o antologie a literaturii galatene contemporane

Director general al Centrului Cultural „Dunărea de Jos” Galaţi: **Răzvan Avram**

Coordonator proiect: **Mircea Gutter**

Echipa de redactare a antologiei:

Redactor-şef: **Florina Zaharia**
florinazaarina@yahoo.com

Documentare: **Ion Cordoneanu, Virgil Guruianu, Adi Secară**
Culegere şi corectură: **Laura Dumitrache Constantinescu, Ionuţ Păun, Gabriela Sburlan**
Tehnoredactare: **Eugen Ungureanu**
Realizare copertă: **Doru Adrian Nica**
Fotografiile aparţin lui **Nicolaie Sburlan**, **a.g.secară** sau arhivelor personale ale scriitorilor
Adresa: Strada Domnească nr. 61, Galaţi 800008
Telefon/fax 0236/418400 0236/415590
e-mail: office@ccdj.ro
www.ccdj.ro

Descrierea CIP a BibliotecііNaţionale a României
O antologie a literaturii gălăţene contemporane. - Galaţi:
Editura Centrului Cultural Dunărea de Jos, 2008
3 vol.
ISBN 978-973-88974-0-3
Vol. 1: Poezie. - ISBN 978-973-88974-1-0

821.135.1(498-35 Galaţi).09

CONSILIUL JUDEŢULUI GALAŢI
CENTRUL CULTURAL DUNĂREA DE JOS
CONSILIUL LOCAL GALAŢI

o antologie a literaturii gălăţene contemporane

poezie

Editura Centrului Cultural Dunărea de Jos
Galaţi 2008

Director general al Centrului Cultural „Dunărea de Jos” Galaţi: **Răzvan Avram**

Coordonator proiect: **Mircea Gutter**

Echipa de redactare a antologiei:

Redactor-şef: **Florina Zaharia**
florinazaarina@yahoo.com

Documentare: **Ion Cordoneanu, Virgil Guruianu, Adi Secară**
Culegere şi corectură: **Laura Dumitrache Constantinescu, Ionuţ Păun, Gabriela Sburlan**
Tehnoredactare: **Eugen Ungureanu**
Realizare copertă: **Doru Adrian Nica**
Fotografiile aparţin lui **Nicolaie Sburlan**, **a.g.secară** sau arhivelor personale ale scriitorilor
Adresa: Strada Domnească nr. 61, Galaţi 800008
Telefon/fax 0236/418400 0236/415590
e-mail: office@ccdj.ro
www.ccdj.ro

Descrierea CIP a BibliotecііNaţionale a României
O antologie a literaturii gălăţene contemporane. - Galaţi:
Editura Centrului Cultural Dunărea de Jos, 2008
3 vol.
ISBN 978-973-88974-0-3
Vol. 1: Poezie. - ISBN 978-973-88974-1-0

821.135.1(498-35 Galaţi).09

Argument

Antologia literaturii gălăţene este un proiect al Centrului Cultural Dunărea de Jos iniţiat în urmă cu trei ani dar care se materializează anul acesta. La baza acestei lucrări a stat ideea de conturare a unui „portret literar" gălăţean.

Este un vis al multor scriitori gălăţeni… Este o antologie la care s-au gândit – iarăşi! – mulţi scriitori şi oameni de cultură din Galaţi dar care apare în această formă – cu inevitabile probleme care vor da naştere la constructive discuţii şi, de ce nu, la o a doua ediţie, apoi la o a treia ş.a.m.d. cu necesare completări.

Informaţiile bio-bibliografice au fost standardizate, renunţându-se la detaliile nesemnificative, preferând să ne orientăm spre activitatea literară a autorului. Deşi ideea realizării acestei antologii s-a discutat în urmă cu mai bine de doi ani, menţionez că a fost nevoie de o „campanie" nemiloasă printre scriitori pentru a ne furniza documentele necesare, fapt care a îngreunat semnificativ proiectul. Criteriul de selecţie a fost în primul rând opera scriitorilor respectivi, dar şi apartenenţa la o societate sau filială de profil. Absenţa unor nume nu a fost dorită de noi şi este cauzată, fie de indiferenţa scriitorilor faţă de acest proiect, fie de calitatea textelor propuse.

Mulţumiri primarului Dumitru Nicolae şi membrilor Comisiei pentru Cultură din cadrul Primăriei Galaţi care au aprobat fondurile necesare acestui demers cultural – istoric, demn de… o antologie care va folosi şi unor istorici ai literaturii mult prea grăbiţi.

Mulţumiri
Bibliotecii V.A. Urechia: Ilie Zanfir, Letiţia Buruiană, Geta Eftimie, Valentina Oneţ
Revistelor din Galaţi, Tecuci
Casei de Cultură din Tecuci
Cotidianelor şi televiziunilor care au popularizat proiectul nostru

Mulţumim tuturor scriitorilor care au înţeles valoarea unei astfel de lucrări care nu ne va folosi nouă ci „urmaşilor urmaşilor noştri" şi ne-au ajutat prin „donaţia" textelor şi a fotografiilor.

Redacţia

CEZARINA ADAMESCU

- Născută la 4.11.1951, Galaţi
- A absolvit Institutul Teologic de grad universitar „Sf. Tereza“ Bucureşti (1993-1999)
- A lucrat ca bibliotecar la SIDEX, actualmente pensionară
- A debutat în 1982 la Viaţa Nouă
- Debut editorial: „Arhipelagul visării“, Ed. Litera, Bucureşti, 1987
- A colaborat la : „Steaua Dimineţii“ – revistă marianã editată de Asociaţia Armata Maicii Domnului, perioada 2001-2004, 12 numere la care a fost redactor-coordonator
- A publicat următoarele volume :

„Arhipelagul visării“, poeme, Ed. Litera Bucureşti, 1987
„Primăvara face pozne“, poezii pentru copii, Ed. Porto-Franco Galaţi, 1991
„Dioptrii pentru suflet“, poeme spirituale, Ed. Porto-Franco Galaţi, 1996
„Cartea cu îngeri“, poeme pentru copii, Ed. Porto-Franco Galaţi, 1997
„Mysterion“, poeme, Ed. Alma Galaţi, 1997
„Iată mama ta!“, Compendiu marian, Ed. Alma Galaţi, 1998
„Umilinţă şi măreţie“, proză spirituală, Ed. Geneze Galaţi, 1999
„Pistruiaţii din oraşul Azuro“, poveşti, Ed. Istru Galaţi, 1999
„Departele şi aproapele“, poeme spirituale, Presa Bună Iaşi, 1999
„Cuvinte de împărtăşire“, reflecţii spirituale, Presa Bună Iaşi, 1999
„Prilej de aproape“, poeme, Ed. Arionda Galaţi, 1999
„Palatul lunii“, poveşti poematice, Ed. Diagonal Bacău, 1999
„L’Ange Étienne“, traduit du roumain par Constantin Frosin, Ed. Arionda Galaţi, 2000
„Prizonier din iubire“, itinerar spiritual, Presa Bună Iaşi, 2000
„Anotimpuri franciscane“, itinerar spiritual, Ed. Pax Aura Mundi Galaţi, 2000
„Dimineţi nelocuite sau îngerul Esteban“, Ed. Pax Aura Mundi Galaţi, 2001
„Dreptul la nemurire sau Nichita azi“, Ed. Pax Aura Mundi Galaţi, 2002

„Mai frumoasă ca raiul“, florilegiu marian, Ed. Pax Aura Mundi Galaţi, 2002
„Un poem numit Francisc“, poezii, Ed. Pax Aura Mundi Galaţi, 2002
„Ca o pasăre Ibis sau Nichita, Azi“, poezii, Ed. Pax Aura Mundi Galaţi, 2002, ediţia a 2-a revăzută şi adăugită, volum omagial
„Spaţiu târziu“, poeme de sfârşit şi de început de mileniu, Ed. Arionda Galaţi, 2003
„Povestea din cuvânt“, poveşti, Ed. Pax Aura Mundi Galaţi, 2003
„Meditaţii la poarta mileniului“, repere morale, Presa Bună Iaşi, 2003
„Autograf pe lumină“, poezii, Ed. Pax Aura Mundi Galaţi, 2003
„Dumnezeu la prima vedere“, exerciţii de gândire creştină, Ed. Pax Aura Mundi, Galaţi, 2003
„Când sfinţii se întorc acasă“, florilegiu antonian, Ed. Arionda, 2004
„Povestea fiului pribeag“, istorisiri biblice versificate, Ed. Arionda, 2006

Duc in altum
(Înaintează în larg!)

Lumina spre viaţă mă duce
mi-e hrană şi taină şi rug.
Mă spânzur de ea ca de-o cruce
în razele ei mă înjug.

Să calc peste apele line
mânată de-un gând neştiut,
Lumina mă poartă la Tine
precum spre un nou început.

Prin vânturi, prin ploi şi furtună
să-înot înspre larg am ales,
Lumina e marea genună
din care odată-am purces.

Lumina în plete-mi anină
o stea din adânc de tării.
Voi fi răstignit pe Lumină
Iisuse, când ai să vii…

Vă scriu în genunchi

Pe cât de-ndurătoare sunt cu eul
pe-atâta arde-n mine Dumnezeul.
Pe cât de-nmiresmată mi-e rostirea
pe-atât mă arde-n vâlvătăi iubirea.

Atâtea flori de noapte ard sub cruce
Cât să ridici o troiţă-n răscruce.
Cât o măicuţă în odoare sfinte
atât mă înveşmânt în necuvinte.

Din linişte înalţ o piramidă
precum un trup de sfântă-ntr-o firidă.
Mă scald în apa neînceput-a zilei
şi nu mă satur de lumina milei.

Aşa peregrinez spre-Mpărăţie
cu rădăcini înfipte-n veşnicie.
Când te privesc, Iisuse, mă-nfioară
un sunet sfânt ca lemnul de vioară.

Tu, Doamne, fă plăpânda mea stihiră
să se prefacă-ntr-un acord de liră.
Iar jertfa Ta de pe altar, durută,
să-mi sune-n piept ca lemnul de-alăută.

Şi-atâta vreau, în noaptea asta sfântă
să mai aud cum îngerii îmi cântă.
Să Te mai nasc din mine însămi iară
prin vrednica şi pururea Fecioară!…

O, tu, lumină…

Înveşmântat precum un boţ de lut
într-o lumină fără de sfârşit
Tu eşti Lumina fără de-nceput
din Tine cine bea e mântuit.

O, Tu, Lumina cea neînserată,
cea care zămisleşte pururi viii,
eşti pâinea caldă, neîmputinată
din care se hrănesc copiii.

Tu soare sfânt ce sufletu-ntremează
gingaş făcându-l ca o primăvară,
eşti lanţul care mă eliberează
din închisoarea crâncenă de-afară…

Cât m-ai iubit…

Tăcerii i-am poruncit
să vorbească
despre iubirea cerească.
Despre iubirea divină
scăldată în Sfânta Lumină.
Tăcerii i-am spus despre Tine,
Divine,
şi cât m-ai iubit
dinainte de început
până dincolo de sfârşit…

Mă ridic şi îţi zic

Cad de oboseală în suflet
cad de oboseală în minte;
Sângele
când se răceşte
când e fierbinte…

Apoi mă ridic şi îţi zic:
Doamne, mai iute mă du
la Acela care din lut
şi suflare de Duh mă făcu…

Îţi scriu pe albastru

Nu pe hârtie îţi scriu,
îţi scriu pe Fiinţă;
Pe propriul suflet îţi scriu
cu un cui siniliu
citeşte-mă cu îngăduinţă.

Cu ţipătul scos din rărunchi
îţi scriu în genunchi.
În şoaptă cuvântul mă cere
îţi scriu pe augústa tăcere.

Doamne, îţi zic:
Dă-mi rănile tale
să-ţi scriu un poem
gângurit cu petale,
un poem ca un crin
scrijelind o ninsoare…

Pe rănile Tale îţi scriu
- răni ce mă ţin în picioare –
cât nu-i prea târziu
îţi scriu pe albastrul din zare.

Îngăduie-mi, Doamne,
cât mai sunt viu…
Şi dacă o fi cu priinţă
numele meu să-ţi înscriu
în adânc de Fiinţă…

Meteorit în lacrima cerului

Mă simt istovit de cuvânt
mă simt istovit de tăcere,
un bulgăre viu de pământ.
din moarte – viaţa mă cere.

Mă caută moartea şi-n viaţă
din lut să mă ducă la cer;
legat de speranţă c-o aţă
lumina mi-o fac lăicer.

Mă caută cu lumânarea
mă caută moartea cu sârg
cu apă să-mi stingă suflarea
şi-n taină-mi propune un târg.

O iarnă din mine lipsesc
cu sângele încă fierbinte.
Mă caut şi nu mă găsesc
mi-s mâinile reci de cuvinte.

Totul în tine

Mă lepăd de lume
mă lepăd de sine
şi caut, Iisuse,
Totul în Tine.

Las altora tot ce n-am scris
şi-un gol vinovat în albume.

Las altora glorii şi vis
cuvinte postume.

Din lujerul meu de pământ
cu rouă de sânge stropit
rămân încrustate pe vânt
Cuvintele-n care-am iubit.

Căci am risipit, nu am strâns,
dând deseori pe veresie,
Cuvintele-n care am plâns
pentru Tine, Mesie!

De-abia mai am timp…

N-am timp să fiu tristă;
de-abia mai am timp
să mă bucur,
să mângâi cu ochii pierduţi
nemărginirea
să adulmec iubirea
de la zenit la nadir;
să mă îmbrac în zefir
şi-n voaluri de rouă.

Spre ceruri înalţ
braţe de rugi în mănunchi.
De-abia mai am timp
să vă scriu în genunchi,
să mă dărui cu smerenie,
Vouă…

SAINT - SIMON AJARESCU

Dumitru LEFTER

- Pseudonim: SIMON AJARESCU până în anul 2006; apoi Saint-Simon Ajarescu
- Născut la 3.03.1936, Galaţi
- A terminat Şcoala de Aplicaţie, Şcoala Generală şi Şcoala Normală de Învăţători „Costache Negri“ din Galaţi. Diploma de stat în 1955, nu a profesat.
- Un an la Facultatea de Filologie, secţia de Literatură şi Critică literară „M. Eminescu“ din cadrul Universităţii „C. Parhon“ (1955-1956)
- redactor-principal la revista Porto-Franco, seria Ion Chiric şi Doru Dorin Mihăiescu
- Debut în Almanahul „Pagini Dunărene“ Galaţi, 1955
- Marele debut „Biopoeme“, Ed. Tineretului, 1969, Bucureşti, referent poetul Ştefan Augustin Doinaş, lector Nelu Oancea
- Membru fondator al Societăţii Scriitorilor „C. Negri“ Galaţi, aflându-se în conducerea ei şi în prezent; membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Galaţi-Brăila.
- premii obţinute:

Revista „Noduri şi Semne“, 1990, pentru volumul „Metaîntâmplări“

Premiul *Steaua Dunării* al Societăţii Scriitorilor „C. Negri“ Galaţi pentru volumul „Sfidarea Spirituală“, 1996

Premiul Municipiului Galaţi pentru întreaga activitate, 2006

- Apariţii în revistele: „Luceafărul“, „România literară“, „Ateneu“, „Ramuri“, „Cronica“, „Vatra“, „Porto-Franco“, „Sinteze“ Ploieşti, „Pro-Seculum“ Focşani, „Antares“, „Dominus“

A mai publicat: „Poemele Omului“, Ed. Eminescu, 1976; „Adresa unei stele“, Ed. Eminescu, 1982; „Metaîntâmplări“, Ed. Porto-Franco, 1990, „Sfidarea Spirituală“, Ed. Porto-Franco, 1996, „Eminescu versus Eminescu“, arhipoeme, Ed. Porto-Franco, 2001

ARHIPOEM
(O ciocârlie fantascientă)

Ce faci tu cocoşule cu creastă interioară zig-zag-uri de jar, vir de ouătoare cantatrice lângă macii de glie fanată dintre aceia târzii şi bisecţi la sol?!
Prin borta de ozon a cuibului vostru se scurge vara cu smicele cu tot! Licuricii se văd cum se scurg şi ei atât de mari sunt!
Binecuvântate fie circumstanţa ta şi interogaţia mea...
De-o smicea de sulfină se ţine Stihia-Pământ...
Simţi magma pe care sfârâie apa freatică sub cele trei şi-ncă trei ascuţite ivorii de la picior.
De-o smicea de rozmarin e aninată Apa - ca Element Actual.
Benedicte fie întrebarea mea şi prilejul tău, cardinalizate!
De-o smicea de mă ghiran este lipită Stihia - de - Aer...
Dc-o smicea de coriandru atârnă Focul - Habar...
Cineva strânge tăcerea de rând şi vacarmul într-o copaie călăfatuită şi le dă drumul pe-un râu cu-n singur amonte, dar cu mai multe avaluri.
Capu-ţi ridici ritmic, planezi printre colilii, printre lăstari mai înalţi de cucută, în mugurii lor se cuibăreşte câte-un foton ştirbit în cioc de vreo potârniche lănită acum o mie de ani sau acum un minut...
Te preocupă captarea instinctului celest şi-a frecvenţei cosmice-n cuib .
Încerci Verticala de Trup a Locului până la jumătate, până la trei sferturi de zbor!
Topocronul se mistuie-n guşa ta!
Un boţ de smirnă gemă i-ar sta bine celei mai fierbinţi ove de lângă plexul tău solar şi ca pluşul penat!

Binecuvântate fie împrejurările cărora unii (ca tine) le caută cuadratura şi cuibatura!
Ispiteşti Paralaxa de Suflet a Locului, îţi urneşti aripa şi coada într-un fel anumit!... Palpez:
Mira de Spirit a Locului, aha, pui şi tu Cerurile în cauză precum semena ta?!
Conştientizezi Ascendentul de Divin al Locului! Manevrezi refrenul "budic", refrenul "atmic"?!
Savaotul de Şapte Stele din Asia se întâlneşte - într-un spaţiu imaginar - cu Savaotul de şapte Stele din Europa!, la litoralul unei lacrimi, cu bucuria! cu tristeţea! cu ruşinea înghesuite într-un
infuzor... Oh, îmi dau seama! (că nu-s afon! ateu şi ridicol!)...
Încercările tale au în mine un soter C.T.C. prins gol-goluţ de braţe şi de picioare şi

aruncat în incantaţie! zvârlit în credinţă! trântit în sublim!...
Ce fel de fiinţă poartă în el îngerul zis Lar - de - pază al unei păsări cântătoare din acest habitat?
Intre ciocârlia de Sus (cu laringele aproape însângerat!) şi ciocârlanul de Jos (aparent supus şi hipnotizat!) se întinde un cablu bine calibrat pentru un puhoi de radio-simtiri, prin el circilăiubirea dintre cei doi, ca un fenomen providenţial.

Hatul răsucit în el însuşi de foale şi de evantaie oculte zvântat cu gâze în filigran pliant intră şi iese din guşterii tretini, din pricolicii plini de căpuşe, din popândăii grăbiţi să înfulece câte o iotă mereu de eter, cu năluci de sângerare călâie pe bot - ca un serpent cadastral - o sinusoidă?!? Aura ta (aura ta!) îşi centrează silueta pe pulsul tău intensificându-se pe-o Roză a Vânturilor - alizee!
musoni! simuni! habbobi! khamsini! - şi aţi şi tot alterni curenţi de iniţiere aeriană! - dar lăuntripetă!!
O lavă blândă scăpată din chingile densităţii şi-ncingerii subterane, transformând în abur seva celor mai adâncite rădăcini de copaci, subţire asemenea nervului optic, uns cu lipom de clarvăzător aşişderea nervului auditiv, expus unui poutpouriu de instantanee, sub duşul numit "Niagara" sau "Duruitoarea", îţi pătrunde vidul din os?!
„.. Dimineaţa, traiectul Sol - Aer, de esenţă subliminală, al ciocârliei, umileşte Gravitaţia şi Puful de Păpădie din gravitoni, "sparie gândul"...
< Într-altă Fantă a Lumii un fenix ţine de câteva zile sub arşiţile aripei sale fără să-l prefacă în spuză, un orfan colibri! >

Se pare că ciocârliile (demne de acest nume!) în genere numai cele din România dragobiană, îşi emit cântecele lor "într-o stare modificată de conştientă", asemenea unor mediumi cu ghiotura înzestraţi, în transă strictă de fapt împlinit...
Ventrilocii pteri şuieră şi ei?!, au şi ei un laringe de "strings", aşa cum Strunele de Univers din Evanghelia Albionului, cu privire la pulsari, după Hawking?!?...
Întinde-ţi, Doamne, Mâna Multi-Brass şi Binecuvântează Imaginarul Acesta cu Dextra Ta!
Datorită audierii de ciocârlii, viaţa noastră se schimbă în întregime, biruindu-şi parţialităţile şi meschinăriile ei funciare, ştiaţi?!...
Ciocârlanul înrourat se frământă pe snopul uitat printre grohotişurile Pleiadelor şi

nalbe grele de greieri!
Ciuguleşte pe-alese micro-meteoriţii din spic-sideroliţi în hoaspă sticloasă de bob-"cip", măşcat!...

ÎI învăluie fono! sono! Ton-ul Zburătoresei de pe Raza frântă-n "airship"-cum strigă exaltaţi unii aviatori doar cu odăjdia pielii şi-a hirsutismului lor în carlingă, despre sincopele de atmosfera la aparat!
Un lapsus de Prana-n refren..., O siluetă duhnind a fiori...
Cântecul ciocârliilor ne modifică viziunea din trei în trei zile asupra Absconsului!... Într-o zi(era ora unei chindii!) am ascultat ciocârlia (chiar pe aceea de deasupra mea!)şi, surpriză, mi s-a oprit ceasornicul de la braţ! - altminteri poate că, de surpriză! mi-ar fi stat pulsul din piept!…
Cunoaşte-ne Conştiinţenic a însămânţării de Ciocârlii!...
...Am văzut-o şi n-am s-o uit niciodată: felul cum coboară creatura din Apexul ei Muzical e o prăbuşire adevărată, dar cu un efect de maestru paraşutist îşi desface aripile la numai un stânjen de câmp (unul în preajma unei postate de mirişte!) apoi se lasă lent pe un arc de ocol şi se opreşte net în centretul cuibului…

< Într-o Lume în care se vânează "liile" şi se face trafic internaţional de lii împuşcate la pasaje de vecernii calde pe Bărăgan, pe Câmpia Târnavelor, Poetul se simte vizat pe un ghidaj laser necruţător! >
Dar vânătorii probabil încă nu ştiu, şira lui vertebrală-i un stâlp al infamiei, ridicat la răspântiile perfect cruciale pentru toţi purtătorii de instantaneu profan în gâtiţa puştii!!
Sufletul ciocârliei se face una cu atmosfera celor cu urechea devotată marii audibilităţi, unii dintre ei fiind orbi de-al binelea!, sufletul ciocârliei umple văzduhul pe care îl respiră însă cei surzi, aceia ce neauzind-o nicicum, totuşi o văd!!!
Un stol de triluri pătrunde intempestiv în Tunelul dintre Pronia Primara şi Pronia Ultimară a Melopatiei de veci, îndeplinind "spusa" şi "scrisa" Existenţei de pe zidul său Inelar - coşcovit la tronsonul Alpha pe milioane de leghe, crăpat la tronsonul Omega pe milioane de verste-n Adânc! Un puf de păpădie contribuie la greutatea atomică a Plumbului...Din bucurii. Din tristeţi. Din ruşini.
Ciocârlie, tu-mi dai ghes către pustiu şi singurătate, pe valuri acre şi amare şi pe nori săraţi... <Tirul cu ciocârlii "cinătuite" (cum zicea mama la păsările pregătite pentru

friptură!) trece pe la Vama Curtici fără vreun control special... în Mica şi Marea Prohibiţie nu se cunoaşte aici nici spiritualizarea, nici punerea Răului Secret pe chituci!!! >
Bună dimineaţa neant şi apoi corcoduşe albastre, bună ziua neant şi apoi măline diafane cărora li se văd şi-n beznă sâmburii stacojii, bună seara neant şi apoi razachie de butuc purtat pe umeri de-un terafim-cariatidă ca pe un antablament - oho, Dânsime A Ta Univers încreţit ca miezul nucii coapte în căpăţâna cu occipital de bazalt! Întunecimea dezordonată din scorburi, din bârloguri, din râpi şi din alte şi tot alterne sedii obscure se polarizează pe coamele unui melc ori ale unui ghioc!
< Vârfuri de raze vârfuri de ace vârfuri de lăncii! >
Grumazul meu de-atâtea răsuciri heliotrope şi melotrope e ca o mulură pe ziduri mănăstireşti!!
Luminişul dintre călini s-a polarizat pe gurguii de vătui feminin!... O dată pe tril e Capodoperă în azur, trilul are contur de gâtlej ars de Duh, ars de Magic, ars de Miraj, ars de Har - şi de alte şi tot alterne putenicimi! Verile - de-o estivalitate translată pe orgi de Cotnar prin baterii de ghizduri înfundate cu cer pân-la refuz - verile-adânci din holda pârguiâ-n duzine de zori, în duzine de-amiezi, în duzinc de-amurguri - verile, zic!, aprofundează Zenitul din Dragobathema, înţepenit într-o altiţă de senzor primejdios la meridian când/unde poţi să şi mori! - îl aprofundează cu câte o ciocârlie smulsă din Topocronul Nr. 7 din anotimpuri dosite pe după coclauri - paliere de iulie - a cărei cloacă feciorelnică de miriştime-n alonjă vibratorie până-n Antares. deţine oh deţine fantasticul Ou Termonuclear gata să fie re-ac-ţi-o-nat! Pe-o direcţie de rază! de ac! - surd într-o doară şi-auzitor în doi peri - şi de lance! - direcţie calculată Cândva - promoroacă de unigei pe crângurile de vibraţii suspendate-n memorie - chibzuită printr-un calcul galactic Ia bacul "spus" şi "scris" din spectaculoase alinieri de planete. în loc de bile pe (coardele stringurile!) sale incandescente! Gata-i să fie reacţionat într-un cuibar cu halou pepit-rogvaiv şi pe norii - apă zob! - cei mai hăăt aproape de cerul spiritualmente atins de clonţul iulian, de trilul iuliot!…Oul cu "bănuţ" valutar lângă cuticulă şi cu flăcări de comoară-mprejurul cojii! - eheee-hei! - să explodeze prompt, e sub forma unui prunc-pui cu penaj radiant, un cocon aidoma tuturor ciocârliilor având bufeuri de feromoni puşi la fiert şi mestecat de un melesteu cristalin, cu gradaţii şi cu mercur fluid înălţat brusc in-vitro! - clocot excelsior!

Din ciocârlie viageră în ciocârlie viageră, binecuvântat fie ciclul de 26000 mii de ani, fatalitate a Timpului stors ca o lămâie peste o halcă de cancer deschis.
< Tăriile şi Contra-Tăriile au simpatie, împrejmuite de noianul de Corpuri Subtile, ale Poeţilor de-Altădată, care mai întârzie întâmplător şi azi pe Pământ - atunci se echilibrează toate şi-aduc mult noroc! >
Ghinionul "lucrează" azi mai dihai precum în antichitate, la Delphi!!! Dodona!!! şi Eleusis!!!... Greu să zbori greu să cânţi în cerul accidentat.
Voltele de tril "budic" şi voltele de tril "atmic" îi trec pe poeţi şi pe sfinţi la un răboj de "liene" succesiuni!...

Găinaţul pur al Ciocârliei din plinul zvâcnet în susul văzduhului dragobian, cade lent pe fruntea mea ca benghi hinduist, ca un Tilak de jar!!
Atrag fluturii purpurii.,,bondarii cameleonici...micro-vampirii.
Fiecare tril are nimbul său, el din când în când se arată drept curcubeu, în contrapunctul cântării, ciocârlia răsuflă aburos din micii ei bojoci înfierbântaţi, umezind vag cerul din jur şi zenitul apropiat - gata să-i pice pe limbă, desprins din cardinalitatea Susului, rupt subit!! în amiază de fata morgana, a zării de-azot.
Trilurile cele mai reuşite - dar care tril, vai, nu-i reuşit? - se îndeasă într-un Rai de Ierusalim şi de Dragoba, al Tuturor Trilurilor! Topocron cu Acoperiş de ispitit Trimişii! Aleşii!
Tezaurul acesta, ogivă şi "berbece", sfarmă Zidul Sonic!, Fonic! Tonic! al Liturghiilor de pe Glob, sparge Zidul Fotonic al Sanctuarelor de pe Glob...
Să tăiem întru efervescenţă un Labirint cât de cât răcoros al fervorii eterne, bulbucăturii Celsius bătute în cuie de xilofon...Doamne, economiseşte-Ţi instantaneele şi pentru noi!...

< Ce este ciocârlia ca să te gândeşti Ia ea > fie şi cu una măcar din circumvoluţiuni bobinată pe-o nuieluşă de-alun?! Bagheta radiestezică dă lăstari...de eter...
Eclesiastul, încă tânăr în habitat, face nudism la Cele Şapte Raze Existerţiale, producătoare de pigment rogvaiv...
...Printr-o mladă ca asta se scurge Tunetul de Apoi...
Descărcarea mea emoţională, ascultând ciocârlia, e ca o tragere cu o "Katiuşa", având ca ţintă însuşi Kremlinul!!

Trilurile nu pot fi puse-n formol... gândurile nu pot fi ţinute în spirt...Sub luciul amplu ai Râului este întins doar un milimetru de Mir!...Cât Reflex reverberat, atâta Dar ..Dialogul cu Mirul Contemporan.
Conştiinţă de Ciocârlie într-un Spaţiu de Privilegiat în Act.
Emoţia are filet yang, iar carnea vie are filet yin şi se răsuceşte violent pe unde nici nu te aştepţi...
Sistemul de propulsie-al ciocârliei din înălţimile văratice ale Dragobei, îi umilesc pe-aviatorii goi în carlingă şi pe îngerii cu frunză de viţă, de serviciu la firmament..
..Oh, Telescopul din Palomar este înşurubat în târtiţa sa!...
Apariţia unor pete pe Soare (cu câte-o rună pe ele!) modulează tonalitatea trilurilor lansate în timp! în spaţiu!, până nu le mai recunoaşte nici ciocârlanul, nici Omul Dulce de lângl el, de la o zi cu nebule Amare, cu macule grele, la alta...
Cineva cerne lumina - sub dârmon cresc numai fotonii sonorizaţi în înalt, aceia care aduc dovada că Soarele - faimosul "foc fără fum" - e ponce...Divin!!...
De la un număr de triluri în sus (dar unde oare în altă parte?!) cântecul ia aspectul cosmometric al unei Spirale...bătute de vâyu, de Vântul Solar...De Vântul Kesh!
Toate Noroacele şi Toate Ghinioanele Lumii dintre Marte şi Venus, tind către Spirală, una realizată mai cu seamă de dragile ciocârlii ale Neamului Alpha, de scumpele ciocârlii ale Gintei Omega!...
O spirală - care - se aude!, iar de văzut au vădit-o numai paranormalii sfinţi din Tibet şi din Retezat....

Altcineva curbează "coloana sonoră" - la capitel se adună sunetele ondulatorii cu ecourile lor corpusculare, la celălalt capăt se-ngrămădesc sunetele corpusculare cu zvonurile lor ondulatorii...
Raftul copilăriilor şi adolescenţelor mele, al Bibliotecii "V.A. Urechia", precum şi cel al Bibliotecii din Washington - plăci aglomerate din oase de ciocârlii şi privighetori, poate şi pupeze, poate şi pitpalaci...
Cerul nu-i o fundătură şi ciocârlia o ştie cu tâlc, o ştie cu nex, o ştie cu vrie de siaj transcendent...
...De Rusalii, o zi şi-o noapte cu fenomene cereşti pe suhaturi datate şi localizate, ciocârlia nu-l mai părăseşte pe ciocârlan - aşteaptă unul cu altul, taciturni şi-de-ne-atins!, la nivelul holdei de după solstiţii, Pogorârea Văpăii de Duh din Plerom: ca să-i înstrăineze şi mai

dihai de ceea ce-i doar teluric în soarta lor şi să-i ferească de vânătorii pribegi...prin Câmpia Bărăganului, prin Câmpia Târnavelor şi chiar prin Câmpiile Elizee...mai ştii?!?... - şi prin alte şi tot alterne întinderi campestre, strabătute de nişte entităţi "cu faţă umană" dar făcând sport înarmat...cu alice de cuarţ...
...Povarnă înghite vii întregi mustuindu-le strugurii în ciclonul cu teasc de vârtej, din care cepurile ţâşnesc înmiit! miri - nmiit! - cupajarea Cotnarului Melodios...
< Un vin consacrat în podgoriile de pe gorganele Asiei din colosalităţi - să-1 bei cu candela nu cu paharul de caolin de pe consola cu tomuri de mătase mucegăită pe yantre lirice, ale lui L.i-Tai- Pe!>
''... Lumină în filigran! Sunet în filigran! Mişcare în filigran...

Fiecare ciocârlie - nu-i aşa? aduce cu trilurile sale. fiecare tril al său - nu-i aşa?! - seamănă cu Sunetul Primordial clin Torentul în Doi Timpi al Big - Bang-ului! Primul Matca Nimicul- Al doilea Matca Torum-ului...
...Chakrele Păsării din Versiunea Aceasta A Neantului ne trag pe "roţile" ei păsăreşti până începem să pârâim cu exclamaţii cu icnituri dulce-îndureraţi!
Oh, Trupul, ca trupul, dar Sufletul?! - geme în Unic Diez închipuindu-şi o marjă fară abis Oh, Sufletul ca Sufletul, dar Spiritul?! - geme în Dublu Diez - visând autodafeuri şi arderi de tot...
Oh, Spiritul ca spiritul, dar Divinul?!?- tace! tace în Triplu Diez!!! - ca să nu clintească Treimea din Slava Ei Stătătoare!!!: Divin...Divin...Divin...
Miile de Ani de fiorituri (suntem siguri!) nu cad în uitare de la Terre-a-Terre pâra la Solis-a-Solis - şi altminteri! Miile de Ani conservă Fluidul de Aur pe El îl bea ciocârlia,din caduceu.
O ectoplasmă de fagi bântuie prin pădurea de tei...(Asta o ştia din copilării şi din adolescenţe Mihai Eminescu...)—

Ascultând "printre proiecţiile tale de triluri"- cum citim din profeţi "printre rânduri" - ne trezim că suntem toţi mai subtili!...mai iniţiaţi!...mai oculţi!...
< Subtil-a, Inţiat~a, Ocult-a, fac din noi nişte sclavi! >
Viziunea - trei-cinci margarete de glastră! - într-un jgheab când material când imaterial!... O globulă roşie, sălbăticiune de dor, mi s-a lipit, iată, de stigmatul de Colo, cu sprintenu-i gust... Ţăncii de-albine din partea vicinală a roiului, sorb hematia noastră

de zor! Firul de iarbă se ascute la Tocilar!...Ţiuie pe banda verde a spectrului...
< Într-altă Fantă a Lumii, Pegasul tău cu omoplaţi de bătut cu penajul ciulit gaze de zări duse de Alizee, are ochelari de cal, dar cu vedere în infraroşu!... >
Orgasmul, pe suport Fohat incandescent, al unei erecţii colective, susţine Trilul Total!... Trilurile "cu noduri", fiorıturile "cu noduri", inundă ionosfera-n chindii... Peste tine/ sub tine ca Graţia-n rut.

...Bondarul văratec se mulţumeşte doar cu stamina de mac, solstiţiul se depărtează prin ţevi de soc. ImagoNet: o pasăre care-a uitat să zboare, dar urcă vertiginos, cu picioruşele ei, pe portativul de "n" linii al Scării lui Iacob, cântându-şi tragica amnezie! Ciocârlia după ce-a stat cloşcă prin lan şi-a postit câteva săptămâni lângă ciocârlanul cu creasta intumescentă pe duh şi har, aşteptând împreună cu spor de zor progenitura de An Actual, capătă în Trilulegiul Celor Şapte Stări de Lamură Ale Lor un timbru septisonor! septifonor! septitonor! de-un nemaiauzit râset-plânset ciocârlinin! Triluri tul de glotă dreaptă Solară dă ca faptă din azimă Trup de Crist! Cel de glotă stângă Lunară dă ca faptă din vinuri sânge de Crist! Cântecul ţine tiara sculată pe capul Ierarhului Diviniunii!...
Larule Triluel, dublează-ne devenirea cu unda arheului tău cântător! Vom plăti cu "Scăriţa", cu "Nicovala", cu 'Trompeta", cu "Ciocănelul"...Gravitaţia atinsă de tril se micşorează ca o Piele de Sagri la îndeplinirea unei dorinţe de excepţie! Încremenite mi-s Retina - vândută "la negru" unui ponor cu fragi imaginari! Timpanul - scos "la mezat", pe-o vâlcea cu Râul saşiu! Grumazul - dat pe-o leţcaie unor desagi cu cimişir şi schinduf, de-atâta privit! auzit! întins!
ÎîNn SsUuSs!!
Fac "scurtă" Ia Aortă!, fac "scurtă" la Cavă!...

...Du-ne cu toate trilurile spre Adevărul şi spre Frumosul incredibilei tale Subtiltăţii! Peste o clipă, Şarpele va năpârli pe levănţica din Topocron.
Din pielea lui de posibil Ouroboros voi face o zăloagă pentru Kibalion, ediţia incunabul din Biblioteca Bodleiană!
...Pe Sfânta din culmea propriului Şuier, cine-a trecut-o în Pateric?!? Un amvon mi se topeşte mereu sub tălpi...mi-apare iar platfusul meu intermitent şi-mi dispar semnele de acupunctură!! Pentru o Lie-Ciocârlie de Esenţă Uranică nu poate să mai fie picaj în cânt,

nu poate să mai fie bemol în zbor!... îmi scot mâna din suflet şi te arăt!!-..
! Scumpă Ciocârlie, trilul tău este teocentric în cel mai înalt Grad!
... Dacă Ciocârlia cântă în sensul acelor de vibraţie ornică, interiorizându-se înfiorată zborului său temporal, ea intră în rezonanţă doar cu propria sa ciocârlitudine, dar când o auzim cântând pe mişcarea contrară neobositelor ace de secular şi de milenar, Cântătoarea cu monade muzicale-n gâtlejul miraculos, atinge viziunea şi cântecul din Tot Frumosul Auditiv al tuturor ciocârliilor, cu omphalos pe limbă, dintru Tot Adevărul Auditiv!...
...Din încă fierbintea găoace, O Mamă De Poet - chiar matriarha mea! nu alta! - aflată în Cea De-a patra? în cea De-a Cincea Dimensiune!, aceea dorită de-o proximitate maternă şi filială în acelaşi timp!, uşor buclată de Providenţă cinel-cinel, ondulată către Mizericordie! - Mama şi-a făcut iute din găoacea răcită cu limba, Un Degetar, drept ajutor la împuns! la cusutul umanior!Ciocârlissima...
Între Firul-care-se-aude şi Firul-care-se-vede c-o Idealitate de Nod Stelar! Steaua-Soare-Din-Ochii-Tăi!! < O Filatură trasă fără anestezie din Sistemul Nervos al Pegasului, în popas "activ" la Stănoaga de Opal din Lumile Interferente, ca borangicul dintr-o gogoaşă de duzi, dar bonsai! >
!!!..Ce de bumbac - senin iluzoriu de gradul unu la iţe, senin iluzoriu de gradui al doilea şi la băteli!

Ce de cânepă ghilită la Styx - ştie bucovineanca de nord pe vecie un Vad styxian la care venimcu toţi să lăim rufele toxice ale Omenirii!...într-un Post-Mediu, habitual...
Ce de borangic - miraj! Zona Crepusculara a Luxurianţei!
Ce de in ape-ape, cu ihtiunculi vii de Piranha în ele!
La brodatul cu acul a o gamă întreagă de urechi - şapte găuri în linie prin care-ar putea să treacă oricând Cele Şapte Cordoane - de- Argint - Subtilissime - însă cu un singur împunsător acut vârf de rază! vârf de ac! vârf de lance! - pentru nişte arnici kilometric la ilice şi brâie, pentru nişte
alesăruri şi tort miliar la ii şi la fote de rugăciuni!

Stau în genunchi pe-O Cuantă!! <Sfânt! Sfânt!>
Nodurile de triluri, nodurile de fiorituri se revarsă în meleagurile din Zodii cu turme de nave

cosmice în flux transhumant!
Aleluiah, ca cynabru pentru un Movens Oniric în Hău
…Cu câţi neuronVolţi ne dogoreşte Trilul prins între protuberanţele Soarelui ca între crăcii unei caracatiţe străluminoase de la adâncimea (mise en Nadir) de peştime în rut, până la înălţimea
(mise en Zenit) de albinime în rut?!? Cherhana-Erotocrit, Prisacă-Erotocrit...
Penlumina - bură şi pală de vâyu - o prană "de calitate", alcătuită din triluri "locale" şi din triluri
"universale", ne vindecă de muţeniaOrion, de surditateaSirius, de oftatulMizar, şi ne transfigurează timpanele într-un soi de pleură pentru respirat amănunţiţii arhei şi amănunţiţii
spiriduşi de ciocârlie "în şir indian" spre Senin!

...Meridianul Natal atârnă peste afonii! peste atonii! peste asonii din Văi...O vale cu ferestre-n versanţi trece prin casa mea.
...ca durată levitantă peste obcine himalayene - a.lui Milarepa - o penlumină răbufnită "la ţac", umple taman la hopul mistic "golurile de aer" din - Tot- Înaltul!
Şi Ciocârlia înaintează! înaintează! înaintează!...
Primul Tril - Savaotul de Lapte! - şi Ultimul Tril - Savaotul de Miere! - sunt auzite-auziţi numai de Dumnezeu, înregistrate pe o Bandă de Smaragd Moebius!, de un Magnetofon! un Magnetoton! un Magnetoson!, Fantasciente!
Zguduituri puternice Intre Dimensiuni - vacuum globular! cu reverber din urma fiecărui Trecător întinat!

Kurenţii cu izobare în chip de hârzob suitor nu-s altceva decât o ipostază - suflu a Şuierului de "Lie", pus pe un Mare Crik Imponderabil! pe un Elevator Infinit!!
Săriţi! săriţi din mers pe Banda Elevată!, nu pregetaţi!!...
...Să ne onorăm Oul prin care-am dobândit un exod la o identitate de Ciocârlie, traşi în "shushumna nadi" ca într-o ţeapă orgonică! radionică! de la coadă şi până la cioc în adevăratul -sens - al - trilului!! Unii au laringele dat cu sacâz!...
<Terenul de Vânătoare şi Cerenul de deasupra lui "lucrează" pentru aceiaşi monştri!>

Între Cheia Sol şi Cheia Ciel se va afla un Logos Aparte, Logosul Tău, de care mă bucur acum, ascultându-te învelit în Timpanul bine drapat pe goliciunea dragobianului, ca pe un subit! un ad-hoc! ecorşeu!!!
< Nu vă e dor de Durerea Mea?!? >
..Oh, Telescopul din Palomar înşurubat în târtiţa Ciocârliei...
< Un vin să-l bei dintr-o Candelă, nu dintr-un păhar!!! >

Ianuarie 2004 - Iulie 2005

STAN M. ANDREI

- Născut la 27.05.1951, comuna Galbenu, judeţul Brăila
- A terminat: Liceul „C. Negri“ Galaţi (1966-1971)
-Din 1990 predă la Şcoala Gimnazială „Mihai Eminescu“ din Galaţi
- A publicat în perioada stagiului militar articole în „Flota patriei“; a debutat în 1991 cu poezia „Eminescu“ în „Şcoala gălăţeană“ şi cu aforisme în „Buzunar“, 1991;
- Debut editorial, cu volumul de poezii „Cântul începutului“ la Editura pentru Literatură şi Artă Geneze, Galaţi, 1997
- A înfiinţat revista „Fărâme de lumină“; a colaborat la „Şcoala gălăţeană“, „Flota patriei“; „Buzunar“, „Opinia“; „Vatra strămoşească“; „Şansa Ta“, „Steaua Dimineţii“

Volume la care a colaborat: „Cântecul începutului“, Ed. pentru Literatură şi Artă Geneze, Galaţi, 1997 ; „Flori de gând“, Ed. Mongabit, Galaţi, 1999; „Altarele sinelui“, Ed Pax Aura Mundi, Galaţi, 2003, „Pecetea fiinţei“, Ed. Pax Aura Mundi, Galaţi, 2005,: „Zâmbete pentru copii“ (antologie), Ed. Pax Aura Mundi, Galaţi, 2006,; „Călătorie de vis“, Ed. Pax Aura Mundi, Galaţi, 2006,

Limba română
şi rană, şi vid,
şi templu, şi pasăre…
Iubire şi cer.

Românească
În bucurie,
becul suferinţei.
O artă la noi.

Dihotomie
Tălpile în câmp
şi sufletul pe masă –
portret de ţăran.

În regatul albului
Tremurându-şi creanga,
pomul înflorit
mă cheamă lângă el.

M-apropii
ca de-un altar
din care,
printre atâtea candelabre,
răzbate iubire.

Alb!
Atât de mult alb
alunecă peste albul
din mine,
mărindu-şi hotarele,

cât să pot face
saltul de căprioară
spre stâncile singuratice
ale muntelui.

Sub regatul albului,
ca pruncul în scutec.

Certitudine
Pentru oricine
rădăcinile plantelor
cresc în pământ.

Pentru ţăran
rădăcinile plantelor
cresc în palme.

În căuşul lor
el simte deja
recolta.

Părere
minunea gândurilor tale
e poate floare de mină
din trupul de piatră
al muntelui
şi nu văd, o, decât piatra
rece şi cenuşie
pe care se-alintă uneori

o lacrimă –
cartea de vizită
a neputinţei

Altarele sinelui
La cules
de plâns
m-am înghesuit.
Mi s-a părut
că lacrima, ea,
e frântura de cer
cea mai aproape
în care firele de speranţă
prind rădăcini.

Pentru altarele sinelui,
cel mai frumos odor.

Iată frumuseţe
pentru care
m-am înghesuit
la cules de plâns.

RUXANDRA ANTON

- Născută la 8 mai 1957 în Fruntişeni, judeţul Vaslui.
- studentă la Facultatea de Management Financiar ,,Spiru Haret" – Bucureşti.
- Debut în 1975 în revista ,,Incandescenţe" a Comitetului de Cultură Galaţi.
- Debut editorial: volumul de poezii ,,Izvorul zidit", decembrie 2004, Ed. Cronica, Iaşi.
- Membru fondator al publicaţiei ,,Noduri & Semne" şi redactor la revista cu acelaşi nume (2002-2003).
- Publică articole, cronici de teatru, cronici de carte, interviuri şi poezie la revistele de cultură: ,,Teatrul azi", ,,Timpul", ,,Cronica", ,,Antares", ,,Contemporanul", ,,Porto Franco", ,,Ateneu", ,,Cultura".

VITRINA CU MĂŞTI

În vitrina cu măşti
zâmbetul e o transpiraţie parfumată,
lacrimile curg din cochilii în cochilii,
o muzică înţepătoare,
gesturi împachetate în fotografii sepia
împart liniştea înarmată.
eu nu pot să mai aud vaietele încolăcite pe tulpinile săbiilor,
să mai urmez caligrafiile unei tristeţi sculptate în calcarul ecoului,
să mai merg pe fundul apelor încâlcite cu ploaia care mortifică cerul,
să presupun ce se află dincolo de tunelul măştii,
să mă fac auzită cu duhoarea fulminantă a ţipătului,
să alerg pe serpentinele din tavan
până mă prăbuşesc în îmblânzirea aceea care-mi ascunde chipul,
la ora când dragostea face ocolul lumii
şi nu împrumută nimic!
eu nu mai pot să dezbrac noaptea de vise
şi sparg vitrina unde te-ai refugiat,
merg pe funia emoţiilor tale
şi nu văd capătul.

Numai dragostea face ocolul lumii şi nu împrumută nimic.

FIARA UMBREI TALE

Prin colţurosul labirint răsturnat din infern
ne pierdem în dansul sângeros al pedepselor
pentru vina de a clădi din slăbiciuni
uterul fiinţei pereche,
zidul invincibil!
primejdii împrăştiate cândva şi-au adâncit mlaştina,
mâzga lor spumegă prin venele noastre întinse cât drumul care ne desparte,

somnul tăcerii fumegă,
disperarea nu ne mai mângâie,
nu mai ţine dragostea în paza ei!
tu nu mai eşti aici şi nici acolo,
doar aerul are petele fiarei umbrei tale!
gânduri îmi picură
pe tot ce-ai atins
pe tot ce atingi fără mine
şi nu mai e posibilă
evadarea din uterul fiinţei pereche
oricât de sângeros am dansa în furia împotrivirii.

PORTRET CU FLUTURE
În atelier, şevalete, borcane cu pensule, tuburi cu uleiuri,
mirosul frumuseţii şi-al timpului
care cerşeşte odihna pe o pânză vulnerabilă
unde pictorul cucereşte subteranele alunecoase ale amintirii,
fură instantanee iubitei dintr-o absenţă care se umflă
cu drumul ce taie în două fluturele inimii
şi iarăşi respiră suferinţa,
iarăşi leşinul!
în frigul pânzei străpunse de cuie,
moare ultima lui întâlnire cu ea,
într-o pastă fluidă, viu colorată, teribilă!
se înflăcărează şi această dimineaţă
unde el nu-şi mai descifrează conturul
şi aude la nesfârşit
fluieratul trenului şi lovitura plecării ei
ce despică infernul în aşchii pure.

în galerie, doar tablouri agăţate de pereţi,

trecătorii vin şi pleacă prin ochii pictorului larg deschişi,
duplicitari cu întâmplarea care nu va mai fi,
cu extazul făgăduinţei,
cu şinele care lucesc şi se scurg
într-o altă viaţă,
în vâlvătăile nemuririi.

IARBA SĂ-MI MĂNÂNCE INIMA

Chiciură pe oasele mele
în încleştarea cu suflul timpului
din care revin cele ce-au fost
şi pleacă cele ce vor veni,
orbitoarea pantomimă cu fantasme
şi spirale de vorbe pe care acum le cheltuiesc,
scrise cândva pe riduri, cearcăne, lacrimi.
e de neînţeles cum privirea ta mă înalţă şi acum
peste acoperişurile sumbre,
peste podurile care închid depărtări,
peste iedera obişnuinţei,
peste tot ce precipită teama străină.

uşi larg deschise în cafenele goale
prin care coboară păianjenii nopţii.
pânza lor ademenitoare am purtat-o şi eu,
am strâns nodurile frumuseţii
peste un fruct de nisip,
am îndemnat râul să sfâşie marea
în porturile unde marea secase,
am îndemnat iarba să-mi mănânce inima,
doar inima.

LA MARGINEA CÂMPIEI

Frigul tău
îmi alunecă printre degete
înfometat, nerăbdător să mă smulgă
din buruienile flăcărilor.
uit de mine şi păşesc în vârful picioarelor
printr-o tăcere păroasă, animalică
să-mi tencuiesc orbitele cu noroi
să-mi izbesc lacrimile de asfalt,
să înjur pe cei care-şi pierd minţile
într-o îmbrăţişare cleioasă cu vidul umflat,
să las să se deşire sângele
care-a curs în vas străin,
frigul care a curs
zguduind câmpia mea de vise.

aşteptarea brutalizează verdele ierbii
şi îşi lasă încetul cu încetul la vedere
cârpele murdare cu care ţi-ai şters faţa de orice zâmbet,
unde-ai ţinut ascunsă inima
ca pe un monstru.
Cârpe putrede înfipte într-un băţ la marginea câmpiei mele de vise.

PIATRĂ PESTE PIATRĂ

Toată ziua ai stat pe dig să priveşti în apă
dezordinea liniştii,
parâmele care leagă o aşteptare de alta,
crengile putrede din care se reface înserarea,
gravurile verzi şi roşii ale râului
unde se-ncrucişează cerul cu pământul,

pescăruşii arcuiţi după curgerea lui.
frunză peste frunză, piatră peste piatră ai stat pe dig
privind cum gândurile se şterg imediat
în scânteierea inimii,
te-ai întrebat la ce bun toate
dacă groapa comună a îndoielii le cuprinde!
şi n-ai văzut pescăruşii cum bat din aripi
în renunţările tale.

când un copil poartă piatra in inimă,
află devreme că îşi mai poate aşeza alta peste aceea.
când un bărbat poartă piatra,
neşlefuită va fi ea aruncată în pustiu.
când o femeie o poartă,
vor arunca mulţi cu pietre în ea.

FUGA
În fiecare noapte fug de acasă
pe străzi tentaculare ce înfioară umbrele.
în lumina ochilor mei, fluturi orbi se zbat
iar pe lucrurile din jur şiroieşte o apă neagră.

de fiecare dată bărbatul din vitrină
mă aşteaptă cu un surâs aproape violent
şi mâinile înţepenite într-o îmbrăţişare continuă,
atingerile noastre de la distanţă sunt un schimb de teamă şi plăcere
care subţiază sticla geamului.
pe umerii lui aşez visul târât cu mine
încă din copilărie de pe tărâmul basmelor.
o cortină a fost trasă mereu între mine şi lumea aceasta
să nu văd cuţitele ce-mi retezau visele;

acesta e singurul care a scăpat
fiindcă este un vis imposibil.
bărbatul din vitrină mă iubeşte cu flăcări albăstrii
cum nu m-a iubit niciodată vreun alt bărbat.
cuvintele ard în sonoritatea lor secretă
ca şi cum am desena din sunete toate lucrurile pe care le ştim sau nu le ştim
şi vrem atât de mult să credem în ele.
e atâta împotrivire în trecătorii care ne văd
încât simt privirile lor
ca pe nişte spânzurători atârnându-mi deasupra capului.
cel care va arunca primul cu piatra în vitrină
nu va şti că acea piatră mă poate mângâia,
că în cioburi lumina îşi multiplică razele
şi în picăturile sângelui vărsat tot el îşi va oglindi chipul.

PRAF

Până la urmă orice dragoste se face praf,
dopamina îşi schimbă elementele şi aranjamentul molecular.
inima e bandajată cu amintiri
şi nimeni nu mai găseşte scara ce urcă până la nori.
nimeni nu mai îmbrăţişează un copac
si zilele cad unele intr-altele
în păpuşa matruşka.

deşi nimic nu pare schimbat;
şi acum, ca în copilărie, lumea e împărţită într-un şotron,
însa jocul este pe bani.
până la urmă totul se face praf şi mă întreb:
ce să fac cu praful meu?

FEMEIA CU DOUĂ UMBRE

Pe tine te-am iubit cât mi-a crescut părul până la glezne,
părul acela lung era rochia mea de seară.
într-o dimineaţă am tăiat cu o foarfecă firele blonde şi un roi de fluturi orbi a zburat
din buclele ce se zvârcoleau pe gresia rece...
tu ai deschis colivia
iar fluturii şi-au întins aripile peste gratii,
ai tras uşa cu zgomot şi pletele mele îşi întindeau flăcările roşii
pe fereastră, de-a lungul străzilor, în tot oraşul.
a doua zi gunoierii au adunat scrumul în pungi de plastic,
le-au pus etichete colorate cu numărul paşilor pierduţi
în căutarea iubirii de aur.
nimeni nu-şi mai aminteşte de ploaia vie care a spălat totul
doar un bătrân povesteşte că la muzeul de artă unele personaje au ieşit din ramă
şi au început să danseze într-o ploaie tăioasă care le înviora culorile,
sau că un bărbat ar fi sărit din vitrină şi alerga cu o colivie cu fluturi în braţe
pe sub coroanele copacilor electrizaţi de perdelele înspumate
dar nimic nu e sigur în spusele lui...
fiindcă în zilele când e trist spune că înşişi sfinţii ar fi coborât din frescă
sa-şi spele robele în apa revărsată din fluviul curcubeului.

însă nimeni nu a văzut vreodată o ploaie care să sfinţească locul rămas gol.

din ziua în care mi-am tăiat venele care mă legau de tine
am uitat de femeia aceea cu părul lung cât o a doua umbră.

Corneliu Antoniu

- Născut la 31 octombrie 1940.
- în 1997 pune bazele revistei literare Antares care apare în Galaţi sub patronajul Uniunii Scriitorilor din România.
- Debut editorial în 1975. Bogată activitate literară.
- În prezent este directorul fondator al revistei Antares, director al Festivalului International de Literatură "Serile Revistei Antares" şi director executiv al Fundaţiei şi al Editurii Antares.
- În 1997 instituie Ordinul Internaţional al Cavalerilor Danubieni, iar în 2004 primeşte Meritul Cultural în rang de *Cavaler* din mâna preşedintelui României.
- Este presedintele Uniunii Scriitorilor din România, filiala Galaţi – Brăila.
- A publicat următoarele cărţi:

Ascunsa Ninsoare, Editura "Cartea Românească" 1978
Supunerile, Editura "Eminescu" 1982
Fluturele de diamant, Editura "Cartea Românească" 1990
Amintirile din Pădurile de Niconia, Editura "Eminescu" 1990
Adio KAP-BLANK, Editura "Galateea" 1996

Tapet cu hieroglifă

Urmărirea lui Ezellino

Făcută mai mult cu un ochi

Cum vine noaptea în frigul sfâşiat
De-a lungul perdelei sfâşiate, missa solemnis

Una din rufele mele flutura imaginar
Pe platoşa întunericului, hieroglifă de frontieră
Eşarfă între pulpele Madonei înfiptă în zid.

Frica

Dispar ca o poartă

Peste care stau aplecat
Femeia mea geme –
E gata să nască
Iar în patul ei arde un felinar.
N-am văzut niciodată casa
În care am locuit
Îmi aduc aminte
De învăluirea poftelor mele
Rock and fuck you –
Dar şi de imaginea
Unei alunecări lente
Între lentilele închipuirii mele:
Urcă tu
Eu n-am curajul s-o văd –

Pelerini cu lunetă

Vin de foarte departe încât
Se duc singuri în spate ca într-un vis
Al unui alt vis scăpat din tolba
Unui cerc. Care cerc desigur
E un mesager, un fel de mesia
Al altui cerc care poartă în el
Un pelerin cu luneta în spate
Prin care se poate vedea cum dorm
Şi visează în urma altui vis
Visat din timpurile care îi fac să vină
De foarte departe din alt timp
Spre o formă ciudată a mirării.

Pasărea playback

Şi încercarea de a mă ridica
De la sol: Să ajung cu ochii
La geamul sarcofag o lentilă
În care stă întinsă pasărea play-back,
Peste care-mi trec degetele tri. În urmă
O melodie: Umbra imperială
Cu săpun la cheie. Şi masă bogată
Iar de jur-împrejurul ei
Doamnele felinare – vechi cunoştinţe
Cu lunga lor geometrie fauna-bell,
Răsfoind noul vocabular al terţilor –
Zi-noapte; închis-deschis-în funcţie de
Anotimpuri, pledoarii, imnuri, secole.
Şi un zadarnic ceas încercând

Să mă ridice de la sol
Încât să pot vedea
Prin vidul acesta mecanic, cum sunt
Mai mult lung – un embrion într-o viziune
Virgină – o hologramă
Care aruncă în mijloc
Lichidul cald-al unei posibile întâmplări

ION AVRAM DUNÃREANU

- Născut la 18.03. comuna Rediu, jud. Galaţi
- A absolvit Facultatea de Agronomie (1976) şi Facultatea de Drept din Iaşi (1981)
- Actualmente magistrat la Curtea de Apel Galaţi
- A debutat în 1971 în revista de cultură „Ecou“ – Iaşi, cu poezie.
- Este membru al Societăţii Scriitorilor „C. Negri“ ; a primit premiul special pentru poezie şi pictură al Uniunii Juriştilor din România, a Societăţii Academice „Titu Maiorescu“ 1998
- A publicat volumele „Labirintul tăcerii“ – Editura Hypatya; „La peştera vântului“ – Editura Edit Press, Galaţi (1998); „Realitatea orei“ – Editura Eminescu (2001); „Între limite“ poeme, Editura Scrisul Românesc (2006).

Abstract, un şevalet

Mă desenam într-o umbră de unde
Ca un mare căutător de comori,
Doamne, pe unde eşti, cine te-ascunde
Într-o lume plină de erori?

Mă desenam eu însumi, o mare-ntâmplare,
Într-un oraş de ore mângâiat,
Din chipul tău trăiesc, desen ce sclipeşti
Din toate zările, fără contur.

Mă desenam, eram desenat
Un chip nepământesc sau o mirare,
Mai desenează-mă, Tu Doamne, încă o dată,
Măcar ca o răsuflare, măcar ca o răsuflare.

Zbor neterminat

Pescăruşii treceau în zbor
Spre amurg
Şi penele lor luceau în întuneric
Pe cerul deschis
Aproape verde de crud
Alerga şi ţipătul lor căutând
O scăpare undeva înspre-un mal

Pescăruşii treceau apoi
Către miez de noapte
Să găsească-un catarg

Fie şi-nfrânt
Al unui vapor scufundat în adânc
Dar în zadar. Greu de găsit
Prin întuneric un prăbuşit catarg

Pescăruşii treceau în zorii de zi
Epuizaţi de lungul lor zbor
Albul din aripi devenise negru de gri
De apa mării

În răsărit de soare
Pe puntea udă de vapor
Marinarii erau goi de noapte
Şi deplângeau în cor zborul neîmplinit
Al albelor speranţe
Poposite ca nişte simboluri
Pe un catarg al zilei verzi.

Oglinda sfărâmată

Mă-ntorc prin spaţiul dintre mici milenii
Pe care tu nu le-ai visat nicicând
Dacă-am să vin ca să te văd
Ca pe-o aceeaşi planetă verde fumegând

Încât din somnul meu ades fierbinte
Să te visez ca pe-un fragment de lume
Nu neglija îndepărtarea mea de ruguri
Şi nici căderea universului, în spume

Azi iar revin, un tânăr izvorând

Dintr-o mişcare-a mâinii de lumină
Şi ce frumos voi fi-n oglinda sfărâmată
De mâna ta, o mână de hermină

Jucat la zaruri

Plutesc ceasornicele printre noi
Cu nepăsarea grea de sensuri ude
Iar liniştea – o mare de-ndoială
Mă părăseşte. Nu mă mai aude.

Ce veche-i luna de sub care
Ne-apropiem prin clipe mute, roi,
Iar stelele cât s-au răcit de mult
Acum când iarba creşte între noi!

O iarbă tristă dintr-un anotimp jucat
La zaruri de o mână ce nu iartă;
Ţi-aduci aminte? încă n-am plecat
Din gândul tău, o clipă-ngândurată

Izvoarele din jurul nostru încă ard
Şi ne petrec c-o mare nepăsare,
Dă foc la catedralele ce vin
Pe marea dintre stele plutitoare!…

Doar singuri

Singurătatea ne aşteaptă-acasă
şi în lipsa noastră doar la noi gândeşte

ne este dragă şi-i cea mai aleasă
în clipele sublime de răgaze

Uneori i se face rău de neprezent
de singurătatea în care trăieşte
dar, de dragul nostru, pentru crezul ei
ne aşteapt-ntr-una, pentru singuratici
înflorind în glastre

În a noastră lipsă şi pentru aşteptare
pregăteşte casa cu fereşti de sori
atârnând tablouri din vis aduse
pentru ziua noastră cu ceas singuratic

Între cer şi pământ

Alerg prin viaţă plin de anotimpuri
Şi de tunete arse de-ncercări
Eu m-am născut cu Cer-n sânge
Şi nu mă mai ascund prin sori
Orice aş face, mă lovesc de Cer,
Oricum aş alerga, eu simt Pământul
Ajung în labirinturi mai abstracte
Pe unde s-au pierdut speranţe mari în timp
Şi chiar eclipse de-ntuneric
Şi care iar dormeau pe-un şevalet
De brume verzi ce mă încoronau
Sau mă împodobeau cu încă-o treaptă
Alerg, dar existenţa mea
Timida-mi existenţă sublunară
Stă încă umedă pe-un ram de vis

Care adie lunecând uşor
Doar între Ceruri şi Pământ.

Rămân cu voi

Ce univers, şi ce mic sunt –
Mă pierd fugind de mine,
De universul meu.
Nu ştiu unde să plec,
Nu ştiu –
Rămân aici, printre ai mei.
Rămân pentru părinţi şi fraţi,
Pentru pământ şi voievozi.
Rămân pentru copacul cel mare
Din ograda părintească,
Rămân pentru cel ce mă urăşte,
Pentru cel ce mă naşte mereu

În eternitate.

ANGELA BACIU MOISE

- Născută la 14 martie 1970, Brăila
- A absolvit Facultatea de Drept Bucureşti, Facultatea de Comunicare (ultimul an)
- A debutat: Revista „Amfiteatru“, 1987, prezentare de Radu G. Ţeposu
- A publicat următoarele volume:
„Fragmente dintr-o cavatină“, versuri, Ed. Porto-Franco, Galaţi, 1994
„Ce departe e iubirea aceea“, versuri, Ed. Porto-Franco, Galaţi, 1995
„Maci în noiembrie“, versuri, Ed. Dacia, Cluj, 1997
„Sentimente captive“, versuri, vol. antologic, Ed. Porto-Franco, Galaţi, 1997
„Mărturii la sfârşit de veac“, publicistică, vol. I, Ed. Arionda, Galaţi, 2000
„Trei zile din acel septembrie“, versuri, Ed. Limes, Cluj, 2003
„Dragostea ca o mângâiere de fiară“, versuri, Ed. Sinteze, Galaţi, 2003
„Tinereţe cu o singură ieşire“, versuri, haiku, traducere franceză-engleză, Ed. Dacia, Cluj Napoca, 2004
„35“, plachetă aniversară, antologie, poezie, Tipografia „Don Star“ , Galaţi, 2005
„Mărturii dintre milenii, Interviuri 2008”, editura Limes-Cluj
“Fraţi tărcaţi””, poezii si carte de colorat pentru copii, Ed.Pax Aura Mundi”, Galati, 2006
«De mâine până mai ieri, alaltăieri», versuri, Editura Limes
- prezentă în peste 12 antologii de poezie, 1 c.d. colectiv, 4 dicţionare
- peste 30 de premii naţionale şi internaţionale pentru poezie şi publicistică

FEMEIA NISIPULUI

IULIE atât de cald.
Sunt în jur de 36 de grade C
plaja aglomerată. femeia tânără privea marea ar privi-o zile şi nopţi în şir fără plictiseală să se contopească cu ea
Se juca cu degetele în nisipul fin…cerul era fără nici un nor…

Era pentru prima dată când trăia un mare sentiment de libertate, de împăcare şi chiar….o dorinţă de a trăi iar, de a o lua de la capăt…nu mai spera…credea că trecuse timpul ei…zâmbea…un copil trecuse cu o găletuşă de apă voia să ridice un castel de nisip, un bărbat tânăr îşi întinse prosopul la câţiva paşi de ea, curios, sau poate doar singur, nu-i păsa de nimic cu privirea ţintă spre orizont simţea o mare căldură în tot corpul şi…o mare fericire
Viaţa a început din nou pentru ea…

Il privea. stătea în stanga ei pe nisipul cald cu picioarele aproape de apă îi urmărea liniile chipului era ispitita să-l ia în braţe să-i sărute ochii, gura, să-i spună şoptit «te iubesc» dar nu făcu nici o mişcare…dăruit somnului sub razele soarelui îl iubea, era acolo doar pentru ea, dar mâine…cine stie…

In el recunoscuse mirosul iubirii, al blândeţii, al erosului, al mării.

Un clipocit o făcu să ridice privirea, o barcă alunecă uşor…se lăsă seara, soarele cobora... se apropie de trupul lui şi îl învălui cu părul «făcut palmier» cum îi plăcea să spună – se ascundeau de privirile iscoditoare ale oamenilor – se apropie cu pielea cu degetele cu inima ei

Deodată EL se trezi deschise ochii EA îl privea pe sub pleoapele întredeschise era mirat de privirea ei vedea o întreagă lume acolo vedea trecutul vroia să ştie totul despre femeia aceasta toată bucuria şi durerea toate fostele iubiri s-o iubească ar vrea cum n-a mai iubit-o nimeni până acum s-o sufoce cu iubirea lui…

O prinse în braţe şi o sărută cald pe frunte pe ochi pe buze pe sâni pe umeri, marea atât de deschisă îi acoperea… apoi aşa goi intrară în apa mării alge i se încurcau femeii în pletele lungi şi negre, nu-i păsa, înainta cu el în valurile mârii ţinându-l de mână, ar fi mers cu el aşa până dincolo de capătul lumii, creşteau, se înălţau pe valuri, fugeau fericiţi…. cum să opreşti clipa, cum s-o furi pentru totdeauna, cum să-ţi strigi fericirea în gura mare

regăseau amândoi iubirea de mult uitată, ştiau, trebuiau să păstreze nebunia, să n-o piardă, s-o protejeze ca pe un copil, s-o ţină strâns în braţe pentru totdeauna

bărbatul cuprinse cu braţele şoldurile femeii, o lăsă pe spate şi o învârti uşor în cerc pe suprafaţa apei. femeia închise ochii soarele în asfintit îi mai lumina puţin chipul şi-i mângâia gândul… fericirea venea din el cum să-i spună acestui bărbat că timpul s-a oprit în loc cum să-i mulţumeasca pentru acest dar să-i scrie pe piele ce i se oferea, toate cuvintele ce îi veneau grave, frumoase, adevărate, ameţitoare, confuze,… din trup, din suflet, din pântec…

femeia parcă murmura sau se tânguia cu ochii închişi nu vroia să se oprească mişcarea aceea în cerc s-o ţină aşa în valurile mării până va veni iarna să fie femeia lui, FEMEIA NISIPULUI …

bărbatul se opri, avea genele ude, pielea de pe degete i se încreţise, părea fericit şi în cel mai elegant gest de balerin perfect o ridică de mijloc deasupra capului o ţinu aşa în aer privind-o tot timpul şi o aruncă în valuri…

femeia ţipă…
nimerise o piatră.
cel mai frumos ţipăt ce a fost vreodată…eliberă toată groaza, toată durerea, eliberă lanţurile…şi i se dărui lui cum n-a mai făcut-o niciodată…inima îi sări din piept capul îi vâjâia ştia că e acolo o aştepta să aibă grijă de această iubire, şi cu cea mai mare

forţă femeia se ridică deodată din apa învolburata însetată de…tot…respira aerul, privi cerul, apoi îşi potrivi trupul de al lui, erau singuri într-o noapte de iulie…

spre miezul nopţii…

uneori bărbaţii şi femeile îşi pierd graţia atunci când sunt dezbrăcaţi, pentru unii nuditatea este o spaimă o angoasă un complex femeia aceasta chiar si imbracata avea aerul ca e goala si el intelese acest lucru….se priveau sub clar de luna, se scufundau in maretia marii chiar in locul in care raza lunii incalzea mai tare apa

bărbatul o privea: părul lung ud era lipit de linia corpului, formele i se umflau trăiau propria viaţă, pieptul mare şi tot trupul cuprindeau parcă două vârste de adolescentă şi de femeie în acelaşi timp o respira se bucura de parfumul ei de transpiraţia de piele sarata…avea momente când chipul lui părea nefericit nu vroia s-o lase pe femeia aceasta ar fi vrut s-o păstreze mereu lângă el să respire odată cu ea… se spune că de persoana care ne este cel mai drag ne temem cel mai mult…

iubise mult în viaţa lui încercase toate relaţiile şi cunoscuse trupurile femeilor mai bine decât ele
vorbele şi soaptele amantelor nu-i mai trezeau sentimente nu mai vibra nimic ştia că fiecare poveste se termina la fel sentimentul întâlnirilor banale îl urmărea pretutindeni
..
acum părea să-şi trăiasca clipa din carne cu furie cu deznădejde cu voluptate zile şi nopţi întregi de lene şi de senzualitate, momente unice, ştiu pentru el EA devenise povestea tuturor poveştilor şi învăţă s-o cunoască mai bine s-o deschidă ca pe un fruct proaspăt să-i ştie aroma visele secretele…toate aceste gânduri îi trecu atunci în mijlocul mării în noaptea caldă, o iubea…

SCRISOARE PENTRU MAMA

Mamei mele,
D-nei *LIZETA SUSANU*

Am ajuns la 38 de ani
şi am trăit mai mult decât alţii
în 80, ce spun, 100 de ani, pielea mea transparentă, de copil
timid, prea timid,
cu ochi mari, negri

plângeam din orice
firavă cum eram,
mă împleticeam la fiecare pas,
mâna mamei – dreaptă – îmi strângea încheietura mâinii stângi
să nu cad

ce picioare frumoase avea mama
în sandale grena cu
tălpile groase şi taior la modă, sare şi piper, ce denumire
mai era şi asta, taior pipit se numea (ce vremuri…)

EU

Nu aveam nici un rost,
MAMA ERA SINGURUL MEU ROST.
îmi doream să fiu ca ea.

ADOLESCENŢA :
un fel de muţenie
fără chip.
cu poza lui Nichita lipita pe uşă,
o oarecare luciditate

spintecam,
spin-te-cam în fiecare zi dezordinea
rămasă
din suflet
de sus în jos şi
şi priveam prin fereastra dormitorului
Biserica Trei Ierarhi.

în fiecare noapte scriam în jurnal
tare îşi mai dorea mama să citească măcar
două rânduri
să vadă ce scriu
despre ea.

Adormeam…
până la etajul nouă ajungea pojghiţa aceea lucioasă a nopţii.

Şi brusc mi-am dat seama că toate amintirile mele
ale noastre,
mă însoţesc,
merg cu mine peste tot

pana la 9 ani ce-a fost?
zâmbetul tânăr al mamei, sticlele de cico, catelul roz din pluş,
luat pe o trotinetă verde, răţuşca brodată de deasupra uşii
(când am plecat a rămas acolo, în orasul B.)
trandafirul din broşa mamei,
inelul ei cu piatră albastră
purtat pe inelar.

până la 19 ani ce-a fost ?

am redescoperit jurnalul, meditaţiile,
nesfârşitele probleme de matematică, comentariile literare
prima întâlnire la pescaru într-un început de toamnă
în orasul G.
un film la cinematograf
stăteam în ultimele rânduri să ne ţinem de mână.

disperarea de a trăi mai repede (ştiam de atunci ce va urma?)
de a iubi
totul
deodată, de a râde
bucuria plimbărilor
pe «libertatea» vândută ieftin
ce frumoasă era dunărea
din ochii mei de atunci…
de atunci…

da, acei ani, i-am pierdut pentru totdeauna!

cu timpul m-am văzut mai bine,
am ales să nu fiu niciodată singură,
mai ales în ziua
nunţii. Mireasă tânără în caleaşca trasă de cai albi,
mama-tata-eu-tu
m-am cercetat de atunci pe toate feţele
luna de miere într-un hotel vechi, de provincie,
apoi fericirea de la malul mării,
l-am adorat, l-am privit dormind,
l-am iubit, i-am citit toate versurile mele, m-a ascultat
mereu,
mereu.

eu si el
într-o fotografie la mare, cu pălăria de pai
albastră
şi doi câini uriaşi
simţi nisipul fierbinte şi astazi?
îl mai simţi?

luuuuuuung şi chinuitor început, ştiai mamă?
unde eşti, mamă?

în locul în care respiram eu, erai şi tu…

trecut-au anii
trecut-au anii…
aşa cum trăia el, trăiam şi eu,
cu forţă,
cu disperarea, cu nebunia de a mai câştiga o zi,
de a învinge.

La …26 de ani am avut o revelaţie :
IADUL E AICI, PE PĂMÂNT,
printre noi, viaţa nu ne aparţine,
trăim haotic, străini
fără umbre – destinul este mereu cu un pas înaintea noastră
şi hotărăşte.

trăiam doar clipa,

apoi am înţeles
în spatele aparenţei nu exista decât vidul!

nu mai aveam nimic,
doar încleştarea,
echilibrul nu mai exista, s-a prăbuşit
o dată cu tinereţea
o dată cu strângerea mâinii mamei,
o dată cu B O A L A.

joc trist, durere permanentă
recunosc, trişez, mamă,
confecţionez noaptea iluzii,
îmi impun fericirea şi sperii moartea, o alung,
trişez furând din tinereţea altora, am devenit un
personaj ideal,
un simbol
al puterii şi energiei,

ori tu, ştii, mamă,
dincolo de fiinţa mea
nu e decât deşertul.

După 35 de ani nu mai există jurnal,
nu mai există
timp
totul se scrie direct pe sufletul şi pe chipul meu
cu litere mari,

acum poţi să mă citeşti, mamă
trăiesc
între viaţa adevărată şi
propriile mele halucinaţii

lumea fantasmelor a devenit o poartă,
o alta poartă….

(IZMIR – TURCIA, GALATI – ROMANIA

EUGEN BANŢA

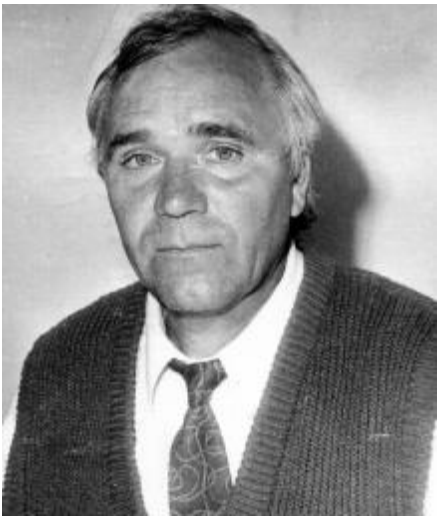

- Născut la 11.12.1940, loc. Tg. Bujor, judeţul Galaţi
- A terminat Şcoala Medie Mixtă din Tg. Bujor (1956-1960)
- În ultimii ani a fost director al Casei de Cultură din Tg. Bujor, în prezent pensionar
- A debutat în ziarul „Viaţa Nouă“ din Galaţi al cărui redactor şef era atunci poetul Valeriu Gorunescu
- A obţinut: Premiul al II-lea la Festivalul de poezie „C. Negri“ 1984, Premiul al II-lea la Festivalul „Cântarea României“ 1991, Premiul I la Festivalul de poezie „Grigore Hagiu“
-A publicat:
- 1984 ciclul de poezii „În cel mai simplu grai“
- 1991 volumul de versuri „Crochiuri în vid“ ed. Porto-Franco, Galaţi
- Alchimia durerii
- Edenul de lângă mine
- 2005 volumul de versuri „Vernisajul amintirii“ la Ed. Sinteze, Galaţi, în lucru „Rădăcinile lui Adam“, proză, „Nisipuri mişcătoare“ proză şi „plutonul de execuţie“ - poezie
- A publicat la revistele judeţene „Pagini Dunărene“, „Incandescenţe“, „Porto Franco“ etc, la Ploieşti la revista „Sinteze literare“, „Contemporanul“ 1961, „Ateneu“la Bacău, „Cronica“la Iaşi

Statuia frumuseţii lumii
N-am urât nimic în lumea asta
umbra să mi se plimbe prin cuvinte
conturul să mi se piardă în vasta
aminire a rănilor înfrânte.

Înfiat de ploi şi de ninsori
credinţei câinelui am să-i cer iertare
voi dezlega ferestrele în zori
să pot să-mi duc în spate
întinsa depărtare.

Mă voi dărui atunci furtunii
zeilor ierarhici le voi da ideea
din Elizeu n-am să mă mai întorc
voi ridica acum statuie frumuseţii lumii
căci n-am uitat în viaţă nici femeia
ce ştie a ţine bine moartea pentru troc.

Ca o scânteie
Cine oare va mai şti
o pleoapă
să mă pot întoarce
să văd ce n-am spus
deajuns
florii suferind în toamnă
sau ei, în mine când visează…

Toate-s cum au fost mereu
tăcerea ca orice tăcere
iubirea ei ca o scânteie

de trecut iadul
mai departe
un măr decorat de şarpe
dar cu o mână de femeie.

De ce cămaşa se-ntunecă pe mine
De ce cămaşa se-ntunecă pe mine
de ce se miră carnea ce n-o mai pot coase,
mă ştie de o viaţă pe de rost
în cerceafurile mele nervoase.

Mai este nevoie de o ninsoare
lungă cât toate iernile mele
Să le desluşesc îndeajuns,
întemeietoareo de patimi
făcându-mi ochii să ningă în vis.

Mi se dă timpul înapoi
cu tot aerul ce mi se cuvine
cu apa şi frunza, cu tăcerea pietrelor de sub paşi
acum ştiu de ce cămaşa se-ntunecă pe mine.

În Edenul toamnei
Un vânt uşor îşi scutură tăcerea
se risipeşte-apoi prin crizanteme
lacrimi triste se pierd în plâns şi ele
clipe lungi se risipesc prin vreme.

Ne cad în oase frunze-ngălbenite
şi lupii hipnotizaţi ies la vânătoare

scădem încet şi creşte infinitul
când carii uriaşe ne lasă fără soare.

Se limpezeşte Lira şi nu se mai ascunde
ursele se lasă tot mai grele
un dor de frunză verde ne pătrunde
şi ne-ncurcăm privirea iar prin perdele.

S-aud imnuri de slavă prin podgorii
beţivi bezmetici beau vinul rubiniu
se-ncarcă cerul sudic de prigorii
şi-,mpart cu toamna Edenul plumburiu.

De vrei să pot visa
Pe lângă tine atunci visam
cu visul ţi-aţineam cărarea
îţi zugrăveam cu răsuflarea
icoana de priveghi la geam

fără tine nu pot fi
pe deal nici via nu mai creşte
grădina fără tine nu poate înflori
fără tine povestea nu-i poveste

o apă mă voi face de nu vii
sau într-o ploaie mă voi transforma
să te ajung cu lacrimile ei…
ajută-mă de vrei să pot visa.

PAUL BLAJ

- Născut la 25 august 1977, Craiova
- Student anul IV Litere, Bucureşti
- A debutat în: revista Bibliotecii Municipale, revista liceului teoretic „Spiru Haret”
Debut literar: România literară 1997
- A publicat în reviste ca: România literară 1998, Facla literară, Eminescu, revistele locale,
-Redactor fulgurant la Facla literară, şi mai statornic la Trepte
- Debut editorial: Muream Vorbelor, editura Napoca Star, Cluj, 2001
- alte apariţii editoriale:
NUMEN. Gestul Drumului, ed. Napoca Star, Cluj, 2001
Monedele Tristhaliei, ed. Napoca Star, Cluj, 2002
Valsul Vocalei, ed. Napoca Star, Cluj, 2005
Prezent în antologiile: Prinos, editura Teodora, Tecuci, 2003
Scutură-ne, Toamna (antologie underground), ed. Napoca Star, Cluj, 2005

„cea frumos curgătoare”
Bătrânul dascăl scria cărţi
cu umbrela aproape. Pe aceste
cărţi mai scria şi dedicaţii în care
ne sublinia numele cu roşu.
Ce să fie greşit la numele
nostru, mă întrebam şi
visam eu noaptea, ca o teză
cu nota 10?!

În cer, Tu Dumnezeule,
luai stiloul în mână.
Şi toată binecuvântarea
curgea în viaţa aceasta roşie
ca o cireaşă mare de mai.

Ţi-am pus 10 Doamne,
strigam eu fericit
sărind gardurile spre Ozana!

O cola după o pizza
unele părăsiri mi le faci umbre
eh, vremuri de suflet…

Louis cântă,
Ella cântă,

sunt înarmat până în dinţi
cu un surâs

ce frumos zâmbeşti după ploaie
ce frumos îţi aşezi cuvintele
pe valul de linişte

cea mai frumoasă undă
a căpruilor tăi omorând,
carte veche şi ieftină de anticariat,

…unele părăsiri mi le faci umbre,
bunăoară Costals,

Fulg de porumb şi rază de lanternă
cu noaptea mă judec pentru visele tale
am avocat un trandafir
ofilit

fiecare mergere pe primăvară
mă surprinde
fiecare înviere simplă

am uitat marginile reci
de alee rusească
unde te jucai de-a Heraclit
cu inima mea

ce banal cuvânt
„inima mea”
ar fi spus Mâşkin

şi mi-ar fi povestit
de ce am şanse
să câştig procesul

fiecare merge pe primăvară
mă surprinde,
am avocat un trandafir ofilit,

silabisindu-mă
ceea ce simt îmi este apărare
când mă ascund în doruri folosite
o patrie de clipe adversare
ce vin şi vin şi-s tot binevenite

mă cere Clio ţie să mă ningă
cu ochii în plecări ca de secundă
o lume vreau în mine să se stingă
şi să îmi facă fapta mai profundă

cearşafuri şi izvoare în cădere
şi mâinile supuse de voinţe
ne vor urma pe clipe efemere
ne vom iubi pe ultime dorinţe

ne va privi uimită omenirea
ne va zâmbi ştrengar un anotimp
vor murmura discret silabisirea
zeiţele absente din Olimp,

Diez
Îţi scriu ca şi când mâine
aş muri, Magda.
Mi se apropie a 29-a evadare
spre Dumnezeu.
El fredonează în mine
o melodie nouă în sol major.
Împăturesc ferestrele, fixez
deşteptătorul şi zăbovesc…

Semănaţi ca două păcate!

Noaptea, încep să plâng
fericit că am învăţat melodia
şi am reuşit sa cad
în genunchi.

Nu era ultimul „Te iubesc!”.

de Dionisie
păianjen şi nefiinţă
sfinţenia prafului fin,

toate mă privesc
când îţi cânt la pianina neagră
şi veche şi nemţească

afară e un viscol desculţ
în mine e încălţat

şi totuşi cânt,
şi totuşi mă sfinţeşte praful
în pânza ta,
poemă,

NINA CASSIAN

Nina Cassian, născută *Renée Annie Cassian* (n. 27 noiembrie 1924, Galaţi). S-a născut într-o familie de origine evreiască (tatăl Ninei, I. Cassian-Mătăsaru, era un traducător cunoscut); Debutează editorial în 1947, cu volumul de versuri suprarealiste *La scara 1/1*. Începe să scrie în paralel şi literatură pentru copii, atrasă de posibilităţile estetice ale evadării în fantezie şi candoare, precum şi două volume de "proză subiectivă", la persoana întâi. Realizează traduceri remarcabile din Shakespeare, Bertolt Brecht, Christian Morgenstern, Iannis Ritsos şi Paul Celan. Publică peste 50 de cărţi de poezie, eseuri şi proză, şi inventează o nouă limbă poetică, limba şpargă. I se decernează în 1969 Premiul Uniunii Scriitorilor din România. În Anglia îi apare volumul de versuri *Call Yourself Alive* şi, în Statele Unite, *Life Sentence*, traduceri reuşite ale volumelor din ţară, precum şi volumele inedite *Take My Word for It!*, *Blue Apple* şi *Lady of Miracles*, care se bucură de succes. Susţine recitaluri de poezie şi publică în reviste americane. În prezent, poeta Nina Cassian trăieşte la New York, iar "proiectul major al vârstei şi vieţii" sale este scrierea memoriilor, oglindă a "anilor furaţi şi dăruiţi", proiect ale cărui prime două volume, *Memoria ca zestre*, s-au bucurat de un ecou important în ţară şi de numeroase cronici. În anul 1994 i se decernează "Leul literar" de către New York Library. În 2005 lansează la Institutul Cultural Român din New York al treilea volum memorialistic, *Memoria ca zestre. Cartea a III-a*.Prestigioasa editură americană Norton îi propune editarea poemelor sale scrise în limba engleză în cadrul seriei Selected Works, o performanţă pentru o poetă sosită din Estul Europei.

Cărţi publicate în România: *La scala 1/1*
· *Sufletul nostru*

· *An viu, nouă sute şi şaptesprezece*
· *Horea nu mai este singur*
· *Tinereţe*
· *Versuri alese*
· *Vârstele anului*
· *Dialogul vântului cu marea*
· *Spectacol în aer liber, o monografie a dragostei*
· *Să ne facem daruri*
· *Disciplina harfei*
· *Sângele*
· *Destinele paralele*
· *Ambitus*
· *Cronofagie*
· *Recviem*
· *Marea conjugare*
· *Loto poeme*
· *Suave*
· *Spectacol în aer liber*, antologie
· *O sută de poeme*
· *Viraje*
· *Îndurare*
· *Numărătoarea inversa*
· *Atât de grozavă şi adio*
· *Confidenţe fictive*
· *Jocuri de vacanţă*
· Poemele sale au apărut în revistele americane The New Yorker, Atlantic Monthly, New England Review şi American Poetry Review.
Acest c.v. este preluat de pe http://ro.wikipedia.org/wiki/Nina Cassian.

Ardens
Eu am ars în soba verde.
El a ars în soba neagră.
Focurile noastre – două –
Se urau ca două triburi.

Şi când am ieşit prin hornuri,
fumurile noastre – două -
au slăvit acelaşi i dol
şi-au murit de-aceeaşi moarte.

Din volumul *"Spectacol în aer liber - o altă monografie a dragostei"*,
Editura Albatros, 1961

Aur şi umbră
Coastele mele ascund
o inimă sumbră.
Rămâi în aur rotund.
Nu intra-n umbră.

Nu deveni aproapele
unor zone funebre.
Rămâi pe clapele
dulcilor mele vertebre.

Pe coastele mele de soare,
acolo, rămâi,
pe suprafaţa strălucitoare
a mângâierii dintâi.

Din volumul *"Spectacol în aer liber - o altă monografie a dragostei"*,
Editura Albatros, 1961

Când s-au văzut?

Sunt clipe ciudate,
neînsemnate
pe harta iubirii
de la-nceput.
Clipe pe care,
mult mai târziu,
le cauţi, cum cauţi,
printre nisipuri,
firul de aur
pur, străveziu...

Când s-au văzut?
Într-una din acele clipe
când o fată vrea să-şi agaţe
jacheta roşie-ntr-un cui,
şi cuiul e prea sus,
şi el îi ia jacheta roşie
şi cu un gest sigur
o atârnă în cuiul cel negru -
sau când el o întreabă:
”nu vă supără fumul”
şi ea răspunde “nu”,
şi pentru întâia oară
îşi fac intrarea în scenă
glasurile, glasurile
aceste suple
fiinţe de taină
cu roluri duble,
de slavă şi hulă,
de cântec şi spaimă,
sau când avionul se-apleacă pe-o parte,

şi fata se teme
şi pentru că se teme, surâde,
şi surâde şi el
ca să-i dea
curaj,
sau când cade o carte
şi el o ridică
şi află că ea citeşte "Roşu şi Negru"...

De nerostit
Ce vis, Doamne, ce vis
mi-a fost dat, mi-a fost scris:
tu şi cu mine,
mai patimaşi ca nicicând
iubindu-ne
ca prima pereche de pe pământ
şi eram frumoşi şi sălbatici şi goi
şi eram morţi amândoi.

Dezgheţ
Dacă m-ai chema, ar zvâcni
o mie de păsări în colivii;
o mie de uşi s-ar da-n lături
şi s-ar umple văzduhul de păsări
şi - ca legătura de chei a pământului -
ar zăngăni apele sub mâinile vântului
şi s-ar vesti dezgheţul pretutindeni!
Izvoarele-ar căpăta călcâie şi pinteni
şi-ar începe să călărească la vale
pe trunchiuri de copaci, peste pietrele aspre
şi goale;
sloiul albastru al singurătăţii s-ar sparge

în hău -
tu, dezgheţul meu, soarele meu!

Dialogului vântului cu marea
-Sunt călătorul ciudat,
fără chip, pe câmpiile zării.
În părul meu, păsări solemne se zbat.
Sunt marele duşman al nemişcării.

-Vântule, nu vreau răscoală. Nu încă.
Mă sperie această voce: tu.
Nu-mi zdrobi trupul tânăr de stâncă.
Vântule, nu. Încă nu.

-În somnuri, în sare, ai timp să te-ntorci,
în culcuş de nisipuri inerte.
Ci eu vreau să sun cu o mie de orgi,
frumoaso, triumful tău verde!

- Mă tulbur... Muşchi de apă-ncordez.
De dragoste, cânt!
Fluidă, înaltă, din albie ies
Să fiu vânt, să fiu vânt!

Postfaţă la o iubire sfârşită
Există-ndrăgostiţi fericiţi
care rămân împreună,
şi-al căror sărut proaspăt sună…
Auziţi… auziţi…

Există perechi fără moarte,

în mişcare mereiee,
cu-o formă a inimii, poate aparte,
Semănînd a metaforă, semănînd a idee.

Aceştia rămân împreună,
În sărut, ca-ntr-o dulce furtună.
Auziţi! Auziţi! Auziţi!
Există-ndrăgostiţi fericiţi!

Fără lună
Nu era lună-n noaptea ceea...
Nici o sclipire... nici un foşnet... nici
măcar-suflare umedă- mareea...

Noi singuri stăm pe ţărm, între nisipuri,
împleticiţi în dragoste, răpuşi
de-o contemplare fără chipuri...

Murise marea... mâna ta străină
îmi odihnea pe umăr, şi
un sânge lenevos, ca o răşină,

trecea prin noi... Dar, ca la o răspântie,
deodată m-ai întors spre gura ta
-şi marea, vântul, sângele-ncepu să cânte.

Intimitate
Pot să fiu singură.
Ştiu să fiu singură.

E un acord tacit
între creioanele mele

şi copacii de-afară,
între ploaie,
şi părul meu străveziu.

Fierbe ceaiul,
zona mea de aur,
chihlimbarul meu pur şi fierbinte

Pot să fiu singură.
Ştiu să fiu singură.

Scriu la lumina ceaiului.

Ea era frumoasă şi rea
Ea era frumoasă şi rea.
El era rău şi frumos.
Erau unşi cu miere de viperă
de sus pînă jos.

Ea se temea de virtuţi.
El de virtuţi se temea.
Scutul păcatelor îi apăra,
şi pe el, şi pe ea.

Ei au trăit neştiind.
Ei au murit neştiind.
Sfinţii foarte trişti au rămas
în icoana de-argint.

Ionel Florin Cernat

- Născut la 17 septembrie 1958.
- Profesor de istorie şi filosofie la Şcoala Gimnazială 34 «Mihai Viteazul» Galaţi.

A debutat editorial cu un volum de poezie publicat în anul 2004, volum intitulat "Ora de dragoste" (EDIT-PRESS)" fiind prezent şi în antologia "Poeţii clipei".

- Are publicate articole în ziare şi reviste precum "România literară", "Timpul", "Astra", "Dominus", "Viaţa liberă", "Antares" dar şi pe siteuri literare precum "poezii.ro", "Europeea", "Timpul", "Sfera", "Agonia" şi "Romaniasf".

A debutat editorial cu un volum de poezie publicat în anul 2004, volum intitulat "Ora de dragoste" (EDIT-PRESS)" fiind prezent şi în antologia "Poeţii clipei".

Monocerus
Mă mai despică o cărare
de cornul care-l văd pe cer
şi mă mai picură insulte,
îmi vin solstiţii şi îmi pier.
Ating încet, în altă parte,
puterea trupului de os,
când mă sărută înserarea
neruşinatului folos.
Iar mâna-n degete răsfiră
abacul sacrului destin,
când mă despică, sunătoare,
cinci mierle-n primul lor festin.
Deschid ferestre către nimeni
presar bobiţe de piper,
spre raze moi ce ospătează
din luna-mi verde rinocer.
Nu coborî să-mi verşi suflarea
licorn fatal, încă iubesc,
mai stai puţin, când voi fi gata
urc eu la tine să sfârşesc.

Sadalmelik
Plângându-mi zeii interzişi,
am adorat prea multe stele.
Le recitam poeme pe de rost
şi îmbarcat în negre goelete,
eu colindam vâslind nocturn,
prin Babilon şi-n sacrul turn
urcam pe zece mari planete.
Acelaşi preot secţiona secunde

şi zece inimi, incomplete,
razant călătoreau prin bezna
cernită de căderea de erete.
În Eufrat, bucăţi de chiparos
îşi înecau gemând parfumul
şi-aceeaşi mână curăţa altarul,
cu-aceleaşi gesturi împărţind uiumul.

Lactee

Acolo-s căile eterne,
sub orizonturi, licărind,
ascunse chepenguri deschise
spre timpul tânăr şi lichid.
Refluxuri calde, orbitoare,
cu crinoline de pietriş
şi cu spirale căzătoare,
cu gustul spaţiului pieziş.
Mai e şi saltul către soare,
sunt solitarele secunde,
sunt beznele vocale-n care
alunecarea ne pătrunde.
Sunt mari luceferi, tremuraţi
şi trişti de-atâtea divinaţii,
în carnea cerului crestaţi
şi-n clipa galbenei carnaţii.
Ocean primordial, ermetic,
hazard de zodii lângă pod,
cu umbre şi minuni, simetric
urcuş, pe meteori, pe rod.
Acolo-i vid brăzdat de nove,
lactee algă din grădini,

cu iarbă udă şi mangrove,
cu fum de stele şi de crini.
E salba albă ca satinul
şi-n rotitoare căi astrale
ne curge de pe buze chinul
prin cosmosul din deal în vale,
tot mai departe, până unde
de moarte, dragoste şi ploi,
durerile se pot ascunde
topind mişcarea în adâncul
tunelului săpat prin noi.

Dual

Iubirea noastră a trecut…
Rămâne simplă reflectare,
am preschimbat-o într-o ipoteză,
într-o himeră, într-o întâmplare.
S-a dus în arabescul altei zile
lăsând regretul să ne certe,
să-nchidă amintirea somnul
în scrinul viselor inerte.
Oricum, nu e sfârşit de lume,
mai sunt iubiri avide de lumină,
mai sunt impulsuri şi instincte,
mai sunt iubiri care să vină.
Dar tot mă urmăreşte gândul
precum hipnoza unui val,
la tot ce-a fost frumos, să fie,
din nou, magnetic şi dual…

Oglindă

Pe palma udă zarea mă răsfrânge
şi-adâncul ei perfect şi limpezit,
ameţitor precum un antic mit
în magica lucire mă va strânge.
Aşteaptă-mă oglindă, unde vezi,
că ştii să ierţi reflexe peste ape
şi laşi privirii tale ca să scape
un carusel de coapte buze verzi!
Desparte-mă de trupul care urcă
în ritmul umbrei, pe o scară,
îţi jur că este prima oară
când masca zilei goale mă încurcă!
Cu alge despletite-n zbateri fine
ce scapără ca lama de cuţit,
în şoaptă, umblă trupul prelungit
al unei alte preafrumoase ştime.
O perlă de argint însingurată,
adu-mi cu dragoste, pe val pieziş,
ce clar îţi joacă chipul pe tăiş
ca o rostire încă nevisată!
M-ai înghiţit ca tânăr strop de rouă,
în adâncimea abisală
şi-o regretabilă greşeală
a rupt ecoul nostru pe din două.
Tu eşti ca mine, straturi de lumină
şi aşteptând iubirea, în popas,
am mai făcut acum încă un pas,
spre glezna undei care o să vină.
Şi înmulţind o viaţă risipită
de visul din oglindă adunat,
în spaţiul nestatornic repetat aprind o vreme bună de ispită.

Aldină
Aştept iubirea cea promisă
Şi ştiu, cu nerăbdare, c-o să vină,
Talazuri şi viole-i pregătesc,
Inele din stamine de glicină.
Mai simt în dulcile contururi
Cum limpezirea-i mă pătrunde
Şi-aud cum albele-i condururi
Deschid ecoul ce-mi răspunde.
O văd sosind, frumoasă şi calină,
Împrospătând voliera de satin,
Ca un barcaz cu miere în santină,
Ca un verset romantic şi aldin.

Măr
stăteam lângă un măr
cu fructe netede şi coapte
era un pom ca trupul tău
ce nu-ncăpea-n singurătate
un măr mărunt
ca un cuvânt
ţâşnit din panta pietruită
ce-şi decupase silueta
în coaja proaspăt ceruită
îşi legăna incert coroana
prelung descântec de lumină
măr alb
neant vibrând
în frunze trunchi şi rădăcină
în măr largi păsări se zbăteau
deasupra-i lumea

ca o carapace
părea că este gura ta
dorită nestinsă şi vorace
cu trupul şi cu chipul tău
creşteau în măr atâtea vise
căDeau din crengi
parcă plângeau
speranţele ce-au fost promise

Penitenţă
Întoarce-te la mine, te aştept,
te vor primi aceleaşi drumuri,
când liniştite raze, oblic,
se sparg la baza celor două turnuri.
Te voi pătrunde-ameţitor şi în tăcere,
să-ţi limpezesc agale nerăbdarea,
atunci când îţi tresare glasul
şi-n ochi ţi se revarsă marea.
Imensa vară, pretutindeni,
în crugul desfătatelor penumbre,
îmbrăţişarea-ţi va aşterne,
cu lungi şi răcoroase unde.
Mai ţii tu minte cât de singuri
urcam colinele spre zori
şi ameţiţi de dragoste, în noapte,
ne înveleam cu degete şi flori ?
Cum ne puneam inele din petale,
şi praf de stele peste pleoape,
cum îmi zâmbeau, sclipind , iluzii,
când pieptul tău era aproape?

Întoarce-te iubito, te doresc,
mă chinuie să-ţi simt absenţa,
aceleaşi dulci coline te răsfrâng,
urcând amar, în mine, penitenţa!

Cherssones
Din spaţiu, vântul carnivor m-a întrebat
dacă îl chem
la nunta mea din Cherssones,
la marea frântă de Creator.
Pe masă pâine, cidru, un inel,
ce aşteptau să vină ea,
la el,
la nunta lor din Pont.
Dar n-a venit… În ultimul poem,
din cupe de Panticapeea,
cânta, albastru-orbitor, la nuntă noastră,
doar mareea.

ALINA BEATRICE CHEŞCĂ

- Născută la 9.06.1974, Constanţa
- Aabsolvit Universitatea "Dunărea de Jos"Galaţi, Facultatea de Litere şi Ştiinţe, Profilul Filologie, secţia engleză-română
- **A**sistent universitar la disciplina engleză, în cadrul Universităţii "Danubius" Galaţi
- Membră a cenaclului "Trimbulinziipunctro" al Centrului Cultural "Dunărea de Jos" Galaţi din anul 2001;
- A colaborat la: revista editurii Centrului Cultural "Dunărea de Jos"
- a apărut în antologia de poezie "Opt încercări de-a te naşte singur", ediţie româno-engleză-franceză, traducerea în engleză fiind asigurată de autoare;
- publică poezii în revistele Porto-Franco, Dunărea de Jos, Cronica, Dacia Literară, Convorbiri Literare, Est, Colinda şi în antologiile "Vox Juventutis", "Poeţi la Castel" şi "Poteci prin suflet"
- A publicat volumele: "Fata cu părul de valuri", Ed. Evrika, Brăila, 2002; "Viaţa cu fiecare răsuflare", Ed. Sinteze, Galaţi, 2005; "Fetiţa de la celălalt capăt de suflet", ediţie bilingvă, 2008

EU – FERICITA
EU – NEFERICITA

Motto: „Veşnicia e aici şi eu nădăjduiam în ea! Acum nu mai vreau să fiu fericit, ci doar să fiu conştient“. (Albert Camus, *Exilul şi împărăţia*)

Mi-am plâns iubirile risipite
în existenţa ta,
Prin poveşti am târât fericirea iluzorie
a prezenţei tale
Mi-am uitat tinereţea
tânguindu-mi eşecul
Într-o ultimă seară, departe de
nebunia lumii.
Nostalgii maladive mi-au scris pe suflet
zilele de ieri,
Fugară-am fost spre venirile
tale secrete
Mi-ai devenit zbor cu aripi de vers –
Eşti ceasul ultimei mele dorinţe…

PÂNĂ LA SFÂRŞIT
De când exişti
am făcut din tine propriul poem
am uitat cu moartea
mă aşteaptă la fiecare pas
că vulturii-mi pândesc răsuflarea
Am ştiut că eternitatea
mă ţine în lanţuri pentru tine
că pe trupul meu Dumnezeu
a scris cu pana visării

că n-aveam să mă nasc
într-o zi de vară
ci într-o noapte de iarnă.
N-am încetat niciodată
să fiu TU
să fiu îngerul căzut
în nopţi fugare
De când exişti
paşii tăi
au făcut din mine
Dumnezeire.

MAREA TACE

Doamne, vezi Tu
cum nisipul timpului m-a orbit?
cu peniţa înmuiată în sânge
îmi mâzgălesc pielea
apăsându-mi venele.
ai început să numeri, Doamne;
auzi cum picură
stropul de moarte…
mi se prelinge
pe faţă, pe gât, pe sânii
pe care nimeni n-a mai avut timp
să mi-i picteze.
Ţi-aş mai cerşi, Doamne
o clipă de perfecţiune:
să mă mai atingă
miracolul iubirii,
să-mi mai privesc viaţa
drept în faţă,

să dansez până când marea
va începe să strige.
uite, Doamne, cum sorb
licoarea nebuniei,
cum mă contorsionez
prin toate dorurile mele;
fire de sânge mi se preling
prin memorie.

IMPOSIBILA ÎNTOARCERE

Motto: „Dacă există ceva nemuritor pe lumea aceasta, e melancolia trecerii noastre".
(Octavian Paler, *Caminante*)

Aş vrea să mai cred în imposibila întoarcere
a poveştilor cu gust de copilărie
Drumul spre ele e mărginit de morminte
mi-am îngropat jucăriile
în ţipătul pendulei
a mai trecut o oră de uitare
scrisul s-a decolorat pe iluzoriile iubiri
cerneala-i uscată pe degetele cu unghii-cuvinte
cărţile nu mai prind viaţă
la hotarul dintre vise.

Aş vrea să mai cred în imposibila nemurire
în apa vie sorbită cu paiul
prin câte-un bar decadent
să mai cred într-o ultimă noapte de vară
când ne-am mântuit iubirea
dansând pe străzi necunoscute
nostalgia tăcerii adulmecă-n aer
a mai trecut o oră de uitare…

POEZIA DE DINCOLO DE NORI

Motto: „Nu există aventură interioară. Aventura exterioară e numai reflexul aventurii interioare“. (Mihail Gălăţanu)

Ne-au mai rămas doar urmele
săruturilor prin parcurile secrete
Am traversat dragostea dincolo de hotare
Sufletele noastre ne privesc
de undeva de sus
cu mâhnirea orelor pierdute pe veci
Departe eşti, în amintiri va ninge
peste îngerul cuvintelor
Vom rămâne toată moartea împreună
Un decembrie adolescentin va fi mereu
la capătul drumului
Te-am scris în mine
în lumea asta pe care o iau în valiză
în călătoriile mele spre singurătate
Ne-am învelit cu aerul lumii
Respirăm imposibila uitare…

IUBIREA DE SUB UN ALT CER

Blând te-am iubit
în biserica sufletului meu de atunci
desculţă şi pură am călcat peste viaţă
te-am ridicat pe cruce
să-mi salvezi nemurirea
să-mi ridici vălul de pe suflet
şi copil să mă-ntorc
în oglinda naşterii mele.
Blând te-am iubit în genunchi

am oprit ceasul lumii
să mă ticăie-nspre moarte.
În spatele clipei
Dumnezeu mi-a zâmbit
şi-a mai zăbovit puţin cu privirea
peste bunătatea omenirii.

POVESTE DIN SALONUL VIEŢII

Îmi va fi dor de tine, şti,
până la frontiera versului.
Umbrele nopţii au mirosul tău
aiurit de nebunia-ţi vagabondând
prin alcool
şi de neînchisa rană
pe unde te-am contaminat
de tinereţe
M-aş fi ucis pe mine
pentru o rămăşiţă de la cina vieţii
Îmi sângerează scrisul
pe sclavia absenţei tale
nimeni nu poate opri poezia
să curgă, să-ţi lovească
dispariţia din mine.
Te mai trăiesc furându-te lumii
a căzut în genunchi magia
pentru ultima rugă
pentru ultima rugă.

VICTOR CILINCÃ

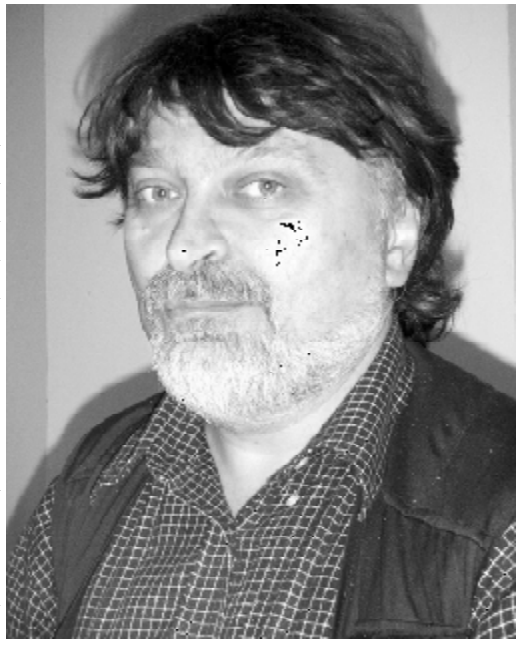

- Născut la 16.01.1958, Galaţi
- A absolvit Facultatea T.C.P.A.T.P. Galaţi, promoţia 1983.
- Ziarist profesionist (membru atestat al Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România), scriitor (membru al Societăţii "Costache Negri", Galaţi), inginer, pictor şi ilustrator; a fost navigator pe mări şi oceane, scafandrier.
- Premii pentru teatru: menţiune la concursul de dramaturgie "Bogdan Amaru" – Râmnicu Vâlcea, 1993 (cu piesa "Revoluţia pisicilor"; Premiul II la concursul de teatru scurt "Camil Petrescu" – Oradea, 1995 (cu piesa "Polonius" – varianta scurtă). Piesa în două acte a fost jucată apoi în stagiunea 1995-1996 la Teatrul Dramatic "Fani Tardini" Galaţi; Premiul "Octavian Goga" pentru poezie la concursul naţional de poezie şi eseu "Octavian Goga" – Cluj, 2002; menţiune pentru proză scurtă la concursul naţional de proză scurtă şi eseu "Pavel Dan", Cluj, 2002
- A publicat: "Războiul de catifea"- roman publicat parţial în revista "Orientări", Galaţi, 1983; "Fetiţa care avea prea mulţi pistrui", poveşti, Ed. Porto-Franco, Galaţi, 1991 (cu ilustraţiile autorului); "Odiseea pentru uz intern" – Roman publicat parţial în foileton în cotidinaul "Viaţa Liberă", Galaţi, 1994; "Odiseea pentru uz intern", roma p despre viaţa marinarilor, Ed. Logos, Galaţi, 1997 (coperta desenată de autor); "Zaraza", roman publicat în foileton în cotidinaul "Viaţa Liberă", Galaţi, 1997 (cu pseudonim)
- **Teatru**: Paparazzi/Polonius, dramaturgie, Ed. Dominus, Galaţi, 1998; "Polonius – A Political Farce", dramaturgie, Ed. Alma, Galaţi, 2000 (în engleză de Petru Iamandi; coperta şi ilustraţiile aparţin autorului; "Maşina de distrus tot", povestiri şi nuvele, Ed. N'Ergo, Galaţi, 2001; "Jihad", roman SF de anticipaţie, Ed. N'Ergo, Galaţi, 2002; "Push-Push!", roman de sertar, ediţie electronică, Ed. N'Ergo, Galaţi, 2002; "Ţara de sub picior", basm, Ed. N'Ergo, Galaţi, 2005 (coperta şi ilustraţiile autorului)

RONDEL DE MINE CĂTRE TINE

Cutia muzicală tace blues-uri;
i-ascund cheiţa, s-o întorc doar singur.
Năuc de grijă, dar tentat de-abuzuri,
Ridic capacul - parcă mă înfrigur...

Te-adulmec bine, ca să mă asigur
că nu te-ascunzi de mine prin urmuzuri:
Cutia muzicală tace blues-uri -
ţi-ascund cheiţa, s-o întorc doar singur!

C-un mic regret, calic încă-n havuzuri,
aed verzui, te smulg de pe cutie -
copil de verde, pângărit de blues-uri
să te-nvârteşti, în timp ce, aurie,

cutia muzicală tace blues-uri!

VINUL VERDE

(sub amintirea lui Chagall)

Când verdele dă-n negru, e misterul
pe care sora Noapte-l pune-n pază...
Atunci, mijeşte-mi uşa şi cutează
să înfrunzeşti pupilele-ţi ca fierul!

Să-mi torni apoi în cupa ta întoarsă
oftatul unei nopţi de tandre geruri,
când se cocoaţă sufletul în Ceruri -
mercurul torturat de-o şoaptă arsă...

Nu-i voie să priveşti lumina stoarsă

prin care vinu-i strecurat în oale
în timp ce Timpul în pământ se varsă!

Lăsând fântâna de văzduhuri arsă,
luai din verdele Măriei Tale,
ca să-mi ivesc, din păpădii, o casă...

MOARTEA SIXTINA

A trecut Moartea pe lângă mine,
ca un tren încărcat, gemând de navetişti
(trenuri din acelea
care trec pe lângă gară
ca să oprească mai încolo,
în câmp,
ca să nu mai urce şi alţii
peste morţii cei vechi,
peste morţii cei foarte vechi,
pentru care Moartea a oprit în gară
şi cu o foarte, foarte foarte mică întârziere,
morţii care au urcat
mai de la capăt,
care stau confortabil -
nu s-ar mişca o palmă mai încolo!).
A trecut Moartea pe lângă mine,
nimeni n-a tras semnalul de alarmă, ca să oprească,
să urc.
Atunci am tras semnalul,
(semnalul meu de alarmă ca un strigăt
în întunericul sălii de cinema,
la un film cu multă Moarte -

oameni plictisiţi
de ţăcănitul roţilor de tren ale Vieţii,
bucuroşi de sângele altora,
de sângele altora,
umbra sângelui umbrelor vii de pe ecran...)
Am alergat după ultimul vagon,
apoi după umbra ultimului vagon,
care întindea, ca un frate,
mâna, întinzându-se spre degetele mele întinse,
rupându-se de braţ, de umăr, de fuga mea
(Mai ţii minte Capela Sixtină,
mai ţii minte viaţa acelor mâini întinse?).
Piciorul mi-a alunecat
pe scara uscată pe vrejul uscat al vagonului,
din mers am prins bara uscată pe coaja uscată a vagonului,
privirea mi-a alunecat
de pe bara şlefuită
de atâtea şi atâtea şi atâtea şi atâtea priviri
care n-au fost în stare să prindă din mers să urce
şi-au alunecat, vai,
sub roţile vagoanelor,
sub roţile Morţii,
fără să oprească,
fără să tragă cineva semnalul de alarmă,
şi atunci s-au trezit
tăvăliţi ca şi mine,
aruncaţi, printr-un nenorocit accident,
în nenoricita asta de Viaţă...
Ca pe tavanul coşcovit al unei Capele Sixtine!

……..

LIPSICK

Adesea locuiesc într-un cub.
Soarele intră printr-o fereastră pătrată,
se varsă pe un dreptunghi de masă şi iată
apa curge încet printr-un tub.

Străzile au o formă în genere regulată,
oamenii sunt în general simetrici.
Un război, o boală, un tramvai, aici
strică simetria asta minunată.

Au un farmec ciudat pietrele scobite,
copacii arşi, femeile divorţate,
persoane vechi, cu maniere demodate,
pârâuri mici, cu maluri fericite.

Sunt şi eu o făclie demodată,
un chibrit aprins de la capătul alb;
când voi lumina în sfârşit mai puţin slab,
va fi ultima explozie adevărată

după care nu voi mai şti face unghi
şi arderea mă va consuma,
cărbunele, ultima dată, stins, va lumina,
apoi se va desprinde din dreptunghi.

Oricum, am început de mult să fumeg,
unghiurile toate mi s-au uscat,
o, rece alunec şi, ce păcat
doar pedeapsa buzelor tale mă ţine alb!

GARDA PERSONALĂ

Noaptea, când unii îngeri dorm
iar alţi-s duşi în promenade
îmi pun privirea de smaralde
şi plec uşor, cu pas inform.

Am timp destul să mă întorc
în ascunzişul de sub pod.
Îmi fac în mintea mea un nod
să nu uit, când te văd, să torc.

Parfumul ţi-l găsesc uşor
şi plec pe el - aleasă pradă,
dar ochiul nu poate să vadă
cum trec, motan necruţător…

Ajung, cu pasul meu inform,
la timp să prind din zbor o astră
care-a-ndrăznit să te lovească
noaptea, când unii îngeri dorm.

Pansată cu lumini de soi –
căci fruntea s-ar putea să-ţi ardă,
să-ţi dărui tainic o zăpadă
care nu cade pe la noi.

La gândul de-a te fi durut
şi că s-a dat în tine-o luptă,
să-ţi ling supus aripa ruptă,
apoi m-oi face nevăzut…

POEMUL ZIDIT

M-am trezit de dimineaţă şi tot scriu pe zid:
Să nu m-apuce cumva seara cu tema neterminată!
Pe la prânz am terminat zidul –
Pe ce să mai scriu?
Dar cine scrie prima strofă pe-un caiet,
Şi pe alt caiet strofa a doua?!

Şi scriu în sus:
Ca să am foaie, zidesc;
Zidesc în sus şi poemul meu urcă –
ultimele strofe vor fi aproape, pe-aproape de Cer
vor trece poate dincolo de Dumnezeu
şi se vor prăbuşi oare ca turnul Babilonului, strofe amestecate?
Mai aveam strofe şi am mai ridicat zid,
când am greşit metafora am mai dărâmat zidul cu un metru,
pentru adjective mici, numai atât cât trebuie,
am pus jumătăţi şi sferturi şi frânturi de cărămidă.

Aveam poezie şi pe degete,
îmi scuturam palmele de le cădea ălora praf în ochi, praf fără rimă
şi se ştergeau, îşi frecau pleoapele şi se uitau în sus:
„Bă, ţine-ţi substantivele-acasă!” -
oare unde voiam să-i duc, să le spun, să le sugerez?

Când am terminat zidul n-am ştiut:
Nu mă mai ţineau picioarele, terminasem cărămida,
Ori poate că poemul meu era gata?

Citesc în gând, pentru mine.
Uite, poezia asta începe de sus, ca poeziile,
Şi se isprăveşte la bază, cu sfârşitul!

De ce nu am rămas atunci pe pământ, la început?

Ploile vor şterge oricum zidul
Dar pietrele vor rămâne,
Ca o cetate cu rimă,
Dintr-un singur zid,
care apără poezia pe ambele părţi.
Pietrele vor rămâne, ruine în versuri,
După ce cuvintele nu vor mai fi demult
Ce-au fost la început...

***

Zgomotul roţilor de tren a trecut repede şi m-am înfiorat:
a retezat dintr-o dată ţăcănitul tocurilor Annei Karenina;
strigătul ei s-a prelins peste linia ferată,
mult în urma icnetului primelor vagoane,
iar impiegaţii de mişcare,
mişcaţi, s-au repezit să-l şteargă cu mici înjurături
şi cu strigăte şi cu tăceri neaşteptate...
.....

VALI CRĂCIUN

- Născută la 5 aprilie 1971, Galaţi
- Absolventă a Facultăţii de litere – Universitatea "Al. I. Cuza" Iaşi
- În prezent profesor de limba şi literatura română la Colegiul Naţional "M. Kogalniceanu", Galaţi.
- A publicat volumul de versuri «Semne de recunoaştere», Editura «Axa», Botoşani, 2005. A obţiunut premiul pentru debut în cadrul Festivalulului de poezie «Porni Luceafărul…», 2004
- prezentă în două antologii şi un c.d. colectiv de poezie şi muzică.
- peste 10 premii naţionale pentru poezie şi proză, între care Marele Premiu 1997, menţiune pentru poezie, Festivalul naţional «Sensul iubirii», Premiul Galeriilor Anticariat, pentru poezie, în cadrul Festivalului Naţional de poezie «V.Alecsandri», 2001; Premiul ziarului « Viaţa Liberă », pentru poezie, Festivalului Naţional de creaţie literară «Grigore Hagiu», Galaţi, 2002..
- membru în cenaclul «trimbulinziipunctro»,Galaţi

Apocrife

Lipesc afişe sibilinice pe epiderma plutitoare a aerului.
De fiecare dată se aude sirena
şi toţi fug, trecând prin ziduri cu plase pe ochi,
cu foşnet surd de fantasme speriate.
Eterul care se întinde ca o pastă pe amintirile
germinate spasmodic se scurge în umblet de omidă pe urmele lor.
Au rămas paznicii
care într-o zi, poate în secunda aceasta hăituită,
mă vor lua la rost
şi-mi vor tăia mâinile şi visele.
Eu voi scoate din buzunare fluturii de rezervă, ţipătul
şi ghearele altor nopţi în care m-am suspendat
de tăcere, de zborul tău spre mine,
de alte lucruri la fel de ciudate cu inima mea pâlpâind în ele.
Şi de vor veni (mi-am şi smuls
prima viaţă în care stăteau cu tâmpla în mâini
şi te priveam ca pe o nălucă vicleană)
voi dansa pe sârme acide,
cu toate vocile răsfirate, ascunse în evantaiul secundei.
Cerul va fi dat celui care m-a croit strâmb,
setea aceasta care mă arde gândului furişat,
altor trepte care mă vor dezgoli aşa cum sunt nesăbuită
vânturându-mă în flacăra de lumânare,
în miezul tristeţii tale, în părăsirea porţilor fără cheie,
printre vieţile care mi-au mai rămas
pentru strigătul pocrif, reluat.

xxx

Aceeaşi subterană
şi eu bâjbâi cu mâini fluide, bolnave
pereţi pe care nu-i cunosc
reptile scorţoase atâtea absenţe
duminica unei maladii neexplorate.

Pot să fiu eu cobaiul
să mă întind pe piatra rece
să exploraţi moartea pe harta făpturii mele de aer
ce v-a scăpat mereu.
Când v-aţi întors v-a primit printr-un fel de piele,
prin fumul cuvintelor ce-au ajuns îmblânzite, secătuite
la cină, învinse pentru că ele ştiau doar ce-i iubirea,
drumul de cenuşă pe care-l trăieşti fără să trădezi pe nimeni.
Tăiaţi mâna ce-a desenat toţi îngerii trişti,
amintirea despre fereastra aceasta sfărâmată de vânt
şi nu ezitaţi să mă atingeţi
Cu veninul ierbii, cu licoarea stelei
voi măsura goana după toate corăbiile inutile
pierdute în răsărituri fade, scămoase.
Cu cioara din Yskal pe umăr,
aşa încremenită în coaja unui timp diluat, amorf
voi mai râde pentru o ultimă fotografie.

Cântec

Noi nu avem decât starea de veghe,
aşa că închidem ochii doar pentru a zări praguri şi tot deşertul, blestemul,

pregătindu-ne pentru drum cu merinde stelare
şi foi dalbe să nu uităm popasurile,
privirea sticloasă a cerberilor,
ceaţa, răspântiile ascunse ce divid sufletele noastre.

Număr din joc în infinit
şi nu mă plâng;
un vierme alunecă pe urmele noastre…
disimulez şi fragmentez mereu partea aceasta de nebunie;
scoarţa antropofagă mistuire,
eu m-am lepădat de copilărie, de spaimă,
am învăţat să fiu un om singur, iubindu-te pe tine.
Rodeşte înserarea şi trupurile noastre sunt evanescente.
Putem să muşcăm din toate fructele putrede,
să nu mai scuturăm pământul de pe tălpile noastre…

Poem ars

Brusc toate se golesc de suflu, de moarte.
Şi eu – în mijlocul lor – obiecte transfigurate, unghii, ceruri: o stea lipită de oase.
Cu orbitele pipăi ceasurile lichide;
cad oriunde, printre păsări, în alt văz
şi nu-şi mai scriu.
Anotimpurile s-au amestecat – e o dimineaţă albă, infectă, fără leac
şi totul pe mine e murdar.
Aş fi putut să mă ascund, să râd sec, să te vindec,
Să dau anunţ în ziar că nu m-am născut etc etc etc.
Am rămas într-o colivie şi am ars.
O vioară în noapte a căzut la pământ,
mânjită de sângele meu crepuscular

Logodna cu tine e semnul nedezlegat printre atâtea închipuiri străine.
De aceea plec mereu şi arborii sunt parcă leproşi,
Ieşiţi din tine, din zori, din amintirea pe care am pierdut-o.

Vis

M-am trezit din somn cu mâzga tuturor căderilor
fereastra lovea luna de plumb, o urmă de vietate obosită.
Sunt iar în noaptea asta
lăsată ca o făptură de vată mucegăită peste lume.
Degetele mele hipnotizate sunt străine,
casa nu e păzită de nimeni,
în ziduri, printre cărămizi, sunt tot eu
citind în palme visarea aceasta păgână.

Corpuri translucide

Suntem corpuri translucide, cu razele sleite,
cu o poveste veche
în care o mireasă trece blazată
prin solzii uşilor şi de fiecare dată
cade în dogoarea aceluiaşi pustiu vânăt, fără capăt.
Amestecate zaţul de cafea, tristeţea,
silabele, coastele îngerilor, Rosenkranz.
În repetate game o perpetuă mirare –
glasurile noastre făcute funii
s-au aruncat între nord şi prăpastie,

în spaţiul acesta îngust, infam, de mărunţişuri.
Ne trezim printre alge –
poţi acoperi tăcerea cu braţele tale.
În aerul dintre noi trupurile ca nişte văpăi
Devin amprente bizare,
se deşiră sub privirea noastră în forme de nisip
şi atât.

ALEXANDRU CVITENCO

- Născut la 10.08.1944, Focşani, judeţul Vrancea
- A terminat Liceul (12 clase, Focşani şi Galaţi); Şcoala Postliceală de topografi
- În prezent pensionar
- A debutat la: „Şcoala Gălăţeană“, Cenaclul „Anton Holban“, 1999, cu prof. Constantin Dimofte
- A colaborat: „Şansa ta“, ediţia penultimă şi cea actuală nr. 8-9 iulie 2005
- A publicat: „Plânsule, şterge-ţi genele!“, 2004, Galaţi, Ed. Pax Aura Mundi, Galaţi

Pentru copii: „Pufuleţ – ochi frumoşi“, 2004; „Zefirel şi Zâna florilor“, 2005, Ed. Pax Aura Mundi, Galaţi; „Blestem gălăţean la neiubire“ (Copilărie şi maturitate), Ed. Istru, Galaţi, 2006

Sculptor de cuvinte
Sub fum, doar ochii mei obosiţi caută lacom.
E mirare şi speranţă de candelă sfântă.
Lângă Fecioara Maria un prunc ţine
O mamă de mână
E murmur şi cânt.
Lumânări şi mese cu pomeni.
Afară, doi se bat pentru un litru de vin
şterpelit.
Privim şi nu intervenim.
Ochi, urechi şi oglinzi galactice. Pe gene cad fulgi
de sărbătoare.
De undeva unde se furişează îngerii.
Albul curge încet prin vene,
Ştergând cu aripile urmele anilor.
Sunt un sculptor de cuvinte cu miros de tei, căzut în iarbă.
Ochii mei respiră unduiri nevăzute,
Pulberi răsfirate peste timp adunat,
Totuşi: pântec istovit de foame, dă târcoale.
neruşinate.
Sub fum doar ochii mei obosiţi, caută lacom.

Prima iubire
Zvâcnire graţioasă cu
Sunete ample
O, vioară din lemn DESCÂNTAT!

Cu grumaz arcuit pe braţe flămânde!
Te frământ năucit: Fii a mea!
Tu, gângurind dezmierdat
În preajma arcuşului silnic,

Te îndoi vinovat şi oftezi Năduşit,
Pe „jocul de doi“ din viscere,
Aceeaşi melodie

Şi-acelaşi scâncet,
Triumf năruit
Şi cădere.

Arunc azi arcuşul
Şi frântă-i vioara
Cu cânt vicios
De femeie.

El, unicul

146 ani de la naşterea lui Mihai Eminescu

Singurătatea naşte idei
De tăcere
În fiecare colţ
Unde lumina unei melancolii
Îşi strigă neputinţa

M-am smuls din casa închipuirilor
Cu genunchiul închinat
Cortegiului de slove
Dăruit nouă
De cel fără vârstă

Poezia pulsează
Flori de tei, aripa sa,
Unda lacului plânge şi acum
Pe lângă plopii plini de sentimente

Am dat încă o filă
Luceafărul m-a înlănţuit în împărăţia
Unui infinit cu pagini testamentare

Să n-o ştiţi în astă lume
Cocorul pleacă peste zări
Chemându-şi soaţa călătoare
Ascultă-l bocet obosit!
Ce rău îl strânge greaua jale

Fântâna albă de sub Prut
Îşi plânge-n sânge sec izvorul
Că albia nu i-a-ncăput
Şi în portiţă-i bate dorul

Şi oameni răi de vrerea noastră
Ce ne-au tăiat de-ai noştri fraţi
Au smuls o floare din fereastră
E floarea fraţilor uitaţi

Iar în păcatul de ruşine
Şi în durerea grea de glie
Aţi dus o graniţă de şine
Peste a noastră România

Şi prinde-v-ar pe ţeapa-spaimă
Voi toţi vrăjmaşii noastre mume
Şi ca niciodată a noastră taină
Să n-o mai ştiţi în astă lume.

ADINA DABIJA

- Studii universitare la Galaţi
Între anii 1997 şi 2000 lucrează ca ziaristă în Bucureşti.
- Debutează în volum cu „Poezia-Papuşă”, carte apărută la Editura Cartea Românească în anul 1997.
- Primeşte premiul Uniunii Scriitorilor pentru debut. Studiază ulterior la Universitatea Sherbrooke din Québec.
- În prezent locuieşte la New-York.
-În anul 2006 îi apare un nou volum, „Stare nediferenţiată”, la Ed. Brumar din Timişoara. Poemele din această antologie sunt selectate din cele două cărţi menţionate.

Ritualul Femeii-Banană
Chelner, ia dă-o afară pe asta,
ţipă poetul căruia Femeia Banană
îi smulsese peruca albastră
în timp ce sta la o cafea
citind ziarele.
Băiete, încă una mică, strigă Femeia Banană râzând nebuneşte
şi se porni să dănţuiască în jurul meselor ticsite
cu indivizi traşi la patru ace
în ale scrisului,
smulgând de pe care se nimerea,
dându-le ghionturi şi trăgându-i de bărbile false,
Chelner, dă-o afară, urla smintit corul,
Bă, ia căraţi-vă voi dracu' de aici, se burzului ea,
şi apucă o piatră pe care o izbi cu sete de cerul lor,
anume pentru ei vopsit în culorile apusului
iar ei fugiră îngroziţi
că dacă s-o sparge doamne fereşte cerul şi ne-o cădea-n cap,
lăsând-o pe Femeia Banană în sfârşit singură
să-şi bea vodca, scobindu-se meditativ în nas,
şi, la urmă de tot, beată moartă,
să urle la chelner chelner dă-mă afară.

Criticilor mei
Io-te asta, de-aia scrie versuri,
pentru că n-are picioare frumoase,
zic criticii când mă văd în mini.
Io-te asta, de-aia scrie versuri,
pentru că a părăsit-o,
zic criticii când mă văd singură.
Io-te asta, de-aia scrie versuri,

pentru că nu-i place la bal,
zic criticii când mă văd în pijama.

Io-te ăştia, ce tupeu,
mă îngână.

Primejdia
Veniseră animale să mă miroasă.
De frică abia respiram.
Îmi dădeau târcoale şi mă atingeau în treacăt cu cozile.
Singură am rămas în urmă-le,
de tristeţe mă uit în oglindă şi mă miros,
mi-e dor de primejdia din ochii lor,
de blănile care m-ar fi putut atinge,
de colţii care m-ar fi putut scoate din mine,
plâng şi cred din răsputeri
că mi-a fost o frică frumoasă
despre care voi scrie o carte.

Sângele
Am treizeci de ani şi am cunoscut sângele.
Sunt fiica a doua a Anei
care şi-a băgat fusul în uter
ca să scape de copil.
Atunci am văzut eu prima oară sânge
am pus limba, era cald şi dulce, era bun
sângele fratelui meu nenăscut.
După ce a murit mama, tata m-a dat la oraş,
la nişte unchi grei de o altă poveste a sângelui

- După avort mătuşa mea nu mai rămăsese gravidă
toată copilăria mea mi s-a dat să beau la cină
câte un degetar de vin roşu
ca să fac sânge
la douăzeci de ani am început să-l pierd
pe cearşaful pe care am făcut prima dragoste
pe cearşaful pe care am avortat
pe masa de operaţie de la Jacobi
şi apoi în salonul de naşteri la Columbia
sau într-o seară de iulie când trecând pe stradă
în centrul Bucureştiului
m-am trezit cu un cuţit înfipt în spate
am treizeci de ani şi viaţa mea poate fi trasată
în câteva pete de sânge
în centrul cărora palpită o inimă
legată de alte inimi şi de alte pete de sânge
milioane de firişoare roşii se ţes între mine
şi împuşcaţii de la urgenţe de la Lincoln
sunt conducte peste tot, conducte care colectează sângele
copiilor mutilaţi laolaltă cu sângele sinucigaşilor
şi-l varsă-n gurile flămânde ale pământului
unde milioane de viermi aşteaptă
să se desfacă în fluturi multicolori
şi să danseze la lumina stelelor
întru posibilităţile cărnii şi ale sufletului.

Femeia care a mâncat ziua şi noaptea
Se făcea că supsesem toată lumina zilei în sânii mei colosali
şi acum o împărţeam la bărbaţi.
Nu-mi rămăsese decât noaptea, dar şi aceea dispăruse
în despicătura picioarelor mele.

Am ales plăcinta cu dovleac
Să mă apuc să fac o poezie sau o plăcintă cu dovleac?
Înainte aş fi ales pe loc poezia.
Astăzi poezia este în dovleac.
Asta face în fiecare zi: stă în dovleac
sau în tufele de pe drumul spre gară
chiar şi în lăpticul de seară
leneveşte. Musteşte. Dă pe dinafară
ca să se întoarcă înăuntru
în aşa fel încât, în surzenia, în orbirea mea,
să pot totuşi asculta ceea ce urechile mele nu aud
să pot totuşi vedea ceea ce ochii mei nu văd
azi poezia nu poate fi deosebită de plăcinta cu dovleac
e o stare nediferenţiată care putea fi rezumată
la faptul că într-o după-amiză o gânganie mi se plimba pe picior
după ce mor
o să am timp berechet de asemenea prostii
cum ar fi aceea de a transcrie bănuitele, întâmplatele poezii.

Iubirea şi lumea
Iată-ne de aceeaşi parte a baricadei
pe noi, care ne prăbuşeam unul în braţele celuilalt
noi şi lumea acum.
Iată-ne în aceeaşi barcă, privind înainte
noi, care eram Polul Nord şi Polul Sud
ne întâlneam undeva pe Lună şi aruncam pietricele de sus
ca să facem valuri în ocean.
Noi faţă în faţă cu lumea acum.
Atunci ochi în ochi, căzuţi în noi înşine.
Unul lângă altul cu spatele la zid acum
furnicile urcându-se pe brânză şi pe pâine

tu ieşit afară din mine la o promenadă monstruoasă
perfect liberi, avem chiar şi nume.

Din când în când doar privirile
ni se întâlnesc într-un punct îndepărtat din zare.

Stare nediferenţiată

Astupă-ţi nara dreaptă şi respiră adânc. Astupă-ţi nara stângă şi respiră adânc. Prinde-ţi nasul şi nu respira. Numără până la zece: unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece. Respiră normal. Astupă-ţi urechile cu degetele mari de la mâini, închide ochii şi gura, apoi astupă-ţi ambele nări cu degetele mijlocii de la mâini sau şi mai bine cu degetele mici de la picioare şi imaginează-ţi că eşti o amibă – nu ai plămâni, nu ai ochi, nu ai gură, nu ai trup. Tu eşti chiar lumea aceasta, de dinaintea lumii. Deschide ochii, urechile şi nările: lasă să plece de la tine tot ce a fost scris aici. Lasă să vină la tine lumina, aerul, sunetele, ca şi cum ai primi un amic la tine în bucătărie la o felie de pepene, iar apoi vă veţi lua rămas bun şi veţi porni fiecare în treaba lui.

EUGENIA DELAD

- Născută la 17 mai 1962 – Galaţi
- Colaborează la : Porto-Franco, în perioada 2001-2006
- A absolvit Facultatea de Filologie
- Debutează în 2001 cu volumul d eversuri “Pasărea cenuşă”.
- A publicat: Pasărea cenuşă, 2001; “ Linia de sosire a cocorilor”- versuri, 2003; “Negustorii de iluzii”- versuri, 2004; “Cutia cu pandore”-roman, 2004; “Secretul reginei înţelepte” - basm, 2004, “Rochia desfrunzită de fluturi”- poeme în proză, 2004; “Jocul cu identitatea-roman, 2005; “Diligenţa secolului XXI”; “Ultimul închide uşa”- versuri, 2005; Ed.Sinteze

MAI AM DREPTUL LA O SINGURĂ IUBIRE

Am pierdut trei iubiri:
una s-a mutat în cer
alta a alergat după mine până
şi-a rupt picioarele şi s-a transformat
într-o statuie
… a treia?
Da! A treia! Ha, ha, ha, ha,!
A treia s-a dezbrăcat de alge în
mijlocul mării şi a început
să tragă cu arcul după stele căzătoare.

Mai am dreptul la o singură iubire!
şi habar nu am ce să fac
atunci când se va aşeza pe amurg.
Încercând să îmi descifreze, sângele
codificat de culoarea literelor.
Poate am să o sărut cu o simfonie
de flori de câmp
despletită ca o dimineaţă
care alunecă noaptea peste munţi,
sau
am să o invit la cafeneaua fluturilor
de pe catargul unei flori de crin,
sau, poate, pur şi simplu
am să mă mut în Cer
sub forma unei statui
care s-a dezbrăcat în mijlocul
mării şi a tras cu arcul după
stele căzătoare.

MI-E SETE DE MARE

Daţi-mi marea
să mă îmbăt cu ea,
s-o beau cu amurguri cu tot
cu Celălalt Tărâm şi cu Dumnezeu,
cu ancorele întunecate de alge…

Mi-e sete de mare,
atât de sete,
încât
nu-mi mai ajung nici câmpiile,
nici dealurile
nici toate religiile lumii care se
duelează între ele pentru acelaşi El,
nici munţii care învaţă cursurile primare
de la vulturi.

Daţi-mi marea
să mă îmbăt cu ea:
floarea rugăciunii nu se usucă
între gratiile timpului.

VOI MURI PENTRU A MĂ NAŞTE SINGURĂ

Trăiesc doar pentru a mă iniţia în moarte,
asemeni unui nisip ce îşi jertfeşte
libertatea într-o clepsidră.
Am pielea spiritului tăbăcită
de lacrimi rebele
nesupuse regulilor ciudate ale lumii,
această lume care înjură printre dinţi

dimineţile siluite de hingherii
Luceafărului de seară.

Sunt obosită de poeţi geometrici;
de preţul pâinii îndopat cu afrodisiace;
de bediuni convertiţi în maşini de sex;
de femei siluite de bancomate
ce duhnesc a carne vie;…;…

Îmi zdrobesc Matricea Eternă din
lagărul materiei în care
sângele mamei se ceartă cu sângele tatei;
în care bunica îl mai aşteaptă şi acum
pe bunicul să se întoarcă de pe front;
: şi plec să mor pentru a mă naşte singură.

ÎMI VOI LUA DESTINUL DE PĂR

Îmi voi lua destinul de păr,
îl voi târî prin toată odiseea de lacrimi
ce m-a acoperit ca o iederă şerpească;
îmi voi face cunoştinţă cu moartea mea
îmbuteliată într-un raft cu cărţi, şi
îi voi da să bea toate stolurile de
păsări călătoare.

Chiar aşa am să fac,
da, da, da
poate chiar mâine dimineaţă,
în gara aceea dantelată
de la limita decenţei
cu oraşul Hai-Ku!

SUNT NISIP SĂLBATIC

Nu încerca să mă frângi în palme
doar ca pe o femeie cu coapse
făcătoare de minuni:
am să fug!
: sunt nisip lexical pentru
aniversarea Dragostei din piramidele de pe Venus.
Ai nevoie de mine ca de o muzică
în surdină cântată la o ureche acoperită
cu copaci în care se zbenguie maimuţele…
Oh! dar eu vreau să curg, picătură
cu picătură până mă voi preface
într-un fluviu – ocean
în care îşi oglindeşte chipul Fecioara nenuntită.

Sunt prea cuminte de sălbatică ce sunt:
nu te amăgi,
nu sunt o livadă domestică în care
cresc mere prohibite Cunoaşterii de Sine!
Sunt nisip sălbatic:
nu am să mă prefac de dragul Timpului
fără timp
într-o fotografie închisă într-o Clepsidră.

Sunt un nisip prea sălbatic
pentru a sfârşi scuturată între palmele
unui bărbat doritor de femei cu coapse
făcătoare de minuni.

SUNT O ARCĂ DE LITERE

Sunt o femeie peste care vântul aşterne
frunze de metafore germinate în zboruri de cocori,
sunt o femeie, şi nimic mai mult, -
cu răni de păduri alinate de amurgul soarelui,
deseori sacrificată de lumânările de pe Venus
pe altarul iubirilor interzise.
Port clipele în buchete de muguri descătuşaţi
de ierni şi confuzii, -
cu şoaptele sângelui de fluturi ancorat în
Insula Tăcerii.
M-am luptat în cruciade cu nepăsarea realităţii, şi
am murit, oho, de câte ori,
sub ghilotina celor care vor să-mi îngroape cuvintele!
Merg înaintea paşilor mei, -
cu fumul ţigării curgând printre degete,
de multe ori nedumerită de ce sunt
doar o femeie şi nimic mai mult!-
de ce relieful palmelor mele
este presărat cu golgote, cu oceane
vânate de păsări migratoare cu miros de
amintiri şi
liliac înflorit în gutui coapt, şi, de ce
trebuie să mă îmbrac în aparenţe pentru a fi
altceva decât o dimineaţă cu roua
cărată de un sobor de melci cântând aleluia
la înmormântarea nopţilor.
Sunt o femeie de pe tărâmul căreia
au plecat argonauţii să afle de ce
târziul e acoperit cu cenuşă de flori şi
copii, de atâta viaţă strivită în picioare de timp

VIOREL DINESCU

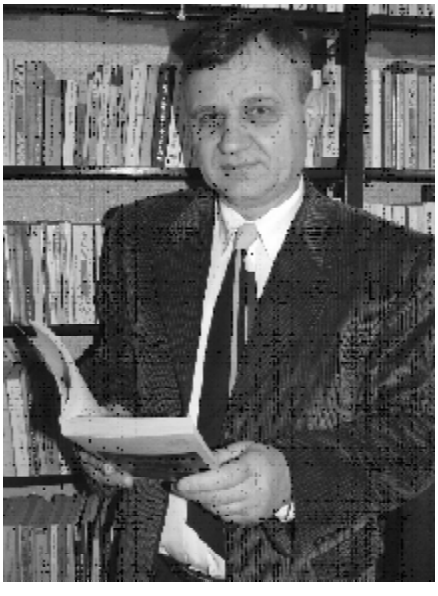

- Născut la 2 aprilie 1951
- Predă matematica elevilor de la clasele IX-XIII
- A publicat următoarele volume:

2007 - Etape (*versuri*), editia a II-a, Fundaţia Scrisul Românesc, Craiova; 2006 - Arhipelag stelar (*versuri*), Editura Fundaţia Scrisul Românesc, Craiova; 2004 - Asimptota (*versuri*), Editura Scrisul Românesc, Craiova; 2002 - Confluenţe *(eseuri*), Editura Arionda, Galaţi; 2001 - Zeii de pământ (*versuri*), Editura Arionda, Galaţi;

2000 - Fronde (*proză*), cu o prefaţă de Nicolae-Paul Mihail, Editura Arionda, Galaţi; 1999 - Călăuze arhaice (*versuri*), ediţia I, Editura Edit-Press, Galaţi; Poeme (*versuri*), Editura Edit-Press, Galaţi; 1998 - Grădini suspendate (*versuri*), Editura Edit-Press, Galaţi; 1996 - Eros-Anteros (*versuri)*, Editura Porto-Franco, Galaţi; 1994 - Ontologia cristalului (*versuri*), Editura Porto-Franco, Edit-Press, Galaţi; 1992 Armistiţii literare (*eseuri*), Editura Porto-Franco, Edit-Press, Galaţi; 1990 - Etape (*versuri*), Editura Porto-Franco, Edit-Press, Galaţi; 1984 - Ecuaţii albastre (*versuri*), Editura Eminescu, Bucureşti ; 1983 - Ora ideală (*versuri*) – volum de debut Editura Cartea Românească, Bucureşti; O altă nuanţă a revoluţiei (*versuri*), Editura Albatros, Bucureşti;

COLONII DE LUMI PIERDUTE

Clipa plecării sosise. Copacii îşi ascundeau umbrele.
În scuar se iscă un frison, apoi se stinse,
Uimite, ferestrele îşi trăgeau storul
Peste obişnuitele întâmplari ale zilei;
Contururile toate evadară din lucruri,
Acum pluteau în lungul străzii ca nişte epave.
În locul oraşului părăsit se născu un paradis de forme:
Trunchiuri de piramide goale, cuburi golite de sens
Schiţând în lumina difuză un dans de schelete,
Ca-ntr-o noapte valpurgică a osemintelor;

Apoi grădini şi felinare se urcară-n aer,
Erau doar simulacre violete şi reci,
Lumea adevarată continua să se ascundă-n întuneric
Şi, ca la un semnal, piaţa se umplu cu oameni
Imateriali, transparenţi, fără stabilitate,
Încercând în zadar să se agaţe de ziduri.
Femei dezbrăcate, scoase pe neaşteptate din paturi
Lunecau ca nişte lebede speriate ascunzându-se-n tufişuri.

Prin dreptul ferestrelor ultimului etaj
O larmă de glasuri trecu lent ca o adiere
Şi-n urma lor un câine de teracotă
Ţâşni din realitatea confuză
Târându-şi cu greu lanţul din zale de sticlă.

Şi mai apăruse acolo printre ramuri şi acoperişuri
O vagă impresie de zbor intermitent,
O fluturare sacadată de aripi nevăzute, poate fiinţe şi lucruri
Care şi-au pierdut pentru totdeauna trecătoarele corpuri.

Aşadar, clipa plecării sosise!
Cu o mişcare lentă îmi părăsii limitele
Lăsându-mi trupul să doarmă mai departe
Cufundat în dulcele somn al aparenţelor.

Numai vibrare, numai aură! Am pornit înainte
Amestecat printre celelalte entităţi diafane.
Nici o durere, nici o tristeţe nu-mi cutreera fiinţa
Eram mai pur şi mai înalt decât aerul albastru,
Mai dornic ca oricând de un lung salt de lumină.
Mirajul călătoriei mă fură într-o intensă beţie,
În jur, lumea mea ireală
Continua să se recompună în tipare familiare.

Ce mai aşteptăm? Tăiaţi toate ancorele!
Drumul de-ntoarcere trebuie şters definitiv din memorie,
Vom pluti în extaz spre un necunoscut colţ al lumii,
Navigatori temerari în sânul etern al unei furtuni de unde secrete.

ADAGIO
La miezul nopţii statuile se transformă în oameni,
O mare orgă, de nimeni văzută,
Le scaldă uneori în nemuritorul Adagio de Albinoni,
Singurul fluid ce poate însufleţi fiinţe şi lucruri
Sau imaginile rătăcite în labirintul memoriei.

Singur în inima unei furtuni de vibraţii
Numai Marele Organist mai poate găsi esenţe pierdute
În jocul clapelor albe şi negre
Ce se aleargă şi se-ntorc încontinuu
Spre a se întâlni departe, dincolo de sunet.

Una câte una statuile-şi părăsesc soclul,
Se adună în grădini părăsite - fantome transparente
poleite de lună
Ochii lor albi nu mai înţeleg tristeţea plantelor,
Statuile evadate se-nvârt într-un vals lent
Cântat de o muzică numai de ele visată
(Ar putea fi chiar Adagio de Albinoni).

Paşii lor de bronz şi de cretă
Trec şovăind pe deasupra ierbii.
în grădini se naşte un simulacru de viaţă
Căci nimic nu moare pentru totdeauna;

Dar, la sfârşitul ciudatei promenade,
Grădinile se golesc ca prin farmec,
Statuile, ca nişte mari păsări albe,
Se retrag, una câte una,
În întunecata armonie a nopţii.

EVEREST

Privit de jos muntele pare-o minune,
Puterea care 1-a-nălţat încă există,
Ne priveşte atentă dintr-un neştiut cuib al luminii.

O parte din vid a fost, în acest fel, ocupată,
Drumul spre vârfuri e o permanentă ispită:
Numai de sus poţi auzi cum vibrează planeta.

Pe platou, în tavanul de piatră al lumii

Zei morocănoşi rătăcesc neluaţi în seamă
Izgoniţi de milenii din altare şi temple!

Aici stăpână-i tăcerea, o tăcere de gheaţă,
Primul erou care-a spart-o fu înnobilat de Regină,
Sub sărutarea ei, sângele-i deveni dintr-odată albastru

Dar, împreuna cu el pe platou mai păşi un localnic,
Un cioban nepăsător, obişnuit cu prăpastia...
Lui, domnul guvernator îi dărui o mulţime de lire

Să-şi cumpere oi şi tutun şi ce i-o mai trebui pe lângă casă.

DINCOLO

Sunt ore, săptămâni şi zile,
Când dincolo de ecranul alb al coalei
Se nasc întâmplări neobişnuite,
Şi procesiuni de cuvinte uitate
Împânzesc necontenit pământul
Ca-ntr-o goană de cai fără frâuri.

Şi mai vine şi timpul acela
Când pe chipul prea palid al coalei
Se stârneşte o lungă mişcare,
Un convoi de lumini şi de umbre,
De gândiri niciodată rostite
Ce se pierd la-ntâmplare prin beznă...

Şi dincolo de acest val de imagini
A cărui chemare ne scapă,

Se-ntinde noaptea eternă
Cu vagi galaxii în derivă
Ce plutesc în spaţiu de gheaţă
Spre un punct unde domină vidul,
Antilumea aflată prin calcul.

Dar mai departe de-acestea,
De spaţiul de semne contrare
Ce repetă o lume inversă,
Ce alt orizont se deschide
Între noi şi Fiinţa Supremă?...

De limite nu te apropii
Fără-a spune că şi mai departe,
Peste graniţa spaţiului-timp,
Mai departe de ultimul „dincolo“
E posibil un stadiu mai amplu
Din care se cască spre moarte
Începuturi de nimeni ştiute!

E greu să nu-ţi pui întrebarea
Ce forţă sau ce întâmplare,
Mai mare decât tot ce există,
Se-nalţă din neantul brăzdat
La răstimpuri, de fulgerul minţii...

Ce taină sau forţă abstractă
Apare, pluteşte, durează,
Peste timpuri mereu risipite,
Mai egală cu tot ce există,
Curată precum diamantul
Mai subtilă ca frisonul luminii?

Ce norme, ce scopuri finale,
Ne înconjură şi ne limitează:
Perpetuă ameninţare
Sau mână de sprijin întinsă?...

Sau trăim într-un spaţiu al erorii,
Simple vise sau umbre funeste,
Într-o lume de gând, virtuală,
În care orice e posibil,
Adevăr şi minciuna fiind una
Sub un cer dominat de-aşteptări.
Să păşească fiecare cu teamă
Luminaţi de lanternele oarbe
Ale propriei noastre speranţe.

ILUZIE

Am continuat să exist eu însumi
În singurătatea glacială a lumii
Dinadins mă lăsaseră singur
Să-mi descopăr puterea şi zborul
Dar un ochi neclintit, de departe
Urmărea şovăirile mele.

Mă mişcăm temător printr-un spaţiu
Ce sclipea la atingerea mâinii,
Sub magia privirilor mele
Se năşteau întâmplări şi obiecte,
Orice vorbă rostită într-o doară
Căpăta gheare sau aripi,

Fluierând peste deal la-ntâmplare
Toţi copacii înfloriră deodată.

Numai el, dătătorul de viaţă,
Dispăruse în cer fără urmă
Înscriind neuitate ecouri
În materia oarbă şi mută.

Părăsit într-o lume de vorbe
Căutam în zadar înţelesuri
Până când de atâta-aşteptare

Se născu din neant răzvrătirea
Şi-aruncându-mi departe mantaua
Şi legende şi basmele toate
Începui cu mâinile goale
Să frământ cu putere argila
Spre a scoate de-acolo, din pastă,
Zeităţi şi minuni inventate.

Atunci când Adevărul lipseşte
Se aşează în tronu-i de aur
O iluzie bună la toate.

CONSTANTIN DOCA-TRINCU

- Născut la 03.05.1949, Valea Mărului, judeţul Galaţi
- A absolvit Institutul Pedagogic de 3 ani, secţia Istorie-Geografie (1969-1972); Licenţiat al Universităţii „Al. I. Cuza“ – Iaşi, secţia Istorie
- În prezent Profesor la Şcoala Gimnazială nr. 17 „Nichita Stănescu“, Galaţi; Vicepreşedinte al Filialei Ginta Latină – Fundaţie Culturală
- A debutat: decembrie 1987 în „Viaţa Nouă“, cu poezii: Satul, eu şi Crâng;
Debut editorial: Lacrima speranţei, Ed. Pax Aura Mundi, 2002
- Colaborator la „Monitorul de Galaţi“ cu articole de specialitate; revista „Steaua Dimineţii“ cu profil religios; revista Muzeului de Istorie; Şcoala Gălăţeană
- Colaborare Vlad Bejan şi Constantin Doca Trincu – volumul „Istoria Basarabiei 1998“; Ginta Latină – Iaşi
„Muguri de rouă“- Phoebus, Galaţi, 2004;
„Vlăstare şi eroi“ – Istm – Galaţi, 2005

Flori perene
În cuib
petale gingăşii
grinzi de stejar
dospesc lumină.
Rod al iubirii
tindă de zboruri
pulsând surâzător
în flori perene.
Rostogoliri frenetice
plesniri de muguri
năvalnic freamăt
chiot
revarsă cu uimire
osmotic curcubeu
lin unduind
corole
aripi
în iarba zorită de prigorii.

În deal, însingurata casă
izvor de raze-ncărunţind copacii
născu un şipot curgător
aur verde…

Satul meu
Satul meu
mănunchi de milenii
lut şi hrisoave
vârfuri de silex

ideograme.
Râu purtător
De rod şi de vise
Primăvara
- floare de măr –
comoară de limbă şi datini
suiş-torţă
eternă şi vie
strălucitor vector
pe crug de timp eroic.

Cupele de vise
Pe coline raze blânde
Leagănă nocturne zare
Lira Lunii surâzânde
Surpă liniştea-n visare.

Pe covor de flori şi stele
Unduie iubirea nouă
Valuri tresărind, zorele
Ne mângâie-n stropi de rouă.

Un filon răsbate-n mine
De izvor cu apă arsă
Cupele de vise pline
Punte spre destin revarsă.

Licăr de stele
În satul meu cu vaduri
Grădini şi cu vâlcele

Eu m-am născut în zâmbet
Un licăr între stele.

Şi caut valul vieţii
Şi-l trec stăruitor
Spre zările senine
Cu-naripatul zbor.

Aş vrea să şi cântăm
Din zori până-n amurg
Pe Terra fără ură
În luminos răstimp.

Doina
Cu brazii pregătiţi de drum
m-am făcut frate;
necontenit pornesc
cu ramuri mari departe
şi tulnicul vibrând daco-roman
la astrul Romei lui Traian.

Neliniştiţi şi gânditori

În euri şi conversii către vis
Neliniştiţi şi gânditori
Pe drumul nou păşit în viaţă
Tineri cu inimi frământate
Am vrea mereu furtuni de stele
În crugul zborului de ere…

DIONISIE DUMA

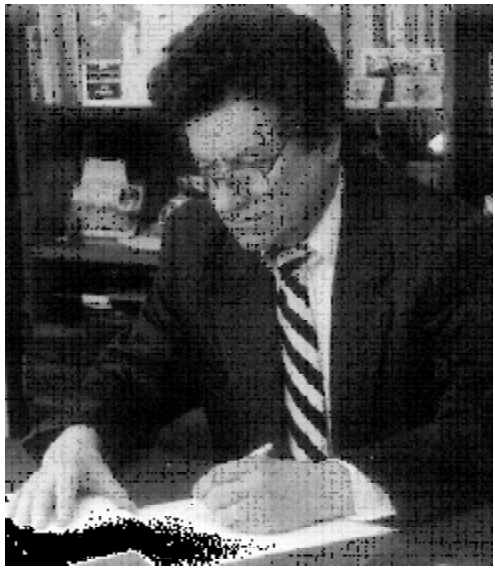

- Născut la 8.09.1940, Tecuci
- A absolvit Facultatea de filologie din cadrul Universităţii „Al. I. Cuza“ din Iaşi în anul 1968
- A predat limba şi literatura română la diferite şcoli din oraşul natal; în ultimul deceniu se stabileşte la Grupul Şcolar Industrial din Tecuci, nou înfiinţat, de unde, la cerere în 1999, se pensionează.
- A debutat**:** poezie în 1960, în revista „Iaşul literar“, sub auspiciile poeţilor Florin Mihai Petrescu şi Horia Zilieru;
- Membru al Uniunii Scriitorilor din România; membru al Societăţii Scriitorilor “C. Negri“ din Galaţi; membru al Societăţii Culturale “Junimea ’90“ din Iaşi; membru al Institutlui Român de Teologie şi Spiritualitate Ortodoxă din New York, SUA
- Colaborator la revistele: Ateneu, Argeş, Convorbiri literare, Cronica, Dacia literară, România literară, Literatorul, Porto Franco, Antares, Transilvania, Salonul literar, Lumină lină (New York), Sinteze Literare, Eminescu (Sydney – Australia) etc

A publicat: Ardere, Ed. Litera, Bucureşti, 1975; Catedrala de cuvinte, versuri, Ed. Porto-Franco, Galaţi, 1991; Extemporal la inimă, versuri, Ed. pentru Literatură şi Artă, Geneze, Galaţi, 1999; “Din liniştea inimii”, 2008

Vis cu Nichita
A venit Nichita la Tecuci
a venit cu
o aripă frântă.
Lacrima mea
i-a sărutat-o îndelung…
- Ce mai faci, Bătrâne?
m-a întrebat
fâlfâind din aripa
cealaltă, cu penele
vibrând, mişcând aerul
şi mângâindu-mi pleoapa.
- Ba una, ba alta
i-am răspuns.
- Nu, nu asta voiam
să-mi spui!
Ce te doare,
Bătrâne Dionis?
- Aripa ta mă doare
Nichita,
Aripa ta atârnândă,
Sângerândă…
Zorile ca o aură
ne cuprindeau
trupurile se măcinau
iar Lacrima mea era Poemul acesta…

Aceste zile
Aceste zile sunt secvenţe
Din Timpul Sacru decupate…
Sus, pe colină-un clopot bate
O Rugăciune, în cadenţe.

Sunt pradă-acestei existenţe
Preasingur umblător prin sfere
Din apa sfântă beau putere
Părtaş al propriilor scadenţe.

Nu mă-ndoiesc, şi nu mi-e frică
De zona zilelor barbară
Am pe pământ un drum, şi-atât

Chiar de va fi (la o adică)
Să zbor prin noaptea selenară
Cu laţul Timpului de gât!

Ascultă timpul
Ascultă timpul într-o zi de vineri
Când am să-ţi bat cu inima-n fereastră
Şi-apoi, alături, dezinvolţi şi tineri
Vom descifra, din cer, lumina noastră.

Să desenezi cu mâna ta măiastră
O pasăre cu albe pene-n umblet
Când în eter, viorile din sunet
Vor propulsa o muzică albastră.

Acelaşi ceas ne va trezi din turn
Mă vei răpi din lumea mea sihastră
Să-ţi decupez, dintr-un peisaj nocturn,

Trupul himeric învelit în ceară
Te voi planta într-o imensă glastră
Ca să te naşti pentru a doua oară…

Luminile din ape
Zăpada asta care trece-n
Halate albe prin saloane
Ne vindecă de spaima rece
Şi năzuinţe subterane.

Când aripile ne-or petrece
Spre sărbătorile luminii
Pe ruguri noi vom arde spinii
Terorizaţi de nota zece.

Iar trup şi suflet împreună
Trecuţi prin vame de destine
Cu îngerii vom fi aproape

Nu se anunţă vreo furtună
Am tras tot cerul peste mine
Să vă luminile din ape.

Însemnul
Mă simt tăiat din schema existenţei
De cineva ce-a operat cu pixul
Când îngheţase, cu imagini, Styxul
Iar Caron se abandonase zdrenţei.

Dar am rămas tot credincios prezenţei
Acestui vis, din care nu lipseşte
Făptura ta, din Zodia de Peşte
Desprinsă din Oceanul Penitenţei.

Acum urc Golgota spre apusul
Ce toarnă-n cupe vinul Rugăciunii…
Lumina mă îndoaie la răscruci.

Am fost Emirul, iar acum Supusul
Mă odihnesc la marginea genunii…
Smerit sărut Însemnul Sfintei Cruci!

Gâtul lebedei negre
Gâtul lebedei negre s-a rupt
în cădere…
Doamne, cât de frumoasă era!
Gâtul ei de şarpe întins…
Copiii au visat că a nins…
Gâtul lebedei negre…
Înapoi – erau ochii negri de plând,
era altceva de care s-au mirat
fără să creadă că au trecut de mult
de o durere şi-un vis
pentru că lebăda albă-a pornit
drumul celei negre – deschis …

Catedrala de cuvinte
Când Dunărea te va privi vreodată
Să-şi fure-n taină numai ochii tăi
Să verşi, pe-un val, o lacrimă curată
Dacă-n amurg se-neacă-n vâlvătăi.

Şi-atunci îţi voi răspunde de departe

Că-n suflet mi-ai lăsat un aprig semn
Ce-l duc din greu şi dincolo de moarte
Când pier în vis corăbiile de lemn.

Să te gîndeşti la lucrurile sfinte
Aşa cum fac, în nopţi adânci, şi eu
C-am fost în Catedrala de Cuvinte
Unde-am avut acelaşi Dumnezeu!

De unde vii? De unde vin?

De unde vii? De unde vin?
Ne-adună visele-mpreună
Mai arde candela puţin
Cu untdelemnul stors din lună!

Şi mai este vreo-ntrebare
Rosteşte-o fără nici o teamă
Când se-nveleşte o-nserare
Cu frunze calde de aramă.

Şi-apoi din Calea ta Lactee
Să-mi scrii urgent, că am să vin
Măcar cu-o singură idee
Lumina să o întreţin!

ALINA COMŞA DURBACĂ

- Născută la 7.01.1970
- A absolvit: Facultatea de Drept din cadrul Universităţii « Danubius »,1994-1997
- prezent: administrator firma Communication Expert; administrator firma TQ Consultanţă şi Recrutare.
- A publicat:
«Lenjerie intimă» (Premiul Uniunii Scriitorilor din România) şi "Hermaphrodit".

lenjerie intimă

(aceasta sunt eu. alina durbacă. o greşeală tolerabilă. numai cuvinte zile şi nopţi. toate vârstele visele perindându-se ca o bandă destrămându-se ceaţă nisip mişcător. aceasta e ziua cea mare. voi mă veţi arăta cu degetul ca pe o redundanţă. imagini păroase aşteptate cu sufletul la gură. nu voi izbucni în plâns)

1. mă îmbrac în cea mai frumoasă rochie. rochia cu aripi. la vârfuri aripile sunt arse cu fierul de călcat. înhaţ o fotografie reuşită de-a mea îmi pun stânjenei în păr totul e pregătit pentru ziua cea mare în care mă voi arăta lumii.

2. la un fluierat s-au adunat cu toţii. la două fluierături am crezut că mor de emoţie.

3. în bucătărie mama fredonează cântece vechi. în bucătărie miroase bine eu nu am voie să intru. eu sunt un capricorn sensibil şi uneori mi-e urât şi pustiu, cu degetul mare îmi iau temperatura. îl pun sub braţ şi strâng tare. dacă am temperatură unghia creşte invers. acum degetul meu e numai o unghie.

4. de obicei prietenii sună de trei ori. ei se îmbulzesc au venit să mă vadă în lenjerie intimă. au măşti sutane şi sunt vopsiţi în toate culorile, nu-i recunosc. ei nici atât. calcă peste mine cu tocurile unde e alina? bat clopotele eu sunt ca o sărbătoare ca o înmormântare.

5. mă chircesc la pământ. ei îmi pun busuioc în ramă, mă sfinţesc. lerui ler. tata mă strigă prin casă. tata trece pe lângă mine şi se întreabă ce-i cu icoana asta. icoana asta eram eu. toată familia mea este veselă astăzi. toţi prietenii mei bem şampanie din părul meu lung. în cinstea lenjeriei mele intime. intimă - adică a fost numai a mea. acum e şi-a lor. părul meu e numai o spumă.

6. prietenii mei cunoscuţii mei mă iubesc şi sunt mândri de mine. părinţii m-au internat la boli nervoase aveam simptome nemaiîntâlnite. umpleam camera cu

zăpadă şi mă găseam ei om de nea. desenam pe pereţi valuri şi mă izbeam de ele. făceam pluta. niciodată nu mi-a fost ruşine de nimic. niciodată n-am fost mai tânără ca astăzi. ca şi cum n-aş fi eu.ca şi cum aş fi tu. romeo şi julieta atât de moderni încât s-au născut gata punk.

7. ceremonia începe. ei mi-au dăruit scutece căciuliţe şi un pătuţ cu gratii. eu nu încap decât cu zece ani. (la treisprezece ani m-au dus la doctor să mă trateze de gigantism.)
mai intru cu un an şi ceva. ei insistă
(la treispeceze ani aveam nişte picioare foarte lungi şi subţiri. să nu se cunoască mergeam pe vine. nu mă jucam cu copiii. credeam că eram o poveste).

frânturi

pată roşie pe cer
lună dezvirginată de halley.
***
o zi întreagă a fost dimineaţă
tu n-ai venit
ai devenit o primejdie
cu absenţa ta.
***
numele tău îmi aminteşte
barbarii ce-şi iubeau femeile
în mare până la reflux.

îndrăgostiţi şi perverşi,
taifun şi taifuna

taifun şi taifuna. taifuna îşi rulează pe picior
ciorapii ei cu valuri şi vaporaşe-n furtună. taifun

are rău de mare. taifuna -
ce femeie ce trup. ei îi palce durerea. taifuna-
amanta lui taifun. povestea lui taifun. rezumatul.
când el o înşeală ea
îşi face volţă şi-atunci
sună ea ca o limbă de clopot.

recviem
1.mă aplecam în dicţionare .încă
aflam că te iubesc. cu mândrie
trăgeam storurile. se făcea întuneric un bec
mic nici zece waţi
îmi creşteau unghiile părul genele
peste irişi. îmi contorsionam trupul îl loveam
de pereţi zgomot sec. citeam
colecţia romanul de dragoste eroii
mureau erau fericiţi. pisicile
tropăiau pe acoperiş stoluri de aripi
semn că soarele se ducea.

2. fotografie cu doi tineri zâmbind. el şi ea
înalţi şi puternici bunicii morţi odihnindu-se-n
cimitirul mic de pe deal.
mă strângi mă săruţi
înlănţuiţi o secunda astfel
încremeniţi în obiectiv.

3.încă miros scrisorile a tine. cutia poştală.
curierii dându-şi demisia. într-o scrisoare
sunt un animal domestic sângele
tău în aspersie. în alta

defrişezi munţi
faci o cărare de seară înspre vârsta mea anemică.

(explodează veştile în avioane
trenuri sistemul morse anulat)

în toate încheierile sărutări.

4.mâna care îţi mângâia coloana vertebrală
ca pe o coloană sonoră.

erai un bloc de decizii eu
schema ta funcţională
un cuplu activ rotindu-se
invers. mărşăluind în cerc
direcţii opuse.

mâna-suspensie mută
cu degetele strânse
în pumn.

cimitirul animalelor
acolo vei fi şi tu îngropată
„a fost un animal sensibil”- vor scrie pe lespede. şi mama
şi tata şi sora şi prietenii şi iubiţii vor veni
duminica la tine
„a fost un animal destoinic”- vor spune.
se vor povesti întâmplări cu alina
a fost un animal bun ce mai ca toate animalele se
îndrăgostea primăvara.

vei avea vecini de mormânt un câine un şobolan şi

în rest mulţi viermi şi
ciorile vor pândi momentul când
cra craaaa craa
vor scobi pământul.

Hermaphrodit
doar eu şi cu maimuţele te mai iubim

inima mea torcea ca o pisică în călduri ca
o pisică în caniculă îţi spuneam
(nu ştiu cât înţelegeai. erai doar un bărbat)
Că hai să-ţi arăt cum se bâjbâie.

(eram o femeie fatală de-acum douămiicincisute
de ani pe atunci nu erau smacuri mă dădeam pe păr cu
resturi de animale şi pe buze mă dădeam cu petale)

haide măi să ne iubim odată lasă
rujul de buze america e atât de departe unde mai pui
că maimuţele sărbătoreau noaptea nunţii maimuţele
ca şi noi iubeau trandafirii crochetele de banane mirosea
a fa albastru a dragoste a viol pe o ninsoare năprasnică.

(eu şi îngerul tău şi clopotul bisericii din
cimitirul dumnezeilor smulgându-mi hainele smulgându-mi
liniştea din pântec o doamne
arcuşul viorii duios se mai plimba
pe trupu-mi)

aşa am apărut la ştirile de seară
tu un bărbat

singurul
inhalându-mă pe timp de prohibiţie.

apucături moderne

Eram: Dumnezei mici în faţa unui Dumnezeu
Eram uzi de emoţii.
Din sânii femeii făceai bulgări pe şira spinării numai bine
te dădeai cu rotilele. Eram doar nasul portocaliu al omului de
zăpadă. Încă un mort prin faţa mea. Încă o fanfară. Şi omul de zăpadă jinduia la bulgări.
(Pervers se topea- îl treceau apele, fie vorba între noi).

Mă zbăteam între viaţă şi moarte şi gândacii de bucătărie.
Mai aveam pe trup urmele cuvintelor. Scria şi în certificatul medico-legal. Cicatricile.
În ochii icoanelor gândacii dormeau bine. Mersi.

Prietenii intrau pe gaura cheii. Între ceruri şi Tatăl Nostru eram amanţi pentru o iarnă.
Şi ceva primăvară. Funcţionam aşa:

- tu aveai sa-mi vopseşti trupul dimineaţa înainte de răsărit;
- eu cu salata de tamari;
- tu-mi clădeai picioroangele deasupra spaimei; îmi stătea bine aşa.
- eu cu îngerii şi cu striptisul. Normal.
- tu luai premiu pentru cel mai bun amant;

(prietenii ieşeau pe gaura cheii)

- tu-mi clădeai o lume de oglinzi deloc paralele;
- eu mă narciseam pe zi ce treceam.

Întotdeauna noaptea. Eram un nor care plângeam în hohote.
Cum să faci dragoste cu un nor care plouă torenţial?

hai să naştem cămile sau un liliac înflorit
(iubitei îi tresărea un sân în văzul lumii. se ruşina. o jenă anume. sânul acela va muri într-o zi nu-l va îngropa nimeni.)

era groapa comună a sânilor şi
groapa comună a iubiţilor.
de-acum umblam cum ne-a lăsat Dumnezeu.goi-goluţi
mârâind uşor de plăcere.

hai să naştem cămile ziceai să naştem zimbri e timpul
de arat trupurile.
năşteam un liliac înflorit gata nu-mi pasă că este
octombrie.că
locuiesc într-o portocală.

la groapa comună a iubiţilor cineva a udat pământul şi
şi-a adus aminte.n-a văzut nimeni nimic
la groapa comună a sânilor pământul a devenit mai sexy şi
cineva s-a dus să se supere. n-a văzut nimic.

suntem disponibili să naştem acum
cămile zimbri sau un liliac gata înflorit.

ghicitul în tălpi

pe el îl cheamă a-mic.învaţă să muşte să urle să creadă să vândă
pop-corn.scrie poezii deşi nu are coşuri pe faţă.
e tânăr dimineaţa umblă gol cu tălpile-n ceştile de cafea.
să-ţi ghiceasc frumoaso hai bestialo
să-ţi ghicesc în tălpile mele fată cu picioare-salcâmi

pe drum de noapte ursitul uite cum vine caută se uită se întreabă
ca prostu'
inima de treflă are extrasistole pe tine te caută eşti de verde
mai ales primăvara când înfloreşti şi picioarele tale răspândesc
miros de salcâmi.
uite-aici pe talpa stângă, înspre călcâi e o supărare apoi o bucurie
apoi faci dragoste cu a-mic iar el va muri într-o zi de duminică
obsedat de picioarele tale înflorite.

(Destinul fetei cu picioarele-salcâmi e în tălpile lui a-mic.scriu acolo că îi vor creşte
nişte muguri pe sâni îşi va îngropa toţi iubiţii în intersecţia piaşpe că va naşte copii din florile
de mai şi cu toţii vor fi fericiţi şi vor respecta legea vor merge în concedii organizate şi se vor sinucide la prima
ninsoare din cauza unei psihoze colective)

seara a-mic e bătrân şi vegetarioan face riduri când visează
fete-salcâmi cu sânii puternici în călcâiul lui
caută-ţi fericirea.

niciodată nu voi fi gata

troiţă deasupra capului meu
tânără mama tânăr tata copilă sora mea
stânjeni înfipţi în trupul meu tânăr aripi în
piept fluturi în păr.
cine nu-i gata îl iau cu lopata
nu eram gata nu era timpul şi nici anotimpul potrivit pentru
luat cu lopata.
râdeam ca o proastă mă tăvăleam în pământul afânat umed

îngerii
mă căutau sub rochie nu găseau decât desuuri dantelate satinate
o cruce în cer şi o cruce în pământ o cruce în locul pe care mă
culc.erai înger-îngeraşul meu fă-mă să nu cresc mai mare de-
atât roagă-te pentru trupuşorul meu zbanghiu nefertiti e sexuală
şi senzuală şi lipseşte mereu la apel vie împărăţia mea
facă-se voia amanţilor mei precum pe pământ cine să-mi ierte
greşelile mereu mă las dusă-n ispită mereu
duc.

izbăveşte-mi trupul de la troiţa ce m-apasă pe sâni.

CONSTANTIN FROSIN

- Născut la 12 octombrie 1952, Herăstrău, Vrancea
- În prezent este Profesor universitar doctor la Universitatea ‘’DANUBIUS’’ din Galaţi,
- A debutat în februarie 1990, la revista *REVISTA V*, Focşani ; în volum: 1994, cu vol. ***IKEBANA EN MIETTES***, ed. Alma, Galaţi; în străinătate : octombrie 1991, în revista *FLORICA* (Franţa) ; în volum: 1992, ***L'IVRE DE PEAU HESI(T)E***, ed. L'Etoile d'Argent, Belgia.
- Volume publicate în ţară**:** ***IKEBANA EN MIETTES*****,** ed. Alma, Galaţi, 1994 **;** ***POUR DE BON*****,** ed. Geneze, Galaţi; ***HYMNE A LARMES HONNIES*****,** ed. Cartfil, România, 1997; ***A LA BELLE AME*****,** Colecţia revistei *ORFEU*, Târgu-Mureş, 1998; ***ART ET TECHNIQUES DE LA TRADUCTION*****,** ed. Fundaţiei Universitare ‘’Dunărea de Jos”, Galaţi, 2000; ***DICTIONAR DE ARGOU FRANCEZ-ROMAN*****,** ed. Nemira, Bucureşti, 1996; SCHIMBAREA LIMBII NU ÎNSEAMNĂ ***SCHIMBAREA LA FAŢĂ*** **!** ed. Eminescu, Bucureşti, 2000; ***LE FRANCAIS JURIDIQUE*****,** ed. Fundaţiei Academice “Danubius”, Galaţi (aperçu); ST***YLISTIQUE ET TERMINOLOGIE DE L'ECONOMIQUE*****,** ed. Fundaţiei Academice ‘’Danubius”, Galaţi, 2000; ***PLUS PRES DE DIEU QUE JAMAIS*****,** ed. N'Ergo, Galaţi, 2001; ***ENTRE LE LUTH ET LE MARBRE*****,** ed. Eminescu, Bucureşti, 2001; ***LE FRANÇAIS JURIDIQUE*****,** premičre partie, ed. Fundaţiei Academice Danubius, Galati, 2001; ***LE FRANÇAIS JURIDIQUE*****,** seconde partie, ed. Fundaţiei Academice Danubius, Galati, 2001; ***DICTIONNAIRE JURIDIQUE FRANÇAIS-ROUMAIN,*** ed. Fundaţiei Academice Danubius, Galaţi, 2002; ***L'ABC de l'étudiant en Economie,*** ed. Evrika, Braila, 2003**;** ***Cours de Français en Communication*****,** éd. de la Fondation Académique Danubius, Galati, 2003; ***Curs de Franceză Juridică*** an I, editura Fundaţiei Academice Danubius, Galaţi, 2003; ***Semiotică şi Comunicare*****,** ed. Evrika, Brăila, 2004; ***Aperçu d'histoire de la littérature française*****,** éd. Fundaţiei Academice Danubius, Galati, 2004; ***Retorică. Teoria Argumentării*****,** ed. Fundaţiei Academice Danubius, Galaţi, 2004; ***En quęte***

***de l'ange*,** ed. Pallas Focsani, 2004; ***Stilistica presei*,** ed. Fundaţiei Academice Danubius, Galati, 2005.

- Volume publicate în străinătate: ***L'IVRE DE PEAU HESI(T)E*,** éd. L'Etoile d'Argent, Belgia, 1992; ***MOTS DE PASSE*,** éd. L'Ancrier, Franţa, 1995; ***POEMES*,** éd. Résurrection, Franţa, 1995; ***CARNET*,** éd. L'Arbre ŕ plumes, Belgia, 1996; ***PAGES POETIQUES*,** éd. Europoésie (Franţa) - Editions en Marge (Canada), 1997; ***TOUT EN VOUS AIMANT*,** éd. Les Dits du Pont d'Avignon, Franţa, 1997; ***A LA BELLE AME*,** Colecţia revistei *ORFEU*, Târgu-Mureş, 1998; ***DU NON SENS AU PARADOXE*,** éd. Le Brontosaure, Franţa, 2002; ***PENSEZ-VOUS FRANÇAIS*?** éd. Le Brontosaure, Franţa, 2002; ***BOSSUE, L'INTERROGATION*,** volum publicat în cadrul revistei *NUOVE LETTERE*, Italia, no. 11/ 1999, dar, apărută editorial în 2002; ***APRES L'AMOUR*, *A LA BELLE ETOILE*,** ed. Le Brontosaure, Franţa, 2002; ***LA TRADUCTION – DU MYTHE A LA REALITE*,** éd. Le Brontosaure, 2003**;** ***Pater Noster*,** în colaborare cu Dan RÂPĂ, ed. Le Brontosaure, Franţa, 2002.

FILM MUT

grataj al privirii tale
pe învelişul sufletului meu – motiv
al perturbării aleselor simţiri

Prea iute –
aproape neutru,
fluviul privirii tale
îneacă orice firavă pornire
Sporadic,
un zâmbet –
poate o părere de rău
pe buzele tale aruncată
ca un colac de salvare,
părând a spune:
« Scapă cine vrea ! »
eu, însă, aleg să înot
împotriva curentului
toanelor tale,
când, dinspre tine,
disimulate tempeste de eschive
la grele probe îmi supun
stâlpii simţurilor
prefăcute în sentimente
de nestrămutată încredere,
şi atunci eu îmbrăţişez
ţărmurile sufletului
şi, fericit, mă pierd în privirea ta

NICE DREAMS

Cu palmele mângâi silabele numelui tău,
Buzele-mi ard de nerăbdare
Să-ţi cadenţeze săruturile.

Vis nebunesc al braţelor de-a te strânge,
Iar pieptul îşi închipuie că-i sprijin capului tău.
Nerăbdători, genunchii sunt gata să îi escaladezi

Fibrele trupului visează
Strânsă împletitură cu ale tale,
Plămânii mei îţi trag parfumul
Ca unei subţirateci flori de îmbătat fiinţe.
Urechile, nu sunete de flaut
Ci tandre muşcături aşteaptă.
Prezenţa ta, numai simţiri, îmi umple nările -
Una cu tine m-aş face…
Dar de greu ce trece timpul,
Mă pierd – şi iute în tine mă regăsesc
Ca altădată…
Doamne, altădată,
Déjà ?!

ZĂPEZILE-MI DE ALTĂDATĂ

Memoria dezgheaţă amintiri –
Un timp fugit din ceasurile toate.
Fie ce-o fi, prin marile iubiri
Cel mult uitarea să abroge poate.

A-mbobocit de dragoste un crin
Unde-a murit singurătatea noastră.
In taină, câte două lacrimi vin
Din zarea mea şi-a ta, tot mai albastră.

Eu, rătăcit de tot sub geana ta,
Precum ecoul palid peste vânt,
La umbra remuşcărilor voi sta
De vise părăsit şi de cuvânt.

Frânturile până la pulbere se frâng
Şi se întorc în inimă ecou :
- *Taci, tu, clepsidră roşie, să plâng -*
De ce ai face-o tu în locul meu ?

LAS-O BALTĂ !

De-ai reveni să umpli vidul gros
Cu-n alfabet de simţuri învăţând
Din nou minunea plinului frumos
Şi-a visului ce-a aşteptat la rând

Dar tu nu vezi atâtea disoluţii
Din creştet până-n tălpi şi până-n riduri –
Mizere săli de aşteptat şi nu ţi-i
Lehamite că-i mucigai pe ziduri

Mai mult, tu mă dezgusti de gustul pâinii,
Citeşti în cartea inimii pe dos.
Te culci pe răni şi iată, ţipă renii :

- *Absurd, absurd, e totul de prisos* ! -

Ca iedera te-ncerc într-alipire
Tot invadându-ţi tandru depărtarea,
Ce ne-ar descăleca în risipire
Aşa precum o ştie numai marea

Iau cu asalt o neorânduială –
For stins de neaducere aminte.
Ce-ţi pasă de fiorii ce mă spală,
Când rana mea te-adapă înainte ?

Te-nvălui din aproape-n depărtarea
Ce-o-nchipui sufocând unghere noi
De suflet, ce răsfaţă-n lung uitarea
Şi tot ce jalnic a rămas din noi

PRIN EFRACŢIE

După ce ţi-am vorbit,
Am uitat uşa sufletului larg deschisă.
Te-ai întors pe urmele vocii tale,
Ai profitat de lipsa mea
Şi-ai scotocit
Prin sentimente –
Mi le-ai dat peste cap.
La trezire, greu recognoscibil :
Stările mele sufleteşti erau doldora de emoţii –
Unele pasiuni atârnau inerte,

Altele în zdrenţe,
Cerşeau cu buze arse
Să-ţi soarbă cuvintele !
Dar tu şterseseşi cu bună ştiinţă orice umbră
A afectuosului tău timbru,
Lăsând în urma ta
Un soi de deşert
În care eu mă pierd
Neconsolat,
Precum altădată în braţele tale –
Ramuri acum uscate ale stelei noastre norocoase
Care, pentru mine, şi-a pierdut strălucirea.

AM BĂTUT PALMA

Mi-ai călcat inima
Cu paşi mincinoşi.
Cu tăvălugul ochilor
Îmi dai buzna în suflet.
Gesturile tale îmi nimeresc
Întotdeauna bătăturile.
Răfuiala ta nu-i decât
O ceartă cu un coşciug.
Te depărtezi
În scrâşnet de roţi
Şi răsuflare în trombă.
Paşii tăi de uitare
Calcă doar golurile mele
De memorie…

Nu-i de găsit
Un fir de iarbă
La poale de munte,
În Ţara Făgăduinţei.
Să-ţi iei înapoi fericirea,
Te-ai cocoţat
Pe muntele pietate – inima mea,
Unde zălog fuseseşi,
Regină Mag a mea,
Ca o icoană de înţeleaptă !

Traducerea din limba franceză
a fost efectuată de poetul Paul SÂN-PETRU

SIMONA FROSIN

- Născută la 29 noiembrie 1985, oraşul Galaţi.
- A absolvit Facultatea de Litere, departamentul Comunicare şi Relaţii Publice a Univ. Bucureşti
- Debut literar : revista *L'Esquirou* (Franţa), nr. 34/ 1996 (p. 144)
- Publicistică: în revistele româneşti: *Clin d'śil*, nr. 3 şi 4 ; *Inspiring Poets Magazine*; *Dunărea de Jos*, nr. 39, 40 şi următoarele.

CHEIA

Să bem din potirul lacrimilor de soare,
Să zburăm ca un nor alinat de-o boare,
Să atingem în paşi de vals nemurirea,
Să-nvăţăm din petale ce-nseamnă fericirea.

Toate acestea să le facem de-am putea,
N-am aştepta o clipă, n-am pregeta,
Poate-acestea se găsesc într-o altă lume –
S-ajungem acolo, e nevoie de-o minune.

Minunea s-a arătat, calea am găsit-o,
Sufletul e cheia pe care am primit-o,
Păcat că nu ştim, însă, ce uşă să deschidem –
Suntem total nepregătiţi sensul să-l prindem.

Cheia se află înlăuntrul fiecăruia dintre noi,
Trebuie doar să purificăm noaptea din aceşti ochi goi:
Să devenim nevinovaţi, precum nişte copii,
Să ne presărăm inimile cu luminiţe mii.

De-abia atunci când vom străluci ca o stea,
Atunci vom putea folosi cu adevărat cheia,
Şi vom putea deschide cu multă credinţă şi cu greu,
Poarta împărăţiei în care visele devin realitate-
Cea a Bunului Dumnezeu !

AMĂRĂCIUNE EFEMERĂ

Simt în mine un gol imens,
Mă străbate un fior intens.
Al toamnei parfum dus

Îmi îndreaptă sufletul spre apus.

Aş vrea să dispar câteodată,
Să-mi iau zborul măcar o singură dată,
Dar aripile îmi sunt frânte,
Fiarele ce mă-mpresoară - prea crunte.

Deziluzia şi-a spus şi ea cuvântul,
Asediindu-mi cu duşmănie gândul.
M-a prins în plasa-i păienjenişul amărăciunii,
Mă dezgustă culoarea cea neagră a minciunii.

Melancolia a renăscut în mine
Săgetându-mi inima cu doine de jale line,
Înlăuntrul meu se dă o luptă dură
Între realitatea cea cumplită şi visarea cea pură.

Mă străduiesc, dar mi-e greu să accept a adevărului simplitate,
Şi-anume că, în această lume, nu mai e dreptate,
Mă întreb de ce alegem răul mereu,
De ce ne complicăm existenţa, lovindu-ne de ce e mai greu.

Trebuie măcar o dată aceste întrebări să le fi pus,
Răspunsul e că trebuie să vrem să aspirăm cât mai sus,
Să ne dorim a împrumuta un strop din roua purităţii
Şi să-nvăţăm a trăi într-o viitoare lume a bunătăţii.

Acestea fiind spuse, iată c-am încheiat,
Căci prin scris, furtuna din eu-mi am alinat.
În interior, o rază de speranţă a încolţit
Şi o luminiţă veselă a poposit.

NICIUNDELE DIN NOI

Pe ringul de dans, înghe㎞at,
Se preling fluturi albaştri.
Spuma vie㎞ii se prăvăleşte
În hăurile chintesen㎞ei...

LACRIMI DE COPIL

Ochi de copil plângând
Trădând parcă un copleşitor gând...
Atâta nevinovă㎞ie şi candoare –
Unde începe atâta puritate oare ?!

Doi ochi mari privind în sus -
Poate două raze triste la apus...
Două picături de rouă, cristaline
Cură㎞ind păcatele, precum două ape line...

Şiroaie de lacrimi în cascade,
O tristeţe imensă dă roade...
Două stele ce uşor se sting
Când cer şi inimă-i se-ating...

MIHAELA GALU

- Născută la 21.09.1971
- **A**bsolventă a Universităţii „Dunărea de Jos“ Galaţi, Facultatea de Litere, Istorie şi Ştiinţe Administrative, secţia de filologie-istorie, filiala Cahul
- În prezent profesor de limba şi literatura română la Grupul Şcolar Metalurgic Galaţi
- A debutat în anul 1998 în revista Hyperion – caiete botoşănene; în urma premierii la concursul „Porni Luceafărul…“, Botoşani
- Premii obţinute: premiul al III-lea la concursul naţional de poezie „Lui Eminescu“, Brăila, 1998; premiul editurii „Junimea“, concursul naţional de poezie „Junimea“, Iaşi, 1998; premiul ziarul „Cuvântul Libertăţii“, Craiova, concursul Ion Minulescu, Slatina, 1998; premiul I, concursul de creaţie literară „Iubirea“, Tecuci, 1998; premiul revistei „Dacia Literară“ la festivalul de poezie şi proză scurtă Magda Isanos-Eusebiu Camilar, Suceava, 1998; menţiune la concursul interjudeţean de poezie George Bacovia, Bacău, 1999; premiul al III-lea concursul de poezie Nichifor Crainic, Giurgiu, 2000; premiul editurii Cronica, Iaşi, secţiunea „debut în volum“, concursul de poezie „Porni Luceafărul…“, Botoşani; premiul revistei „Dacia Literară“, festivalul-concurs Costache Conachi, Tecuci, 2003
- A colaborat la următoarele reviste: Hyperion, Dacia literară, Convorbiri literare, Sud, Cronica, Porto-Franco, Dunărea de Jos, Dominus.
- A apărut în următoarele antologii**:**

Poeţi la castel, Centrul Cultural Dunărea de Jos, Galaţi, 2004

Opt încercări de a te naşte singur, Centrul Cultural Dunărea de Jos, Galaţi, 2005

prolog:
versurile acestea nu există
(adevărul stă ascuns sub o lespede)

primul poem exemplar:
visez la cuvântul
ce va scrie singur
toate cărţile

al doilea poem exemplar:
visez la poemul-delfin
înţelept şi mut

al treilea poem exemplar:
visez la unirea celor
o mie de versuri ale mele
cu cele o mie de nume ale tale

oglinda
fibra timpului expusă oblic
prelungirea ochilor mei
împarte în oglinzi vârstele
lupilor ce-mi sfâşie în
bucăţi neantul copilăriei
statornicia potrivită
între bine şi rău clipa unică sorbită
din apele de sub
semnul vremii
să nu mă atingă

oraşul sinucigaş
îngheţat la răscruce
sufletul pândea
câinele negru
cu o mie de ochi
străzile îi zgâriau
genunchii
şi degetele
se târau amorţite
prin groapa oraşului
sinucigaş
bisericile
aveau turle spre pământ întoarse
goneau îngerii în adâncuri

corbii muşcau din leşul oraşului

*
cărarea izvor
spre inima emirului
deşertul e aproape

*
hoţul răvăşind
livada fructelor negre
dimineaţa coasa era la locul ei

*
vindecat de stele
pajul tăcerii
a cunoscut noaptea

*
pe când nici nu exista marea
ţi-am făcut din pânză aripă
şi cruce din catarg

din antichitatea copilului meu
apărut înaintea
oricărei profeţii
te-ai rătăcit de-a curmezişul sorţii
pariind pe alte începuturi
doar glasul tău răsună
acum în agora
chemându-mă la templul
închis de atâtea veşnicii
te visez

despre păcatul de a fi noapte
priveşte peste umărul
ceasului de noapte i-a venit rândul
să-mi anunţe deşteptarea cocoşilor
e încă departe şi somnul lor
îmi dă gânduri despre
nefericire şi teamă
mi-e de orice întuneric
din mine ies şerpi
cu sutele şi-mi suflecă mânicile
a păcat mă rog
cu genunchii pe scârţâitul podelei
să mă ierte că sunt atât de puţin vie încât
nu mă recunosc

MIHAIL GĂLĂŢANU

- Născut la 11 septembrie 1963, la Galaţi.
- Absolvent al Facultăţii de Fizică-Mecanică, 1988, cu specializarea Bazele Cercetării Experimentale (B.C.E.).
-Debut: decembrie 1983.
- Absolvent al unei şcolii postuniversitare la Paris, cu specializare (şi certificat) în Relaţii Internaţionale, 1994-1995.
- A lucrat pentru revista bilingvă EUROPE/EUROP, a Uniunii Europene. Redactor şef la FLACĂRA, PLAYBOY, FLAGRANT etc.
- Adjunct al lui Cornel Nistorescu la EXPRES şi, mai târziu, EVENIMENTUL ZILEI.
- În prezent, Director al revistei FLACĂRA. Membru în Consiliul director, Colegiul Editorial al trustului de presă S.C. PUBLICAŢIILE FLACĂRA S.A.
- Membru în Clubul Român de Presă, Clubul Român de Vin, în PEN CLUB şi în Consiliul de conducere al UNIUNII SCRIITORILOR DIN ROMÂNIA(U.S.R.), filiala ASOCIAŢIA SCRIITORILOR din BUCUREŞTI (A.S.B.).
- A publicat următoarele cărţi: POEZIE- *Ştiri despre mine*, 1987. *Scrâşnind în pumni, cu graţie*, 1993. *Bunicul Kennedy*, 1996. *Evanghelia lui Barabas*, 1996. *Mireasa tuturor*, 1997. *Poetus Captivus*, 1998. *Memorialul plăcerii*, 2000. *O noapte cu Patria* şi *Româna cu prostii*, 2001. *Diapazonul plictisit*, 2002. *Mormântul meu se sapă singur*, 2003. *Apocalipsa printr-o gură de om*, 2004. Şi prezenţa în antologia 90: *Manualul de literatură*, tot 2004. *Burta înstelată*, 2005. *Inima de diamant*, 2006.
PROZĂ-*Meşterii de clopote*, roman, 1999, răsplătit cu PREMIUL NAŢIONAL PENTRU PROZĂ „LIVIU REBREANU". Strada Plantelor, nuvele, 2001. Mireasa fără corp, roman, 2006. *Strada Plantelor şi alte povestiri*, 2007. ESEU-*LITERATURA DE CARTIER*, VOL. 1, *Orbirea lui Tiresias/Un posibil manifest al generaţiei 90*, Editura M.L.R.

NU VOI MURI DIN CAUZA MORŢII MELE

Nu voi muri din cauza morţii mele
ci din cauza vieţii voi muri.

Viaţa îmi va ajunge la gît
şi mă va sugruma, mă va înneca. Viaţa îmi va hăpăi
mărul lui Adam.
De prea multă viaţă or să ţîşnească afară rinichii mei
şi plămînii mei, cu mîinile lor, îmi vor crăpa cuşca toracică
să iasă afară şi să trăiască de capul lor.

Sîngele meu se va plictisi să se tot plimbe înăuntrul venelor mele
şi dindărătul pielii mele, pe aceleaşi vechi circuite.
Ochii mei vor obosi să se tot holbeze la tot ce trece pe dinaintea lor,
ca un semafor.

Voi muri pentru că nu voi mai şti a îndura viaţa. Pentru că
n-am să mai pot ţine în frîu Şi negocia abil cursul monetar al zilelor.
Uite cum deja mi se bălăngăne o mînă secesionistă.
Uite cum îmi tremură un omuşor.
Pînă şi testiculele mele se vor duce la alt bărbat
căruia îi vor spune: fiule.

Doar ceva din paloare va mai fi salvat. Am să strîng la un loc
Toată paloarea trupului meu.
Moartea va veni pe un cal alb şi pal,
La fel de pal ca gîtul meu.

Şi totuşi
nu voi muri din cauza morţii mele
ci din cauza vieţii voi muri.

Mă vor deschide chirurgii şi vor spune: adevărat, uite că ăsta
avea prea multă viaţă, mult prea multă viaţă
ca să mai trăiască.
era în ultimul stadiu şi n-am putut face nimic: avea metastază
la viaţă
şi numai ce l-am deschis şi ne-am lămurit
şi a trebuit să-l închidem repede la loc
să nu iasă viaţa din el
şi să se ia şi la alţii

e molipsitoare
o cangrenă
blestemat de contagioasă.

O dată îţi aruncă viaţa asta organele-n aer
şi eşti terminat. O dată
clocoteşte şi pulsează
şi îţi împinge ochii din orbite afară
şi unghiile din lăcaşul lor sidefiu. O dată
te pomeneşti că te pufneşte viaţa pe gură,
te boboteşte rău,
îţi pătează cămaşa
îţi împurpurează pe jabou.
O dată te caci pă tine de cîte zile netrăite
şi freamăt, şi clocot, şi tumult
au mai rămas în tine.

Adevărat îţi spun:
nu trage altfel nădejde,
nici nu cobi:
de mîna vieţii tale-ţi vei da duhul.
Iar nu de mîna morţii tale vei muri.

Litanie II
Niculină, Niculină
Floare de foliculină
Mîine-ai să cobori în mină
Fără mine, pe la cină

Tot în pînză de albină
Niculină, Niculină
Sobolilor să fii regină

Sobor sobolii au ţinut
şi doar pe tine te-au cerut
Niculină, Niculină
Mosor din fir furat de lut

Te-or tivi în muselină,
Te-or scăpa-n fîntînă lină,
La cinci stînjeni sub grădină,
Niculină, Niculină

Cîndva...
Cîndva trăia în piaţă un vînzător de cer
şi toţi misiţii îl strigau moş Rimbaudelaire
El mai vindea şi slute marionete
şi pescăruşi de plastic, dispuşi
s-agonizeze marinarilor în plete
şi carabine ce trăgeau cu cărăbuşi.
Căutătoare de păduchi, cu păr de-aramă,
prezisu-i-au un suflet rubiniu, de cramă
în care vinuri clocotind de soare
s-au zăvorît agere-n desfătare.
Dar ieri, un vînzător de rime plate

mi-a spus, sugînd bomboane cu-arahide,
că moşul s-ar fi dizovat în toate
ca un gheţar în mările toride...

Cîntec de dric
De ce îţi cari lingouri de carne fulguindă
Să le îngropi la rădăcina unui plop blazat?
Cît încă te mai primemneşti în tindă
Te-aş vrea de aur, de argint şi de agath.

Nu ştii că Domnul Mîine o să-ţi zgîrcească nurii
Şi umerii de măr, cumpănă dreaptă,
Are ca să ţi-i zvînte mandibula securii
Atunci cînd jindul nu s-o mai răsfrînge-n faptă

Şi felceri roşcovani au să-ţi disece sînii
Să afle ce pelagră ţi-a covăsit făptura
Superlativ de carnea-ţi or cuvînta şi cîinii
Un enfizem ca roza îţi ghimpui-va gura

Ai să mijeşti în cameră de lemn
O cîrtiţă inertă ce în mangal îşi sapă
Bîrlogul, o movilă la care ca un semn
Ai să-ţi clădeşti o cruce din lemn uşor de apă

Ai să-ţi îndemni statuie, din lemn uşor, de apă!

Lunaticii. Semnul Şarpelui

Motto: *"Ţin'te bine, stăpîne,*
C-am să te duc s-atingi
Soarele cu picioarele
Luna cu mîna" - din folclorul românesc -

Ei păşesc pe lună
mergînd întorşi/cu capul în jos
încît îşi faca răni adînci
lovindu-se de munţi pămînteni
Îşi trec mîinile pe feţe
ca prin ape transparente, iluzorii
ca-n vis îşi întind
picioare de paianjen în ape lunare
chipul lor e privit prin ceaţă
ca prin geosinclinale de ceaţă
ca prin nori de albeaţă
ca prin gogoaşa unui vierme de mătasă
ce îşi spun nu se aude
doar mişcarea calmă a maxilarului
insinuiază sunete, articulaţii
între materie şi materie
pe cuburi onirice scriu cifrele de la 1 la 6
1,2,3,4,5,6,
fiecare număr pe cîte o faţă
şi le aruncă rîzînd prin
mînecile sperietoarelor din cîmpuri cu popuşoi
chicotesc şi rîsul nu răzbate
parcă stau în spatele unui geam pe care
se scurg ploi de echinocţiu
sărutul lor are gust
de zărzăre-n chisăliţă
ei merg şi ţin într-un borcan

şarpele edenului conservat în formol
şi-ntr-un pahar o proteză de înger
şi arşicele negre, rotunjite la colţuri
de la un joc încă neinventat

se micşorează şi cresc – pe sfert ori pe jumătate
după primul sau ultimul pătrar
ei ţin ochii închişi, cu inima porto-franco
braţele perfect-înainte întinse, paralel cu tălpile
merg pe fuioare crăieşti de mătrăgună
şi rîd, rîd,
dezvelindu-şi dinţi divergenţi, orbitori

*
Ei păşesc pe lună
mergînd întorşi
cantr-o lentilă concavă dis-
-proporţionaţi sînt subţiri ca un şir-fără-şir
ductili deşiraţi şi limatici
aproape freatici undimensionali ca firul de păr
feţele li se alungesc devenind
singurul lor trup
mîinile filiforme cu palme imens lăţite
apoi dispar în oglinzile parabolice ale focului
albi cu privirea
sumeasă-n pupile

*
Ei intră şi ies prin oglinzi
trîntind uşi metafizice
parcă sînt din sticlă incolori transparenţi
întind mîinile şi mîinile lor trec prin lucruri

le străbat fără vătămare apoi
lucrurile îi traversează într-o imponderabilitate interioară - plasmatici –
prin ei se vede ca printr-o apă verzuie
dincolo
clătinată de roze eoliene
ca nişte pelicule superficiale de molecule
pe buza paharelor.
Prin ei se vede – ca la radiografii –
echinocţiul de iarnă
mîinile cucutei clătinînd steaua
în somnul ospiciului
buza despicată a albiilor
iarba murdărită de vacsul cazon
petroleumul ierbilor negre ale subpămînturilor
congestia pulmonară a puberilor tuberculoşi
semiluna cosind cîmpul învineţit al nopţii
ei sînt ca stînjeneii pîlcuind
pubisul mireselor moarte
ca podurile peste eufraturi atmosferice
în vacuum

reţele de alveole aeriene
sparte-n cristalele de heroină ale zăpezii

Oglinzile au o mişcare de rotaţie – imperceptibilă -
în jurul propriei axe
Prin oglinzi cad ploi
horizontale cu plumb
în alveolele bolnavilor de saturnism

Oglinzile – de Veneţia, de Lueţia, de Poeţia
Sînt monumente funerare

în care ei îşi îngroapă spectrul.

Naşterea lor este din oglinzi, nicidecum
Prin femei
Trăiesc în triburi de raze paralele
şi echidistante.
Ei sînt luetici – cu totul luetici –
aluetici aluetici
“alouette alouette
je te plumerais”

Mercurul este hrana lor principală
iar beţia- de fosfor. Femeile lor
sînt fotonii cu care se împreunează
efemeridic. Semn al însoţirii lor,
pe buze – alouette, gentille alouette
le apare un lizereu saturnian
ca un şarpe cenuşiu, metalic.

În festinurile lor, cu un ritual macabru
îl prăjesc pe piticul cinabru.
(Je te plumerais le bec, je te plumerais la tete.)

Sînt nebuni după hidrargirum
şi îşi dăruiesc lămpi cu cuarţ drept flori
într-un cîmp de ultra-violete.
Aluete, aluete...

Aerul lor este mercuric, respiră
Prin amorse fulminat de mercur
Barbarii bahici cultivă beţia de fosfor.

Femeile lor sînt fotonii, efemeride.
Semn al însoţirii lor, pe buze
Le apare un lizereu saturnian, semn de şarpe
cenuşiu, metalic.

*

- Visage –

Rimbaud îşi atinge faţa
şi rosteşte distinct:"visage".
Pound îşi pipăie chipul
şi spune "face".
Îmi duc mîna la faţă
şi spun "faţă".
Rimbaud, privind în oglindă,
îşi jupuie masca funerară/ de hidrargirum
îşi scoate masca şi este altcineva.
Nu este Rimbaud, este El. C'est Lui.
(Miroir, Miroir).
Pound dezlipeşte de pe sticlă
faţa lui inventată de altcineva
- ca o peliculă de prins muşte/lipită
pe oglindă/dulce-libidinoasă
şi nefiind Pound, este El. E Rimbaud. It's Him. Îmi răzui faţa ca o mască de var, ca un abţibild pe oglindă şi, rămînînd fără faţă, capul meu devine de nerecunoscut. Nu mai sînt eu, sînt El. (Oglindă, oglindă).
Visage, face, Lui, Moi, Him.
Miroir. Oglindă.

GRIŞA GHERGHEI

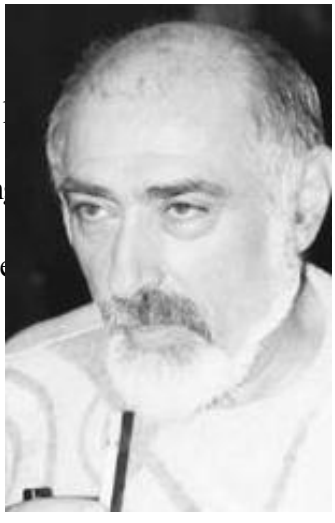

- Născut la 30 noiembrie 1936, la Galaţi
- Debutează în revista „Pagini Dunărene” , Galaţi, 1959
- Colaborează la : „Iaşul literar”; „ Luceafărul”, „România
„Ateneu”
- Debutul editorial: 1968 cu volumul de versuri „Nici o tan
- A mai publicat următoarele volume:

1. „ Înmulţirea cu unu”, 1969, Bucureşti, Editura pentru lit
2. „Armuri”, 1971, Bucureşti, Editura pentru literatură
3. „Pragul de sus”, 1979, Editura Eminescu
4. „Urma”, 1982, Bucureşti, Editura Eminescu
5. „Şirul indian”, 1991, Bucureşti, Editura Eminescu
6. „O cafea sub un cearcăn”, 1997
7. „Culisele raiului”, 2100
8. „Boemă sub dictatură”, 2002

Certitudine
Nimeni nu poate să spună:
Acesta sunt eu, numai eu,
Acestea sunt ideile mele,
Izvorâte din arderea elementelor proprii
Şi sensul intern al mişcării
Spiritului meu.

Nimeni nu poate să spună:
Soarele din sângele meu
n-a mai trecut şi prin sângele vostru,
chiar atunci când umerii săi
rămân pentru o clipă-n afara
liniei de forţă
a efortului comun.

Nimeni nu poate să spună:
Între mine şi voi
A căzut linia severă a amurgului,
Despărţindu-ne,
Ca pe nişte obiecte,
De harul luminii.

În fiecare din noi,
În fiecare gând şi hotărâre de-a noastră
Trăiesc, impunându-şi prezenţa
Toţi acei pe care îi ştim
Tovarăşi de luptă şi muncă,
Şi-n care la rândul nostru trăim.

Singurătatea-i un cuvânt exterior
Lipsit de conţinut, ca o umbră;

Iată de ce greşelile tale ne dor
Şi izbânzile tale ne bucură
Cu aceeaşi măsură.
Iată de ce
Nici moartea nu poate înfrânge
Comunitatea aceasta adâncă
De soare, de sensuri şi sânge.

Spre întrebare
Am ajuns să mă-nţeleg cu lucrurile.
Mi se pare firesc ca un lucru să fie al meu
(până acum n-am avut niciodată această senzaţie)
al meu se numeşte că pot dărui,
că pot reface unitatea
aparent întreruptă a întregului.

Curând, vom zvârli în mijlocul străzilor
Cheile, acest simbol al secţiunii,
Aplaudându-ne pentru gestul acesta
Suprem de stăpâni.

Ai lăsat uşa bine deschisă iubito?

Vor trece…
Vor trece clipele mele spre tine
Ca într-un joc cu mingea,
Nu ştiu de ce mai cred
În rotunjimea clipelor.
Vor trece clipele mele spre tine,

Închipuire albastră
Printre frunze şi crengi.
Odată ce nu se mai întorc,
Înseamnă că tu eşti acolo!

Adică eu aş putea să te-nchipui…
Adică eu aş putea să te-nchipui…
şi tu să existi pentru asta
cu părul tău blond izvorând
parcă din steaua polară
cu nume subţire deschis
într-o singură luare de buze
adică eu aş putea să te-nchipui
şi tu să existi pentru asta.

Aveam un suflet albastru
Aveam un suflet albastru
Ştiu eu că aveam un suflet albastru
Doar la această culoare
Nu se mai face economie cerule
Cum aveam un suflet albastru
Am luat ca şi ploile
Din dragoste acoperişurile
O viaţă de pasăre
Care se scade din cuiburi
Până la ultimul ei exemplar.

MARIUS GRAMA

- Născut la 5.11.1981, Galaţi
- A absolvit Universitatea Dunărea de Jos, Facultatea de Istorie şi Filosofie, secţia istorie-filosofie.
- redactor Radio Galaţi, la Departamentul Emisiunilor Informative, secţia politic; corespondent BBC pe judeţul Galaţi.
- Ca membru al cenaclului literar Cuvinte, din cadrul liceului Mihail Kogălniceanu, a publicat poezii în revista liceului, Portret, în perioada 1997-2000.
- membru al Cenaclului Literar Anton Holban, al Casei Corpului Didactic, Galaţi
- membru fondator al Cenaclului Literar al revistei de cultură Antares.
- membru fondator şi coordonator al Cenaclului Literar Studenţesc Gellu Naum, Galaţi.
- Membru al cenaclului Trimbulinziipunctro, al Centrului Cultural Dunărea de Jos
- Membru fondator al Grupului Lampisterii.

A colaborat la următoarele volume :

- 1999 – Antologie de versuri din Cenaclul Literar Cuvinte, "editată" la copiatorul din anexa laboratorului de fizică din liceu, cu o copertă aspectuoasă, îngrijită, făcută pe sub mână la o tipografie fără nume, 17 pagini, 18 poeme.

2002 – Antologia Conexiuni, realizată de Cenaclul Literar Studenţesc din Sibiu, editura Techno Media, 2 pagini, 2 poeme.

2003 - Antologia Conexiuni, realizată de Cenaclul Literar Studenţesc din Sibiu, editată la Techno Media, 5 pagini, 6 poeme.

2004 – Antologia Conexiuni, realizată de Cenaclul Literar Studenţesc din Sibiu, Editura Universităţii Lucian Blaga din Sibiu, 2 pagini, 3 poezii.

2006 - Antologia "Opt încercări de a te naşte singur" (română-engleză-franceză) editată de Centrul Cultural Dunărea de Jos

FATA care strânge ploaia între dinţi

- jurnal indecent cu pretexte -

palatul în care îmi petrec duminicile

Sunt fata care strânge ploaia între dinţi
îi las pe alţii să mă prezinte până atunci
să urcăm cu toţii o scară spre mai bine
fiecare cum poate în picioare, în genunchi, în patru labe
vedeţi
pe fiecare treaptă se zbate câte un peşte
să-i prindem
să-i prindem
să nu ne scape vreunul
- fecioarele alergau ca apucate pe solzii palatului care puţea a peşte -

amanţii sau buchetul cu pişcături de albină

Sunt fata care strânge ploaia între dinţi
Şi toţi bărbaţii vreo 30, tre să recunosc
într-o scoică
îi ascult din când în când – nu se eliberează decât prin sunete
ca stâncile şterse de vânt

eu sunt mândră de isprava mea chiar dacă uneori
îi încurc între ei nici nu mai ştiu de cine sunt iubită
ei îmi oferă fire lungi de păr în chip de flori
eu mi le înnod de barbă şi mă prefac satisfăcută
halal
sunt sătulă de văicăreli şi şuşoteli
de atâta dragoste băloasă
între degete mi-au crescut flori de cireş

miros a cireş semăn a cireş dansez ca un cireş
m-am umplut de albine
şi toţi bărbaţii 30
vor fi beşicaţi înroşiţi umflaţi iritaţi
eu voi fi liberă ca ploaia între dinţii unei blonde

familia aşezată regulamentar de la stânga la dreapta

Sunt fata care strânge ploaia între dinţi
am o familie numeroasă agăţată la uscat într-o poză de grup
îmi sunt dragi bunicii, câţi au mai rămas
fotografia e veche şi câteva zeci de chipuri s-au şters s-au îngălbenit
e ruşinos…… eu îi iubesc oricum
fără să-i cunosc

părinţii îmi sunt în orice moment aproape
mama în dreapta tata în stânga
mama în stânga mamei tata în dreapta tatei
şi stau horă în jurul meu
interzicându-mi să îmi cumpăr vreo revistă cu femei goale
aşa s-au stricat câteva generaţii din familia noastră – îmi spun

am şi nişte fraţi amestecaţi prin buzunarele părinţilor
eu intru acolo numai noaptea
când nimeni nu se mai uită la fotografie
şi fiecare poate face tot ce vrea se amestecă mătuşi
cu bunici cu veri cu fini cu nepoţi cu vecini
ca într-o orgie de familie

eu mă joc liniştită cu fraţii mei
care se aşază precum literele pe scrable să mă înveţe să citesc

dimineaţa ne aliniem cu toţii în poză să ne admire timpul

prietenii sau colegii din banca de la geam

Sunt fata care strânge ploaia între dinţi
cu băiatul care atinge pământul cu sufletul şi
fata care miroase zilnic 10 palme de cer
fac o echipă grozavă suntem prieteni de la începutul lumii

am trecut împreună prin şcoală
prin primele aventuri cu bărbaţi cu femei
am făcut armata împreună am născut primii copii
prietenii mei gustă din mine ca dintr-un pahar
eu mă las turnată în cupe o dată pe lună numai pentru ei
amândoi fac acelaşi lucru pentru mine
o dată pe lună uneori şi mai des

petrecem împreună tot timpul şi timpul ne petrece pe noi
generos adânc sticlos precum caninii unui vampir tânăr

mesaj de pe pagina altui continent

Sunt fata care strânge ploaia între dinţi
am văzut toată lumea de la nord la vest niciodată la est
uneori mi-a plăcut
mirosea ca parfumul bărbaţilor trecuţi prin patul meu
dar nu au alţii ca mine fecioare cu braţele pline de spice
şi flăcăi cu apucături de haiduci

stau ascunsă într-un cerb alb moştenit
şi mai mereu am coarnele transpirate de cât alerg
numai aşa pot să văd toată lumea
cu frumoşii ei cu frumoasele ei
cu risipitorii ei cu sfinţii ei

mă adap întotdeauna din ape cu gust de război
la fel ca pragul casei mele
ca oglinda din hol ca scaunul din bucătărie
cu toate speranţele adunate în pumni

Sunt fata care strânge ploaia între dinţi
şi arcuşul viorii totdeauna la sân
să mă prezint din nou am fost născută într-o zi fără dimineaţă
şi fără seară
de atunci stau ascunsă într-un craniu
pe care-l mângâie toţi nebunii care se cred hamlet
părinţii îmi trăiesc într-un şerveţel parfumat
neamurile la fel
iubiţii în schimb îmi scormonesc zilnic prin piele
şi mă înalţă ca pe un catarg în derivă

port amintirea tuturor în pumnul mâinii drepte
şi norocul în sutienul cu numărul cel mai mic
sunt fata care înjumătăţeşte tot ce trebuie împărţit în două

regii cântă cu mine când îmi arunc vioara spre cer
cerbii albi urlă de dorul meu

habar nu am de ce dar pământul se învârte aşa cum îmi doresc

poveştile din cimitirul de maşini de scris

Sunt fata care strânge ploaia între dinţi
şi de o vreme nu îmi găsesc vorbele
am căutat un lanţ de cuvinte jur că l-am căutat
mi l-au ascuns prietenii
într-o gură de rai ei cred că am o obsesie
eu i-am minţit că nu l-am dibuit

în cimitirul de maşini de scris aflu mereu poveşti
acolo tastele plâng şi râd ca pe scenă
eu stau privesc trăiesc
şi la sfârşit aplaud încântată scheletele de metal se înclină
cortina fiecărei pagini se lasă

pielea iubitului meu îmi spune noaptea *trebuie să plecăm*
ne aşteaptă un alt spectacol

liniştea se sparge în felii

copiii apăruţi din exces de alcool

Sunt fata care strânge ploaia între dinţi
Îmi place să ţopăi să hurui să lălăi
mă îmbăt uneori recunosc şi dorm pe unde apuc
îmi ascund liniile feţei să nu mă ştie lumea şi mă pun pe somn
de fiecare dată îmi visez viitorii copii două fete şi un băiat
prima are obrajii pătaţi dar netezi precum bunică-sa
el are degetele lungi ca mustăţile lui popescu
a doua aleargă toată ziua căutând să strângă ploaia între dinţi ca mă-sa

copiii mei o rupere de nori din care nu am apucat încă să gust
totuşi parcă i-aş cunoaşte dinainte de a mă naşte chiar eu
am ascuns în ei toate frustrările tinereţii mele
am trei aripi mari îi învelesc mereu cu ele şi le povestesc
despre aventurile mele cu tatăl lor Naum
am trei ochi mari
cu unul plâng cu unul râd cu unul privesc spre viitor
am două braţe şi un braţ îmi e suficient pentru a-i strânge la piept
îi văd aşezaţi pe carapacea unei broaşte venind spre mine
mă joc des cu ei stau închisă într-un cerb alb şi îi las să mă caute
ei mă găsesc mereu am copii foarte deştepţi
ţin sub braţ capetele unor eroi iar din acestea se scurge istoria

iarna când nimeni nu mănâncă îngheţată

Sunt fata care strânge ploaia între dinţi
colecţionez beţişoare de la îngheţatele mâncate de alţii
îmi plac dulciurile mai ales cele savurate de vecini
am o copilărie fericită îmi cresc părinţii aşa cum se cuvine
de vreo două săptămâni le-am interzis
să mai smulgă penele din perne
de atunci a început să îmi crească fulgi negri pe spate

să fiu cinstită… aş alerga peste vreo câteva morminte
peste morminte se aleargă mereu desculţă
numai aşa poţi să simţi căldura celor de pe lumea cealaltă
eheee aşa facem noi iarna
când e frig şi nimeni nu mai mănâncă îngheţată

post scriptum

Sunt fata care strânge ploaia între dinţi
îmi stropesc vorbele cu vin demidulce
să fie lascive dar nici chiar mieroase băloase
oamenii mă ascultă aşa că trebuie
că viaţa-i grea
că poţi să fii şi ceea ce îţi este imposibil să fii
sunt fata pe care toţi o vor
azi iubită mâine curvă poimâine mamă
ieri bunică peste o săptămână nevastă
îndrăgostită batjocorită divinizată

strâng ploaia între dinţi ca să mă simt spălată
de păcatele tale
recunosc (din nou) e secetă peste oraş
de vreo 25 de ani din vina mea
ţin ploaia numai pentru mine
şi vă observ pe toţi prăfuiţi jegăriţi îmbâcsiţi

dacă voi toţi veţi fi murdari din povestea asta
trebuie să iasă ceva bun

IULIAN GRIGORIU

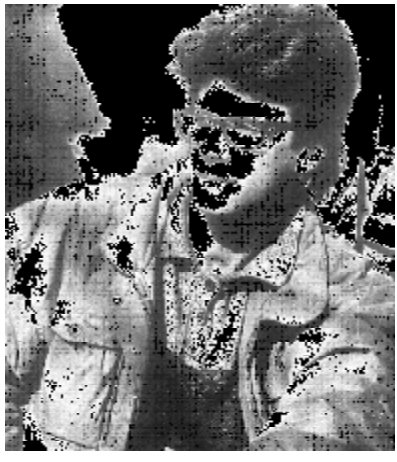

- Născut la 09.07.1965, Galaţi
- A absolvit Facultatea de Istorie-Filozofie, Galaţi
- Membru al comitetului director al revistei „Antares“ a USR
- A debutat în 1987 în revista studenţească Orientări; după 1990 participă la înfiinţarea unor reviste şi ziare, în special cu caracter cultural
- A obţinut premii literare: premiul I şi premiul editurii Litera la festivalul de poezie Moştenirea Văcăreştilor, Târgovişte 1993, premiul III la festivalul internaţional de poezie „Lucian Blaga“, Sebeş-Alba 1995, premiul revistei Poesis la Concursul naţional de poezie „Gheorghe Pituţ“, 1997

Interviuri după 1990 cu Petre Ţuţea, Mihai Şora, Mircea Horia Simionescu, Cezar Ivănescu, Ioan Alexandru în diverse reviste culturale.

Dialoguri cu Petre Ţuţea au fost publicate în volumul „Între Dumnezeu şi neamul meu“ în 1992, editura Anastasia.

În 2001-2002 a iniţiat un seminar de poetică, în colaborare cu Liga studenţilor din Universitatea „Dunărea de Jos“ Galaţi

În anul 2004 a obţinut Premiul revistei Antares pentru eseu

În anul 2005 premiul aceleaşi reviste pentru proză

- Debutul editorial este consemnat în 1997 în volumul de poezie „Dulcele timp pentru răpunerea răilor“, editura Alma.
- Publică în 2002 la Fundaţia Culturală Antares, volumul de versuri „Frumosul măturător al băilor“.
- Romanul „Cu Wittgenstein la mănăstire“ apare la editura Paideia, 2003
- Rubrici permanente de cronici, eseuri, interviuri, proză, poezie în revista Antares
- Membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Galaţi - Brăila

*

Clipe în amiază la întretăierea străzilor, mici zgomote făcându-şi loc prin Camerele nelocuite, prin holuri şi curţi - „oare cine a ţipat deodată aşa dincolo? – mirosul mobilei centenare şi aerul tare al casei, camerele cu labirinturi în care rămăseseră captive fiinţe de sunet. Tocurile pe asfalt amplificate de plămânii casei, apropiindu-se sau despărţindu-se ca o ameninţare ce făcea trupul copilului mai mic în aşternuturi, pe culoarele ecoului îngerii murdari de ulei mânau ambulanţele sfinte din stânga, pe când cortegiile apăreau tot timpul din dreapta. Pe strada castanilor, copilul vedea copacii crescând de-a dreptul în maşinile lăsate la umbră. Pârâitul unei dubiţe, cu farurile tăiate, pac-pac-urile motorului îi produceau o mulţumire inexplicabilă, făcându-l să se uite atent la farurile tăiate cu expresia vorbitoare numai în ritmul său. Vopsite într-un bleu murdar, acele fiinţe răspândeau de departe o trepidaţie incredibil de plăcută, o linişte absolută, iradiind un mister interior ca o pace atotştiutoare.
De un astfel de tors m-am îndrăgostit la fel ca de un miros al copilăriei, un fel de gaz din sticluţa pe care bunicul o agăţa de capra de tăiat lemne, printre munţii de rumeguş, o sticluţă cu un dop străpuns de o pană. Era chiar o pană de pasăre, al cărui vârf odihnea în gazul binemirositor. Şi în tot labirintul acela, intruşi vânturând şi răscolind aerul greşelilor ce stătea mai-mai să plesnească de-atâta nemişcare. Înmormântările cu fanfară, ori altele, în cea mai deplină linişte, trecând ca prin vis, inundând străduţa pietruită şi rătăcind-se prin Curte. Exact cum din nimic, o plantă anume şi-ar fi ţesut pânza florii transparente, sporii umflaţi şi antenele strălucitoare, pentru ca o vibraţie a luminii, un vârf de ac s-o trimită înapoi în neantul din care mândră răsărise – un nimic ascuţit străpungând un nimic buretos din care a căzut o singură picătură de apă. De unde ? De unde ?

*

Camuflată perfect printre hainele aruncate, încât nimicul ar fi putut ridicând
s-o îmbrace ca pe o haină ce-i refuză conturul - era o incantaţie a fumului ce
întârzie, plutind jos şi apoi: deschisă fereastra pământului – apariţie în ordinea
refuzului ce-şi dăruie decăderea
Bătrâna hermafrodit se ascundea lângă grămada de gunoi în plină stradă, pe
un trotuar neluminat îndeajuns. Şi seara nu putea să-mi dea nici o speranţă
De ce există, cosmosul, întrebările mele, vechiul timp al naşterii ei? de ce
dorinţa de a strânge acest pământ ca pe culoare şi pasta umedă a vieţii,
exasperat de spirite multiplicate, unde-i e locul, în somnul trupurilor unul
după altul, în corpul acelaiaşi mişcări
Ea ţinea acea seară călduroasă, forfota ruptă din casele apropiate
într-un nod atât de clar
Clădirile agonizau în crepuscul ca nişte monştri decapitaţi, strada căpăta
proporţii ciudate de la arborii orbi, de la femeia aşezată peste grămada de
gunoi călduţ şi frunze uscate. Acum atinge asfaltul cu buze lacome.
Suferinţa ei, un tremur uşor, abstras în totalitate, eu care mă aplec să-l
privesc, să-l provoc de aproape. Încearcă să-şi lege la picior o batistă
murdară, peste rană un sens deviat dezleagă absurdul total
Trecutul mea avea un alt sens acum. Un animal flămând îi mesteca boala şi
nu dădea vreun semn că s-ar sătura. Era ca şi Adevărul
Ceea ce trebuia să ascund
lângă mine, apărat de întuneric şi de grămada de gunoi uscat, luminos. Aşa
încât nu mai privea lumea dintr-un loc al lumii. Prezenţă în prezenţă, ciudată
ondulă plutind peste un nud. Spaţiul celălalt nu mai exista: prezent
copleşitor, atât de ascuns, precum o gândire. Graniţa dintre anotimpuri
trecea o dată cu tunetul. Dar ea avea atunci firul zilei la timpul ultimei
secunde călduroase. Şi tunetul avea o existenţă continuă. Venea Uriaş,
Sobru, Solemn, Covârşitor
Şi moartea ei au fost acea ploaie, acel foc, acel frig

*
visul monedă să-l arunc spre tine
pe faţa câştigătoare e chipul tău

în capetele din mine ale oricărei încercări
pândesc imposibilul

tot ce-ţi scriam era sincer şi îndrăgostit. E o fiinţă cu sufletul şi mai mare
poate
venea spre întâmplările timpului despăţindu-se de ţărmuri
spre copiii simţurilor noastre, tăcuţi şi frumoşi băieţi privind miraţi dispariţia
orizontului prins în genele tale firea blândă a anilor duşi în surghiun
roţile de tun au pornit strivind florile de muşeţel de prin şanţuri
visele mele verzi peste câmpiile inspirate
omorât de gloanţele dulci ale cerului la nesfârşit

Erau seri magnetice în care, gândind atent prăbuşirea în sine, iniţiam un laser
al privirii – înfricoşat am spart atunci, nu o singură ghindă, doar cu privirea.

Nu mai ştia nimeni din noi dacă era seară sau dimineaţă, doar aerul era mai
tare. N-am înţeles niciodată de unde vine puterea ochilor tăi. Cum aş fi putut
să-ţi spun asta şi să nu sune banal. Să-ţi spun pur şi simplu ce simt în prezenţa ta.

fluviul necunoscut al nopţilor mă leagă de presimţirea în peisajele străine
de care nu puteam să te apăr
nu pot să închipui aura chipului tău de adolescentă în vecinătatea lacomă a
acestor tăietori de păduri şi posesori ai unei tehnologii speciale de
dezvirginare a oricărui sentiment, de dorinţa acelor celule care vor să fie
muşcate şi-o moarte grăbită le ia şi le scapă printre degetele rare ale
întâmplării…

*

Mă prea miram de sânii tăi
ca două mari lebede albe
pe lacul răsărit în văi
ascuns pe buze de-ncântări
muşcam cu aurul din noapte
un ban din salbă îngropat
între petale negătite
de care-un demon se ţinea
cu dinţi mai moi şi limbi şoptite

Cine ştia să bea aşa
din zeama fructei zemuinde
să ţină strâns adânc în ea
fiori smintiţi şi voci smerite

Ieşeam cu lilieci aprinşi
cu rădăcini care hrăniră
mai multe guri de fluvii reci
pieziş pe corzile de liră

Se revărsau mari: albe
şi roz, roşu şi albastru
în care se-mbăiau comete
răpit şi stins cu sunet astru

Erai acolo unde nu-s
şi ştiam unde sunt bine
întunecatul meu apus

o nemişcare de lumine
o căutare fără gând

să-şi afle locul – ce sălbatec
încercuit extaz – de morţi
strânşi alţii într-un simţ freatic
Un loc de plasmă aţineam
dar sus, mai sus de-a ta putere
vis de topite trupuri prins
în marea mea de necădere

Nu ştiu nu ştiu şi nu mai ştiu
strigai şi te vedeam – în tine
se desluşeau pământuri noi
şi săbii strălucind şi crime

Dar un război curat ştiai
acuma e uşor şi vrei
când pentru tine–au coborât
feciori de dumnezei şi zei

Invers urzit din pomul vieţii
visul topit în trupuri prins
deschide ochiul dimineţii
adâncul dulce loc atins

Pe larcul arc stai adormind
subt voal de zâmbet şi mireasă
dar nu mai cad ca altădat
şi nu mai sunt demult acasă

ION GROSU

- Născut la 6.07.1939, Galaţi
- A absolvit Institutul Politehnic, Facultatea de Silvicultură Braşov, promoţia 1960; studii postuniversitare în domeniile protecţiei mediului şi ştiinţa conducerii
- A debutat în literatură în 1959, ziarul „Drum Nou“ Braşov; debutul editorial 1997, cu volumul „Amânatele sosiri“, versuri, Editura Hypatia, Galaţi
- A obţinut următoarele premii: premiul ziarului *Viaţa Nouă*, 1978, Galaţi; premiul suplimentului umoristic *Buzunar – Viaţa Liberă*, Galaţi, 1991; Premiul II al Cenaclului Satiricon – Cluj, 1992 cu „Eterna epigramă“; Premiul III – Proză scurtă, „Pavel Dan“ – Cluj, 1995; Premiul de poezie al ziarului Milcovul – Focşani cu ocazia Salonului Naţional de Literatură Dragosloveni, 1995; Premiul Elcaro la ediţia a III-a a Consursului de epigramă „Oltenii şi… restul lumii“, 1997; menţiune la Festivalul interjudeţean de epigramă „Cobra“- Reghin, 1997

Membru al Societăţii Scriitorilor „C. Negri“, filiala Galaţi; membru al Uniunii Epigramiştilor din România; membru al Cenaclului Umoriştilor „Verva“ Galaţi

- A colaborat la ziare şi reviste; Drum Nou din Braşov; Viaţa Liberă, Galaţi; Acţiunea, Galaţi; Urzica, Moftul Român; suplimentul Buzunar, Galaţi; Satiricon, Cluj; Literatută şi Artă, Chişinău; precum şi în majoritatea revistelor de umor din ţară în perioada 1964-1997

Prietenilor mei,…
„Prietenii ca pepenii; Încerci 50 până găseşti unul bun“
Claude Mermet (1550-1610)

Voi,
Sunteţi albele ploi,…
Verticale
Repezii stropi,
Ce schimbă sufleteştele gropi
În izvoare, la vale
Mă întreb: De ce oare
Sunt şi zile numai cu soare?

Voi,
Sunteţi stânci în şuvoi,…
Ce-nvolburată apă
Vă loveşte,
Vă sapă,
Sigur şi încet
Dar vă şi şlefuieşte
Discret.

Voi,
Sunteţi busola mea,
Steaua mea polară.
Privesc la voi şi la cer
Şi mai sper
Să nu greşesc prea mult
Dacă vă ascult…

Voi,
Sunteţi pentru mine

Flori de colţ în Bărăgan
Bradul de lângă un lan
Oazele într-un deşert
Dreapta dintr-un cerc,…
Încerc!
Nu am ce să încerc,…
N-am de ce să vă-ncerc.

Mare de fluturi
Treceam prin noaptea cu febre
Spre bisericile cu clopote ruginite
Şi cîntece căzute în uitare…
Nu mă aştepta la capăt de drum
Decât un animal uriaş
Cu blănuri imense…

Ochii lui umezi
Stăteau la pândă
Urmărindu-mi fiecare mişcare
Cu două ceasuri în mâini.

Mă năpădau ierburi uscate
Şi păsări amare,
Zburau în jurul meu
Conducându-mi privirea
Prin intersecţii ciudate
Unde gândurile se logodeau
Cu vastele anotimpurilor pierdute

Şi în noapte m-am pierdut
Într-o mare de fluturi.

Bancnote galbene
Lumina toamnei cade liniştită
Peste pădurea-n rochie de aur,
Înveselind o zare rătăcită
Prin sălcii adormite lângă plaur.

Şi vara pleacă-ncet spre asfinţituri
În plânsete de păsări călătoare
Ducând căldura norilor în ritmuri
Peste-un spectacol regizat de soare.

Iar de prin crengi cad galbene bancnote
Îmbogăţind săraca literă,
În timp ce ploaia ne-a compus pe note
O simfonie rece şi stingheră.

De pe coline ceaţa cade-n valuri
Şi zorile prinse de-o magie
A apelor care păstrează-n maluri
O oboseală tristă şi târzie.

Unde fugiţi voi clipe fericite
Trecând absente şi-ascunzând lumina…?
Căci vreau să-mi vadă pleoapele cernite
Iubita mea când îmi prepara cine.

Un vis al nimănui
Dorind să fac palat înalt din mine
În ziduri ce-aveam mai bun am pus,
Dar poarta înţeleptelor destine
Un dor de veşnicie mi-a răpus.

Palatu-i gol şi parcă iarăşi plânge
Dup-un stăpân ce deapănă prea trist,
Ce-a şters mereu cortinele de sânge
La naşterea şi moartea de artist.

Spre zori apare pentru-a câta oară
Un prieten vechi umbrit aşa de ani
Să retrăiască-aceeaşi zi de vară
Lângă-un lac păzit de trei castani.

Ne-a-nconjurat atent ca pe o casă
Tot căutând pe cer o stea a lui,
Ca pe un gând mai alb ca o mireasă
Sau poate chiar un vis, al nimănui.

Tentativa
De ţărm s-au spart iubirile pierdute
Plaja a ninsă, iar marea ne-a uitat,
Şi numai port fărâma de virtute
Ce-n înspumate valuri eu ţi-am dat.

Eu am plecat din lumea temerară
Şi te privesc de-acolo din icoană,
Sperând să urci la mine într-o seară
Şi să rămâi ca somnul pe o geană.

Pe fulgii moi îmbrăţişând nisipul
Te aştept de mult să te transformi în rouă,
Să-mi desenezi zâmbind c-un deget chipul
Şi-apoi să-l ştergi mai trist, ştiind că plouă.

Aud cum iar mă strigă albatroşii
Din spuma unui val s-apar fecioară,
Să-mbrăţişez apoi toţi chiparoşii
Şi să te caut,… pentru-a câta oară

Emoţii Pictate
Pictam îngeri…
Care-mi sorbeau dimineţile
Şi mă păzeu
Clipă de clipă
În trecerea nesfârşită
A stelelor prin dreptul meu.

Aripi mari se întindeau peste lume
Şi-mi răcoreau dimineţile unele
Albastre
Când deodată dintr-un tunet de umbre
Apare chipul iubitei
Despletit în aşteptările mele
Răvăşit de ceasuri
Cu aripi frânte…

Noaptea plecase definitiv
Din emoţiile mele
Pictate cu mâna iubitei.

CĂTĂLIN ANGELO IOAN

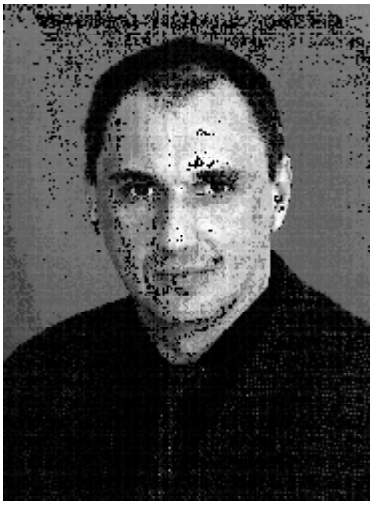

- Născut la 18 ianuarie 1962, Brăila
- A absolvit Facultatea de matematică, Universitatea Bucureşti – 1981-1985; Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" Iaşi – Doctorat – 1992-2000
Dunărea de Jos" din Galaţi, Facultatea de inginerie din Brăila; 1995-1998
- În prezent: Director al Departamentului de Învăţământ la Distanţă din cadrul Universităţii.
- A debutat: 2004 – Proză în revista Danubius a Universităţii cu acelaşi nume.
A publicat: Moartea ca o dobândă – volum de proză, Ed. Sinteze Galaţi, 2007, Viaţa ca o uvertură – volum de proză, Ed. Zigotto, Galaţi, 2007; Povestiri despre timp şi spaţii - volum de proză, Ed. Zigotto, Galaţi, 2007; Alfabetica revoltă – poezii, Editura Zigotto, Galaţi, 2007.

- M -

Matematici inventate pentru conturi ascunse
Malaxează etern într-un ungher uitat
Majorate dobânzi de prin căi nepătrunse,
Măsluite convenţii cu un zeu blestemat.

Maeştri de-o viaţă în furturi subtile,
Mârşavi tenori într-un cor de hârtii
Malefic, pe viaţă pun lungi apostile,
Macabre înscrisuri de cioturi pustii.

Maculate destine născute din falsuri,
Meandrează concepţii în lumile-ntoarse
Mâzgălind cu noroi în târziile ceasuri
Modele pictate pe pânzele arse.

- N -

Nebunul – lucid marinar printre sloiuri,
Navigând în deriva luminii spectrale,
Năluci de uscaturi zăreşte în roiuri
Născute stelar din explozii teatrale.

Neclintit la timonă, aplecat înspre sine,
Năvăleşte prin gânduri într-o lume apusă
Nemilos, criticând răsucite destine
Negre erori dintr-o viaţă opusă.

Naufragiul durerii în iertarea divină,
Negoţul lăuntric din păcatul primar
Năvoade aruncă-n mintea-i prea plină
Nebunul – prin sloiuri lucid marinar.

- O -
Ospăţul lumii de-abia a început,
Ofrande aşteptând cuminţi la coadă.
Omidele se-nşiruie tăcut,
Obişnuite larve-ntr-o viaţă de faţadă.

Obedienţi servili ai noii generaţii
Obscen se-nfruptă din bucate-alese,
Oculte forţe pregătesc iar raţii,
Octante triste căzute de pe mese.

Odrasle din trecute vremuri
Omagiază noi şi noi dictate,
Oligarhii ce nasc în tremuri
Oblice feţe cu humă pictate.

Observator al astei lumi întoarse,
Ocean de gânduri şi insule pierdute,
Ocara-mi strigă de prin buze arse
Obsesii triste dintre vieţi căzute.

- R -
Renunţ la lupta cu voi,
Răpciugi de vremuri mizere,
Ruguri se sting în suflete moi
Revărsate de lacrimi stinghere.

Revolta din mine demult a plecat
Rugându-mă-n van pentru a voastră iertare,
Resentimente ce-adânc s-au surpat
Rămân mocnite în rug de uitare.

- S -

Salonul de bal e astăzi prea plin,
Sunete albe se pierd printre şoapte,
Siropoase priviri cad pe umeri, deplin,
Sacadate suflări se visează în noapte.

Sacrificii-n plăceri, iruperi de patimi
Săbii aruncă-n dispute mortale,
Serioase intenţii jurate cu lacrimi
Sanatoriile-umplu în decepţii fatale.

Sacadate suflări acum urlă în noapte
Siropoase trăiri în desişul prea plin,
Sunete negre ieşite din şoapte
Salonul de bal a fost astăzi deplin.

- T -

Tabele şi taxe ne definesc în viaţă
Tributuri aduse orgiei de fire,
Transpoziţii-ntr-o lume cu vis de paiaţă
Triste-amăgiri în torent de pieire.

Trofee imunde cu-arginţi cumpărate
Tăinuie viduri de patimi şi vise,
Tainice târguri de celebritate
Tropăie-ascuns prin sordide culise.

Tomberoane de vip-uri se varsă în aer,
Triumfuri de-o clipă se zbenguie-amar,
Tâlharii ascunşi printre fire de caier
Tronuri visează lovind în amnar.

STELA IORGA

- Născută la 29.08.1958, Galaţi
- A absolvit Facultatea de Limbi Străine, Bucureşti (1995-2000)
- Profesor, traducător limbi străine
- A debutat: revista „Zig-zag“, rubrica „Maşina de scris“, pagina „Ieşirea din anonimat“, semnată de criticul Alex. Ştefănescu
- A obţinut următoarele premii: Festivalul naţional de poezie „G. Bacovia“, Premiul III, 1993;
Concursul naţional de poezie şi eseu „O. Goga“, Menţiune (poezie), 1995;
Festivalul internaţional de poezie „L. Blaga“, Premiul II, 1996
Festivalul naţional de poezie „Porni Luceafărul…“, Premiul „Debut în volum“, 1997
Concursul naţional de creaţie literară „Nichifor Crainic“, Premiul special al juriului, 1997
Concursul naţional de proză „Ion Creangă“, Premiul Editurii „Junimea“, 2005
- A colaborat la Dominus“, Centrul Cultural „Dunărea de Jos“
- A publicat „Miza pe 13 bis“, Editura Axa, Botoşani, 1998, 80 pagini; „Antologie de poezie – volum colectiv“, 1997, Giurgiu

cum se ridică bisericile în românia

în românia bisericile se ridică aşa
după ce îţi pune doctorul un diagnostic
nu de complezenţă
că i-ai intrat în cabinet şi ai plătit consultaţia ca să mai vii
de cel puţin două ori
că are omul copii
care au copii
ce măsa
ci unul de adevăratelea şi cade fix pe boală
atunci te apuci
să faci o treabă
dar una importantă
nu joacă

în occident ăia
la aşa diagnostic îşi iau un psihoterapeut
dau în depresii se mai sinucid
şi noi stăm bine
la capitolul sinucideri
numai că nu prea se spune
să nu ne luăm dracului toţi zilele
probabil
că ăsta ar fi motivul
real

şi s-a apucat femeia condamnată la o moarte rapidă
şi grea pe deasupra
care trebuia să îi vină de hac în maximum un an
dar întâi trebuia să cadă la pat
şi să zacă acolo
până îşi dă duhul
de construit o biserică înainte de a muri

ea argumenta că a evitat să zacă
fiindcă o deprima ideea de a boli
şi aşa s-a implicat în viaţa oraşului
pornind să adune bani pentru ridicarea unei biserici
mergea cu foarte mare greutate
la început
dar apoi din ce în ce mai repede
că o motiva ideea

mai ales că ăia mari sunt şi ciufuţi şi ai naibii
de parcă vor să plece cu jeepul pe lumea ailaltă
nu cu coşciugul
şi tot din poartă în poartă de la autoritate la autoritate
a trecut anul peste ea
ba a început să se simtă mai bine
că îşi punea sângele în circulaţie
ori poate ventila puţin şi moartea venise tot o fugă să o ia
la ea
şi-a tras aia cu coasa bine sufletul o fi tras şi o ţigară
poate a băut şi o cafeluţă

între timp ţinea sub observaţie cazul
să nu îi fugă de sub ochi
că o avea pe răboj
tare tipa dom'ne
poate că s-a mirat asta care cică te apucă lent de eşti şi fericit
nu alta
şi s-a scăpat la admirat dârzenia cu care se zbătea femeia să ridice biserica
sfântul-nu-ştiu-care
din buzunarele ciufute ale oamenilor
când a strâns banii nu se ştie dacă nu s-a gândit să vadă dacă nu îi bagă în buzunar
să plece peste hotare să se trateze
să moară mai uşor

nu a plecat femeia că era
pardon încă este
credincioasă foc
şi a purces la antrenarea altora în proiect care
nu prea se dădeau băgaţi în aşa treabă
fiindcă ştiau ce diagnostic teribil are
dar când au văzut-o ce inimoasă este
le-a mai trecut neîncrederea
şi cu timpul au făcut o echipă cu bolnava
de nu mai au mult şi
parcă termină biserica
ori au şi terminat-o

după asta urmau picturile
apoi obiectele care se pun prin biserică
şi altele
una din două
moartea s-a luat cu privitul
a furat-o peisajul cu moarta vie cum ar veni
şi a mai amânat aşa trufanda de om
că nu găseşti oriunde aşa oameni
băţoşi
ori îşi rezolvă alţi pacienţi şi îi lasă răgaz să îşi termine toată treaba
ori a uitat-o
măcar puţin

cert este că femeia ştie că au trecut trei ani de când îi era scris să moară
şi nu se pierde cu firea
fiindcă are încredere în tipul acela
pe nume dumnezeu
care zice ea
că ştie el ce face
nu trebuie să îl înveţe nimeni ce.

bolnav de românia

în cadrul campaniei
de omorâre a câinilor
care loveşte ca verile
nefiresc de calde
mintea nebunilor
un câine
otrăvit cu stricnină
ca şi restul de confraţi
s-a încăpăţânat
să trăiască

au venit ăia să ia leşurile
le-au luat
cam pe toate
restul
dracul ştie
şi l-au găsit pe solitar
dând vesel din coadă
şi
în loc să se crucească
şi să-i dea un blid de mâncare
ori să-i spună
o
vorbă
bună
acolo
l-au luat la omorât
cu parul
să fie mai sigur

a dat omul o dată
culmea

câinele
avea şi ţeasta tare
n-a murit
iar a dat ăla
cinele ioc
iar a dat
şi tot aşa
în fine bănuiesc
că pe undeva
cinele a conştientizat că trebuie să decedeze

cred
că nu era
un mioritic autentic
dacă a murit aşa de greu

a murit până la urmă
a scris şi în ziare

dacă nu de par
de lovitura neomeniei

cam aşa îşi omoară de secole
românia intelectualii
şi eu
tot sunt bolnvă cronic
de ea
încă bolnavă de patriotism
pentru ţara mea
păi
nu merit şi eu
să mă omoare
careva cu parul.

salamul românesc şi unaitid

când a venit
preşedintele lui
iunaitid steiţ
a fost mare tăvăleală
pe lângă care
toţi erau cu ochii în patru
să nu îl secere vreun glonte
din senin
dar într-o ţară bârsană
ca a mea
nu se poartă gloanţele
ci câinii
aşa că a apărut un maidanez
fluturându-şi testiculele
cu parapon
către podiumul de preşedinte
de s-a pus pe loc de o coproducţie horror
româno-americană
pe lângă care stivăn king gălbejea
că dacă făcea unul o mişcare
ieşită din scenariu
snaipării erau deja cu deştul pe trăgaci
venea treaba
care pe cine să împuşte
în caz de
că toţi trăgeau unii în alţii
şi de trăgeau
nu se ştie
ce dallas ieşea
cu o felie de salam
bine plasată spre teroristul

cu coadă
l-au îndepărtat
românii
de iunaitid
uite cum a salvat planeta
salamul meu românesc
şi eu să nu mă mândresc
cu aşa ţară
plină de terorişti
aşa de plină
încât calci în toţi căcaţii lor
pe stradă.

raportări la identitate
nivelul de trai şi simţirea
au crescut aşa de mult
sub conducerea înţeleaptă
a partidului de unică întrebuinţare
astfel încât cerşetoria a ajuns o profesie
ba chiar o breaslă de meseriaşi
în toată legea
în care există funcţionari manieraţi
cât şi mârlani
ori mai bine spus mârlani tupeişti
care ţi se bagă în suflet
nu cerşesc discret
ca cei melancolici
pierduţi
disperaţi
înfometaţi
ci se organizează în găşti
şi agresează milostenia creştină
cu variante costumate

cântate
dansate
autentici rapsozi populari ai mizeriei şi declasării
care cunosc cotaţia bursieră a buzunarelor
şi îţi cer exact suma corelată cu inflaţia şi cursul euro la zi
cei din prima generaţie
cum s-ar spune în star trek
sunt din ce în ce mai desueţi
cu textele lor de suflet
încât dacă vezi unul tăcând
trist
ai brusc impresia
că te-a clonat cineva
fără ştirea ta

doar că nu scrie
să constate.

bocet
m-am întâlnit cu maica
domnului pe stradă
pe stradă chiar mergea ea
în două cârje cioplite cu greu se sprijinea
se sprijinea târa ea abia
vai de inima mea
mai mult se târa
ea
în cârje nu în bastoane asfaltul îl ştergea
curăţa tot ea
numai ea
avea palme negre slinoase
de păcatele noastre negre le avea

ea
şi nu se plângea
care o putea
vedea pe ea
amuţea
numai care vedea
cum se roagă ea pentru ţara mea
draga mea scumpa mea candela mea.

ochiul magic
s-a luat unul cu vorba lungă
i a făcut gardul prea înalt pentru el
de nu mai putea vedea lumea
adică uitase de lume
că trebuie să o vadă şi pe ea
a dres eroarea găurind gardul din loc
în loc
punând câte un vizor
să vadă veşnicia cum trece una după alta
până la sfârşit

şi când te gândeşti
că strict
în ordine alfabetică
unaitid
vine
după noi
te întrebi pe cine vede oare
primul
dumnezeu
prin
ochiul
magic

LEONARD MATEI

-Născut la 20.08.1978, Galaţi
- A absolvit Facultatea de Ştiinţe Economice „Danubius“ Galaţi, secţia finanţe-bănci (1997-2001)
- Membru fondator al Cenaclului de poezie „Anton Holban“ din cadrul Casei Corpului Didactic Galaţi
- secretar de redacţie al suplimentului cultural studenţesc „Metamorfoze“ din cadrul revistei „Ora 25“ din anul 2000
- membru fondator al Cenaclului „Antares“ aparţinând revistei culturale „Antares“ şi Casei de Cultură a Sindicatelor Galaţi în anul 2002
- membru fondator al Cenaclului „Gellu Naum“ aparţinând Casei de Cultură a Studenţilor Galaţi din anul 2002
- membru fondator al Cenaclului Literar „Doi“, moşit şi crescut în propria casă, din anul 2003
- membru fondator al Grupului „Lampisterii“ Galaţi în anul 2005
- A debutat la Cenaclul de poezie „Anton Holban“ coordonat de profesorul Constantin S. Dimofte, în anul 1995, şi în revista „Şcoala Gălăţeană“, din cadrul Casei Corpului Didactic Galaţi, cu poezia „Exerciţiu de vitalitate“ în februarie 1997
- În anul 2000 a obţinut premiul acordat de revista „Convorbiri Literare“ la Festivalul Naţional de Poezie „Grigore Hagiu“, ediţia a VIII-a, înmânat de preşedintele juriului, Fănuş Neagu

În martie 2004 a lansat volumul de versuri „Ninsoare în Paşti“ sub egida Casei de Cultură a Studenţilor Galaţi, în cadrul Cenaclului Studenţesc „Gellu Naum“

- A publicat volumul de versuri: Ninsoare în Paşti / Leonard Matei, Galaţi, Pax Aura Mundi, 2003

poiana
pe cupe de argint
când vintrele
se recompun în viu grai
un telefon întâmplător
reglează glicemia

Mărunta bucurie
la o dugheană
de hot-dog

Sau vara care s-a sfârşit
Pe rotula colorată a brazilor
Recensământul comandat
(aude)
bronzat în panou.

lovituri
Întinde-te pe o mochetă
americană
Frumoasa fată
Imprimă-te în desen provensal

sub 2 săbii de ceară
linişte pe dâra mătăsii
sugrumată
pe gâtul tău micuţ
rămâi văzută
Culcată ai semăna cu o ducere
plasture netezit în lingurile coloanei
e paranteza alungită a tencuielii care pluteşte.

Preafericit pe un tărâm binecuvântat
limbaj de moarte şi suferinţă
sacadat până la confuzie
picior peste picior
un eşec al lui DA

când aud
crucile aprind lumânări

rememorare
pentru o gură
de apă chioară
în ritm de mântuire
mânioase cuvinte
din semne:
La revedere!

mâini jupuite în dans
femeia invită
pe
o cutie de carton
curată
curată
nu lipsesc ghioceii
maşina de scris
patrula poliţiei

Viermele cu ochii deschişi
intră în casă
după apă
Dracu' priveşte

cercuri de sticlă
masa de piatră

să mănânc!
se limpezeşte pelinul
frumoasă carne
arcuieşte-ţi spatele
lemn ud şi tânăr
renunţă să strigi.

Cătălina
Câmpul ridicat peste cer,
în suflu rece de tăciune
se unduia pe stel:
cum se va naşte viaţa!
sub muzica zborului
aripile cresc în credinţă.

„Înainte, băieţi, înainte, nu vedeţi că
sunt între voi?“
Jiul strângea
în vale
o clipă de răgaz,
nu şerpuia,
săpa „Poienele“.

La Belgrad
Porţi sângele meu cu tine,
Urmele oaselor în căutarea unui culcuş
Ca să-ţi faci o viziune completă
am să-ţi deschid o scoică

nestrivită de pietre.

Cât mai este până la Belgrad?
Pietrele scrâşnesc ca arginţii,
putem să-l scăpăm pe al treilea
E pe jumătate înecat sărmanul!
(când podurile cresc balcoane de ceară
frigul devine posibil)

Să ne încolăcim,
S-a albit de ziuă.

La Belgrad
moartea
sfetnicul cel mai bun
tuşeşte în batistă.
Are pneumonie.

Războiul din groapă

Trupul unui cocostârc burtos
îşi ciopleşte ciocul.

Fragmente de unghii
        îngraşă
pământul
        din măruntaie de capră.
        În jurul – acelui râu
duhnind a busuioc
        gratiile
        măsoară lumina.

Doi

Întunericul pleoapelor
lunecat
pe figurile noastre
când înserăm
desculţi în tufişuri
cu luntrea
în
albul pescăruşilor
timpul
ne ocoleşte
în diagonală
bântuie
râpa se coace
pe limbă
o castană.

DIANA MARANDICI MĂNĂILĂ

- Născută la 2 decembrie 1977
- A absolvit Facultatea de Litere – Universitatea ‘’Dunărea de Jos” – Galaţi – secţia: limba si literatura română/limba şi literatura franceză; Diploma de Studii Superioare Specializate – Facultatea de Administraţie şi Schimburi – Universitatea Paris XII – Val-de-Marne – Masterat ‘’Gestionarea întreprinderilor mici şi mijlocii”; Facultatea de Comunicare şi Relaţii Publice ‘’David Ogilvy”’ – Bucureşti., licenţiată în ‘’Marketing politic şi electoral”.
- membru stagiar al Uniunii Ziariştilor Români Profesionişti
- debut literar în revista “Dunărea de Jos”
- debut editorial “Hana. Carte cu foşnete”, editura Junimea, Iaşi 2007
- A publicat “Hana. Cartea cu foşnete”, editura Junimea, Iaşi 2007
- A obţinut următoarele premii :
- Marele Premiu la Festivalul Naţional de Poezie “Costache Conachi”**,** ediţia a XIV-a, Tecuci, 19-20 mai 2006;
- Premiul Revistei “Dacia literară”, în cadrul Festivalului Naţional de Poezie “Costache Conachi”, ediţia a XIV-a, Tecuci, 19-20 mai 2006;
- Premiul Editurii Princeps Edit, în cadrul Festivalului Naţional de Poezie “Costache Conachi”, ediţia a XIV-a, Tecuci, 19-20 mai 2006;
- Premiul Editurii Arhip Art, în cadrul Festivalului Naţional de Poezie “Costache Conachi”, ediţia a XIV-a, Tecuci, 19-20 mai 2006;

Popas
hmm, trecătorule,
tocmai ţi-am sărutat irisul...

Afişul
azi fac un afiş cu mine goală goalăăă
şi nici spaţiul dintre coala cea albă şi VOI nu îmi mai poate stâlci cuvintele pielii
da, pielea mea ştie pe de rost vocabularul de bază
ştie să întoarcă pagina până la semnul mirării
până la paragraful XXL – acele cuvinte vulgare
scrise pe buzele unor alte cuvinte şi uite-aşa toate cuvintele
epidermei mele rostite de multi alţi diferiţi bărbaţi care aşteaptă ore în şir
pe culoarele braţelor albe unde îmi prind dimineţile ceasurile şi
razele şi gânguritul copiilor mei şi al copiilor străzii pe care el
nu circulă decât cu viteza a şaptea pentru că el nu iubeşte poveştile
cu zâne nu iubeşte căluţul din plastic el recunoaşte doar foşnetul tălpilor
nude al buclelor sălbatice amarelor cireşe întinse pe pielea aceasta uscată
deshidratată ţipată înfăşurată lăsată la voia trecătorilor înfometaţi
a zmeilor ce nu cunosc dansul literelor piruetele sânilor în roşu
uite
şi marginile afişului vor fi tot în roşu
astăzi le voi lipi pe coaja copacilor frunze zmei pe cerul gurii le voi lipi de tălpi de tălpile tale
astfel mă vor ploua călca înălţa înfuleca
tu mă vei face una cu pământul
cuvintele mele vor avea gust de lut.

Idei de Crăciun
Ascultă-mă bine, este un joc de-a v-aţi ascunselea în care nu ne vom lega la ochi...nuuuu, cârpa aceasta moale ca un desu de femeie răscoaptă o vom prinde în jurul gleznelor, precum un semn de obrăznicie adolescentină, de imatură îndrăzneală, de răsfaţ....şi uite-aşa ne vom căuta unul pe altul cu irişii umflaţi de dorinţă.... hai !

Hai să ne ascundem pe după vecinii încărcaţi cu brazi de Crăciun... ne vom iubi, tanti Dora îşi va lipi tăcut steluţele de geamurile aburite, eu îmi voi prinde carnea de sânii tăi, carnea mea lucioasă, bătătorită o voi lega de pieptul tău ascuţit ca pe un globuleţ auriu cu ciucuri imitând neaua de porţelan; gurile ni se vor deschide ca nişte pliscuri înfometate, se vor îmbrăţişa, se vor adăposti sub galbena lumină a gutuilor....ştiu, îţi poate părea desuetă lumina galbenă cu miros de părinţi...eheeei, cândva se ghemuiau şi ei la fel ca noi, se desfăceau, miroseau a oameni întrepătrunşi. Acum am rămas noi să ...sssssst, hai să ne iubim! Tu să-mi însângerezi întunericul, eu să nu îţi adun urmele, să le miros în taină... daruri de craciuniţă despuiată, lumina roşie să ne învăluie trupurile, să ne fragezească precum un cozonac delicios...tu să-mi respiri în ceafă, să-mi încălzeşti ideile despre cum se iubeşte o femeie...dar mai bine hai! Hai să ne ascundem sub bradul nostru de un verde absolut imaginar.
Te iubesc!

Trebuia
să rup o copertă
să construiesc o barcă
să car întrebările
până la moara de vânt
să împletesc norii
să sap o groapă
să îmi îngrop câinii
să le aşez cununa la rădăcină
fără însă a boci umbrele

trebuia să chem apele
şi să îmi latru moartea
în ele.

Fleur d'automne
şi nu îndrăznesc să ridic privirile toamna
este ca şi cum frunzele mi-ar azvârli focul în irişi
ploaia mi-ar stropi sânii încă o dată, atât de rece, atât de intens
până când toate acele femei intrigate
mi-ar izbucni în dreptul pieptului ca un vulcan încins
exploziv
atunci nu aş mai putea să le mint
divizând sufletul până la ultimul strop de tăcere
mi-aş prinde braţele de stolurile negre şi aş zbura
cu toate aceste femei înăuntru
ele mi-ar sfârteca pântecul
mi-ar otrăvi sângele
mi-ar împărţi amanţii între ele
până când le-aş renaşte într-o singură Evă
Eva şi-a dezgolit coapsele printre frunze.

Ars amandi
"în faţa marilor drame femeile devin curve" (Ars poetica - Tosa Claudiu)

Amelie
îşi trage sufletul
îşi linge degetele
râde în spiralele buclelor
ca într-un tunel parfumat
în aer, mâinile ei
fac autostopul
trecătorii îi privesc palmele
femeia asta a făcut dragoste
a băut umerii unui bărbat

i-a violat celelalte femei
în cristalin
apoi i-a adunat sexul
între sâni
l-a iubit

pe trupul ei încă se mai zbat poemele.

Secvenţe
zilele se umflă cu amintiri
ca nişte baloane care în final se vor ridica în văzduh
lăsându-ne copiii cu gura căscată
fiecare pe câte o palmă de pământ
în care noi vom fi crestat răsaduri
cu dinţii de cretă

însă până atunci
ne trezim dimineaţa
cu gura uscată
din sete de apă
din dor de curgere
în amonte
ne lustruim pantofii
tacticos
ungem coapsele cu dresuri de mătase
îndreptăm bretonul cu placa
sărutăm iubitul
cu gloss rezistent la transfer
tragem fermoarul rochiei
cu grijă, pentru a nu zgâria
manichiura

apoi ţâşnim pe străzi
ca nişte întâmplări parfumate.

Claviacordul
Ţi-aş arăta, Amelie,
cum partea aceasta stângă este claviacordul
un fel de a simţi lumea cu cerul gurii
de a visa cum Dumnezeu ne poartă pe umerii lui largi
ca pe nişte copii curioşi

desenăm curcubee pe garduri
imităm ploaia, lăsându-ne lacrimile să cadă în aer
ne înfigem inimile pe beţe colorate
le facem acadele pentru trecătorii pereche
într-un final, ne îmbrâncim spre cer
pentru a prinde loc în caruselul albastru
cât mai aproape de îngeri, de părinţi

pe acest suflet pian, Amelie,
oamenii îşi încrucişeaza palmele
ca nişte porumbei călători, şoptindu-şi obosiţi
noi ştim răspunsurile pe dinafară,
le ştim pe dinafară ...

NICOLAE GRIGORE MĂRĂŞANU

- Născut la 6 decembrie 1937, comuna Măraşu, judeţul Brăila
- A absolvit Facultatea de Drept din cadrul Universităţii „Al. I. Cuza“ din Iaşi
- De profesie avocat
- membru al Uniunii Ziariştilor Profesinişti din România, membru al Uniunii Scriitorilor din România, preşedinte fondator al Ligii pentru Renaşterea Daciei, preşedinte executiv fondator al Fundaţiei Europene de Educaţie şi Cultură Ecologică, preşedinte fondator al Cenaclului literar *Mihail Sebastian* din Brăila, membru în Comitetul de iniţiativă pentru înfiinţarea Filialei Brăila-Galaţi a Uniunii Scriitorilor din România, membru fondator şi vicepreşedinte al Filialei
- Redactor, şef de rubrică, şef de secţie, redactor şef adjunct la diferite publicaţii, precum ar fi: Flacăra, ECO, Eco Magazin, Ecosofia, Viitorul Românesc, Parlamentul, în prezent fiind redactor la revista Literatorul
- Volume publicate**:** Insula, Ed. Albatros, 1973.; Corabia de fosfor, Ed. Eminescu, 1976; Umbra fluviului, Ed. Eminescu, 1979; Enisala, Ed. Albatros, 1980; Distanţa dintre mine şi un iepure, Ed. Eminescu, 1983; Geamandura, Ed. Sport-Turism, 1985; Capriciu pentru cele patru vânturi, Ed. Eminescu, 1986; Îngeri şi banjouri (Poeme în desfrânare), Ed. Eminescu, 1998; Marţea canonului, Ed. Eminescu, 2001; Sufletul cântă despre sine, Ed. Decebal, 2002; Leviathanul, Ed. Grai şi suflet – Cultura Naţională, 2004; Balcanica, Ed. Ex Libris, 2007; Fiara impară, bilingv, Ed. „Grai şi suflet – Cultura Naţională“, 2007; Imparele (sonete), Ed. „Grai şi suflet – Cultura Naţională“, 2007.

IMPARUL
Imparul meu nu-i hiacint în glastră,
nici nu sucombă în perfecţiune;
e zbor în timp, nuntiri, comuniune-i,

Topite într-o ardere mai vastă.
Din lava lui fecundă, ce minune,
sticlar, am smuls o magică fereastră,

Am frământat o lume dintr-o Coastă,
să ne privim în ea pe noi ca lume.
Imparul naşte logosul din sine.

Miereşte mit (al Turnului din Pisa?)
E verb sonor, mirabil trunchi de *tisa*,
din care Pan ciopleşte iambi şi rime.
Cioplesc demult să vă dau chip absenţe!
Ce-am modelat? Splendori? Poate esenţe?

O viziune în Acum
(fior)
Limpede e viziunea mea în *acum*
şi întărită în fiorul morţii.
Fiinţări atâtea îmi ies în cale şi dintre toate

Eu sunt fiinţarea ultra-ameninţată!
Unde din derizoriul alcătuirii să mă retrag,
să mă pot salva? În ineluctabil nu e chip

Să aştern prinosul pe iarbă, să-mi invoc
zeul; în piatră nu mai e loc să-mi gravez
nume! În logos voi îndrăzni, în sunetul

Cel-de-nceput săpa-voi sălaş,
şi îmi voi aşeza numele în tronul ierbii,
dintre toate cea mai durabilă statuie!
Astfel, limpede e viziunea mea în *acum*
şi demult trecută de fiorul morţii.

Vocala U muuge prelung în radă
(spin)
În moarte zbate pasărea-nspinată –
ca-n furci în spin pieptul şi-a împlântat;
trofeu perlat! E scoasă la mezat

Pe talgere în cumpănă trucată.
Alt cântec spin din sine vrea să cadă,
dau să-l proteg şi-i păsăre de sânge…

Copil orfan în pumni un înger plânge
că şi-a crestat involt venele-n cadă,
Esenin, şi se scurge pe sub uşă

Să îi îndoape morţii larga guşă
cu o atât de inocentă pradă!
Vocala *U* muuge prelung în radă!…
Târgul s-a-nchis, îmi vine rând la plată,
dar moartea are cumpănă trucată.

Ca vinul din butoi bătând în doage
Vine la mine magul Diogene
cu torţa lui de seu arzând în mână;
nepetrecut, spune, de-o săptămână,

Cu-n somn de plumb ce-i spânzură de gene.
Cată un om cum inima i-l cere…
Eu tocmai stau în Isoscel, la cină,

Şi-i zic: pofteşte! Harfe de lumină
sună într-o molatecă tăcere.
Mă oglindesc în el ca-n zări celeste,

Îmi cântăresc virtuţi, trădări clar – sumbre
şi le întreb pe toate trele umbre:
din mine curg osândele aceste?
Şi drept răspuns, încătuşat în doage,
ca un butoi păcatul lumii rage!

Distanţa dintre mine şi un iepure
Şi dintr-o dată, între ochii ce fascinează
ai automobilului meu –
a răsărit ca o stafie, iepurele!

Un duh al strămoşilor mei, *mi-am zis*,
venit să se scalde în undele fluviului,
răcorit să reintre în digul de oase,
pe care până atunci rulasem pios, în tăcere.

Accelerează, accelerează! – *îmi striga un gând,*
în timp ce (prins între drugii de lumină
ai celor două faruri) iepurele alerga –
ogar deşirat, gâfâind ca un foale puternic.

Şi eu, ascultând de îndemnul războinic, acceleram,
împingeam motoarele către turaţiile de sus,

acolo unde tăria vitezelor fierbe
şi îmbată ca vinul!
Şi asemenea unui Mefisto instalat la volan,
hohoteam de plăcere
văzând că distanţa dintre mine şi iepure se micşora,
revenea către Punctul Dintâi!

Apoi, o bufnitură se auzi în pieptul automobilului
Şi goana sfârşi…
Blestemată idee pe patru roţi, mi-am zis
(în timp ce trupul stivit cu-ai săi ochi sângerânzi mă privea),
nu credeam să aibă muşcătura unei carabine cu lunetă!

Strigoiul
O colibă la marginea satului,
Spre câmpie;
uşile, ca straiele rupte,
proptite cu reteveie,
n-au ce zăvorî.

Cine să fure scheletul de dincolo,
din întunecime? Moartea?
se codeşte.
Acolo vieţuieşte „unchiul Gheorghe“,
Strigoiul
cu Crucea cu Spade la butonieră.
La două zile,
o oarbă vine cu sufertaşul,
şi când o-ntrevede,
eroul patriei murmură ceva,
dar vorbele rămân doar tremurare

de buze. La ce-ar mai ajunge
la cel ce nu-l ascultă?
N-au sens.
Încolo,
broscuţe prin umede colţuri,
o vatră pe care cândva a ars focul
şi orbi lilieci.
Şi-atâta timp în jur,
că poţi cerceta glaciaţiuni.

Magul de sub glugă
Cuiburi în părăsire,
carbonizate lacrimi,
bărbatul smulgând din păstrare calabalâcuri,
maica spânzurată de-un ţipăt,
cu pruncii agăţaţi de şolduri şi mădulare
amaraţi cu plasele salvatelor năvoade,
să nu ne-arunce valul peste copastie
şi mereu la cârma barcazului, printre zăpoare,
magul de sub glugă
şi icoana blândului Sfânt Nicolae
izbovindu-ne cu un liman;
toate, toate le-am trăit,
toate amintesc de un dezmăţ al morţii,
de un zăpor ce se strânge şi se dilată
ca o meduză în noi,
până ce se va şterge, dacă se va şterge-

că mereu salvator la cârma barcazului
ni se arată magul de sub glugă
şi icoana blândului Sfânt Nicolae
izbăvindu-se cu un liman.

LUMINIŢA MIHAI

- Născută la 07.01.1968
- A terminat Liceul Pedagogic „C. Negri“ (profil Filologie-istorie)
- A debutat: 21 septembrie 2001 la Iaşi în „Convorbiri literare“
- Activitate în Cenaclul „Noduri şi semne“
- A colaborat: „Cronica“ Iaşi; „Dominus“ Galaţi
- A publicat: „ Nordul Gordian”, Editura Junimea, Iaşi, 2003
  „Salcâmaria”, Editura Princeps, Iaşi, 2007
  „Mai avem de plâns împreună”, Editura Princeps, Iaşi, 2008

Naufragiu în cafea
aceste mâini care adorm singurătăţi
dau perdelele la o parte luminând
drumul bărbatului pe margini somnoroase de cafea

stelele acelea le-ai mai numărat o dată
sindbad a naufragiat în ceaşca ta
numai el bărbatul întârzie tot pe margini somnoroase de cafea

o colibă cât o libelulă îi ridici în prag şi mult ai vrea
să sărute-aceste mâini uituce
cum sărută margini somnoroase de cafea

netezeşti un rid grăbit cu spaimă
şi să-ntârzie puţin ai vrea
doar cât să te vadă tot frumoasă
de pe margini somnoroase de cafea

Până la cai
Nu sunt eu sâmburele de migdal din palma ta?
Migdalul n-a înflorit încă!

Nu sunt eu până la cai dorul de iarbă?
Iarba n-a răsărit încă!

Nu sunt eu zbicirea pustei în şuierul samovarului?
Cârciumăreasa nu s-a trezit încă!

Numai tu resfiri palma şi iarba,
frate mai mic, îmbrăcat în haina fratelui mai mare!

Sub migdal, în pustă,
mama noastră nu s-a născut încă!

Aşa cântă harapnicul
Măslinii citesc psalmi
monede cad lângă iesle
şi pruncul visează ucişii care vor fi

Penitenţă fac doar vitele cu ceafa îngroşată în jug

Oamenii plătesc fânul proaspăt
cu banii câştigaţi la cosit

Peste măslini se lasă cântec de harapnic

În ochii vitelor se ascunde cu spaimă dumnezeu
să bea aldămaşul

Doamna de stricnină
desigur nu ne-am prezentat niciodată
el avea ochi albaştri şi manuscrise pătate de cerneală
ba cred că era invers
avea ochi murdari de cerneală şi manuscrise albastre

când m-a sărutat prima oară
i-am dat o batistă roşie cu două rime legate în colţ
cu ele şi-a cumpărat un bilet dar n-a plecat nicăieri

aveţi dreptate lumea vorbea despre noi
pe la colţurile existenţei ei banale
dar asta nu ne oprea să ne întâlnim în hoteluri

el urca întotdeauna înaintea mea
inima-i transpira în mână
eu purtam mereu o pălărie neagră
care m-ascundea de doamna lună

o zugrăvisem într-o culoare care nu există pentru voi

poftim doamnă de stricnină în regatul bovary

apoi îşi aprindea o ţigară
lega batista roşie de oberlicht
să nu greşească lumea fereastra
şi să apară vreo informaţie eronată

ochii de cerneală îmi mânjeau sânii şi coapsele
din texte făcea avioane pe care le arunca pe fereastră
că aşa merită doamnă de când a murit shakespeare
toate textele merită să fie zvârlite pe fereastră

ce să-i faci sunt bătrân şi bolnav de dumneata
stricnina a fost interzisă nu te speria poezia bate la uşă

desigur nu ne-am prezentat niciodată

Cuvinte în unghi drept
statuile îşi scutură pălăriile de piatră
păsările jonglează cu propriile aripi
gambele copacilor scrijelite cu inimi
saltă mai sus de steaua sudului
o cravată a căzut pe gânduri
femeile au căzut în unghi drept

magul nu se mai satură să se minuneze
de atâtea devăruri

vecina de la patru chiar adună câteva pe făraş

până la curăţenia de toamnă mai sunt doi nuci de albit

şi poetul
lăsându-se muşcat de stele
cât de o hoardă de cuvinte
doarme plictisit de atâtea banalităţi

din parc s-au furat toate statuile

în pălăriile lor de piatră oraşul scuipă
cum au recomandat medicii

Ca un oricare lângă un oricare
Bună seara, doamnă! Bună seara, domnule!
Ca un oricare lângă un oricare stăm,
de la gleznă până la tâmplă,
şi mai departe, până la mare.
De-a lungul lacrimei tăifăsuim cu sufletul în somn
şi-i povestim ce frumos ar fi totul fără el,
fără bătăi de clopot şi fără big-bang.
Bună seara, doamnă! Bună seara, domnule!
Vine îngerul şi se leagă cu aripile de catarg,
şi atunci ce ne mai rămâne de făcut?
Să dezlegăm ţărmul, să-l luăm cu noi
şi să-nchidem ochii – uşi de sare.
Bună seara, îngerule! Bună seara, lacrimă!

Ce frumoşi sunteţi alături,
ca un oricare lângă un oricare!

Cehov de mare risc
primăvara asta a fugit ruseşte
scribul de serviciu-al unui sentiment
şi tăindu-şi venele verzi ale aerului
a lăsat pe gânduri încheietura mâinii
unui întreg alfabet

pe cehov nu-l mai citeşte nimeni
de când a trecut în vârful picioarelor
în josul paginii

scriu cu apă din styx
ce să fac
primăvara asta seamănă cu cehov
cehov de mare risc

Clipa zero
eu nu-mi amintesc nimic din clipa naşterii mele
sângele mâinile reci sudalmele şi sudoarea
femeia aceea străină strângând în pumni cearşaful boţit

dar când i-am auzit ţipetele şi cum îmi ruga moartea
de mila ei şi-a morţii m-am născut

Artă
o femeie stă cu sânii goi la geam
în temeiul trecătorilor care
din punctul ei de vedere
sunt greşelile discursului divin

LAURA ANDREEA PĂUNESCU

- Născută la 20.10.1977, Galaţi
- A absolvit Facultatea de Farmacie Bucureşti (Universitatea de Medicină şi Farmacie „Carol Davila“ (2001); studii postuniversitare de rezidenţiat – Facultatea de Medicină – Universitatea „Carol Davila“ Bucureşti (2004); management în farmacie organizat de Colegiul Naţional al Farmaciştilor Bucureşti (2005)
- În prezent profesează ca farmacist la mai multe unităţi farmaceutice din Bucureşti
- A debutat în anii liceului participând la Concursul de Literatură „Iubirea“ organizat de Biblioteca municipiului Tecuci, unde obţine locul II; de asemenea, participă în acelaşi an, la sfârşit de liceu, la un concurs de creaţie literară în tabără de Jurnalistică de la Buciumeni -Tecuci, organizată sub înaltul patronaj al Ministerului Tineretului şi Sportului, unde obţine locul I cu poezia „Cântec pentru nemurire“
- Prezentă cu versuri în „Jurnal universitar“ Galaţi (1995-1998); în „Contemporanul. Ideea Europeană“ la rubrica „Aleea nouăzeciştilor“, apare cu o pagină de versuri (anul VIII, 8 ianuarie 1998, 1-2 (402-403)
- În 1995 publică placheta de versuri „Noaptea albă de sânziene“ la Editura Hypatia condusă de scriitorul Mircea Ionescu; „Floarea de colţ“, Editura Istru, Galaţi (1999)

Eu, care…
Eu, care n-am ascultat niciodată
Un cântec de lebădă,
Eu, care nu ştiu gustul stelei
De la orizontul frunţii mele,
Eu, care nu am văzut ielele
În noaptea temătoare de Sânziene,
Eu care n-am ştiut să-nţeleg
Tristeţea lunii,
Eu, care n-am putut să alerg
Până la Pol ca să văd aurora,
Niciodată n-am să înţeleg
Privighetoarea
Care şi-a înfipt în inimă un spin.

Noapte albă de Sânziene
Sunt nebun,
Urletul lupului îmi mângâie nervii
Şi simt răcoarea peşterii cum mă-nvăluie.
Mă clatin izbit de liliecii orbiţi
De lumina tăioasă
A ultimei raze a ochiului meu.
Sunt nebun
Şi râd şerpii de mine,
Căci mă închin acelor de brad din lună,
Şi mă strecor în biserici
Să fur turlele de miere
Ale celor doisprezece călugări,
Pe care le împart cu fraţii mei,
Vagabonzii luminii.

Sunt nebun, da, sunt nebun de legat
Şi-mi simt sufletul ostil
În inima peştelui,
Sunt nebunul din satul rămas fără preot,
Nebun azi, la fel şi mâine
Şi poimâine şi mereu, dorind să văd
Hora sălbatică a ielelor despletite
În alba noapte de Sânziene!
…….

Ghiocul din palmă
Simţeam marea pulsând
În ghiocul din palmă
Şi căutam, să-mi surprind,
În bătăile inimii,
Viitorul.
Îmi simţeam sufletul îmbătrânit
Şi străin
De orice secundă pierdută în mine –
Inima mea era a ţigăncii de pe stradă
Ce vinde garoafe roşii
Ca sângele unui Crist răstignit
Dinadins.
Simţeam marea pulsând în ghiocul din palmă
Şi mi-am dorit, pentru prima oară,
Să străbat erele,
Cu viteza nebună a unui melc răzvrătit,
În căutarea ţinutului de piatră.

Un prieten
Sângele zimbrului
Mi se scurgea printre degete.
Îi simţeam inima mare şi caldă
În palma întinsă
Spre cerul însingurat.
Jocul de-a viaţa se sfârşise din nou
Şi au încercam să-i prind sensul
Ascuns printre secundele atâtor ere
Care ne-au depăşit în goană nebună.
Mugetul zimbrului în agonie
Demult dispăruse în hăurile din inima mea
Şi.am simţit atunci
Că mai pierd un prieten, zimbrule.

Acum dă-mi voie, prietene,
Să mor o dată cu tine.

Alba memorie a pământului
Alergam iarăşi pe câmpia
Cu doi sori şi şapte hotare.
Alergam cu gândurile despletite
Şi ciugulite din palma cerului.
De păsările inimilor noastre…
Auzeam pământul
Pulsând viaţa în venele noastre
Tăiate de maşina cea nouă
A timpului
Şi mă miram că nu trec
Cu paşii mei
Peste alba memorie a pământului.

În sufletul meu, Ariadna
Versul îl pipăiam ca Homer
Cu degetele
Şi gându-mi fuge
Spre vechea mea Eladă.
Îmi simţeam călcâiul vulnerabil
Şi mă gândeam că-i vremea de jertfă,
Pentru că minotaurul mugea în labirint.
Atunci, am privit săgeata verticală
A cerului
Şi mă întrebam încotro este Tezeu,
Iar ghemul cu firul de aur
Se rostogolea
Înspre sufletul meu, căutându-l.
Mi-am încălţat sandalelel de-argint
Şi am pornit spre vechiul templu,
Să văd încă o dată cum moare cerul
În singurătate.

În sufletul meu, Ariadna
Făcuse o mare tăcere!

Însingurare
Singură cobor în tăcerile tale,
blând amirosind a îngeri albinoşi,
de lapte,
hăituiţi prin insectare.
Vocea-ţi ascult
respirând mai sus,
temându-mă să întorc capul
spre o nouă privelişte.

Sub paşii tăi repezi, răsar alături
şi te cuprind cu umbra încă o dată, încă o dată.

Îngerii
Te voi înveli la noapte
cu aripi de păsări
şi-ţi vor recita poeme îngerii mei.
Ploaia va trece fără să te ude,
şi fără sens.
Îţi vei uita diligenţa pe-aproape
căci vei uita adresa ispitei
şi vei rătăci prin volbura
oraşului străin
ca o simplă iluzie.
Vei fi nerecunoscut
sub pleoapa ce-acoperă câmpul –
îngerii mei te-ar ocroti sub lună
rătăcitorule,
până ce poemele toate se vor transforma
într-o stană albă de piatră.

Tablou
Degete de copil prinse-n uşă
ţipau ascuţit
pătrunzând miezul umbrei îngerului păgân, prea curând adormit.
Priviri înecate-n cuvinte şi zâmbete strivite
în colţul gurii mirosind a iarbă,
mă cheamă pe drumul simetric
cu ghiara lupului frânt
ce mai zvâcnea
sub propria-mi talpă.

CORIOLAN PĂUNESCU

- Născut la 1 noiembrie 1945
- 1999-2005 Lector universitar (doctor în management) la Universitatea ”Danubius” din Galaţi; 1998-1999 Asistent universitar asociat la Colegiul de administraţie publică al Universităţii Danubius Galaţi; 1995-1999 Corespondent special al Agenţiei Naţionale de Presă ROMPRES şi şef de secţie la săptămânalul “Acţiunea” din Galaţi (1995-2000); 1990-1995 Redactor de rubrică, mai apoi publicist-comentator, la ”Realitatea Românească” Bucureşti; 1989-1990 Redactor de rubrică la “Viaţa liberă” din Galaţi;
- scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor din România din anul 1994; de asemenea, este membru fondator al Societăţii Scriitorilor „C. Negri” din Galaţi din anul 1990, precum şi al Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România din anul 1990. Recent, The American Biographical Instiute (ABI) i-a conferit titlul de *Research Board Of Advisors*.

***- A publicat mai multe cărţi de poezie, proză şi reportaj literar*:**

“Iarbă solară” (poezie), Editura Junimea, Iaşi, 1982; ”Adresa mea, prezentul” (reportaj), ed. Albatros, 1985; “Dimineaţa din cuvinte”(poezie), Editura Junimea,1987; “Intâlnirea de sub stele” (proză), Editura Albatros, 1989;

“Joc alb”(poezie), Editura Porto-Franco, Galaţi, 1990; “Drumul zimbrului”(proză), Editura Porto-Franco, Galaţi,1993;

“Carte cu ştrengari” (poezie pentru copii), Editura Porto-Franco, 1995; “Iubito, suntem în pericol” (poezie), Editura Geneze pentru Literatură şi Artă, 1995; “Pridvor de lut” (poezie), Editura Geneze pentru Literatură şi Artă Geneze,1997;

“Poduri peste apele lumii” (poezie), Editura Fundaţia ROMPRES,1998; “Cumplitul joc de-a poezia” (poezie), Editura Scriptor, Galaţi, 1999; “Iarnă cu ştrengari” (poezie pentru copii), Editura Arionda, Galaţi, 2000; “Vânătoare de umbre” (poezie), Editura Scorpion, Galaţi, 2002; “Trupul meu de poezie” (poezie), Editura Sinteze, Galaţi, 2005.

15. «Taifas la Şapteape » (proză), Editura Fundaţia Academice Danubius,2006

Închipuiri
În cercul de umbre visam să se piardă
silueta mea ca un taur flămând
şi trăgând vârtos din a arcului coardă
simţeam spre stele toţi lupii plecând.

Mă durea adânc fiecare săgeată
în fiece licăr rece de stea
şi plângeam că-mi era o mână legată
să nu pot lovi înspre inima mea.

Mă simţeam de parcă, cu tălpile goale,
Dansam în tăcere pe cărbunii aprinşi
Adulmecam răcoarea buzelor tale
Şi ura din ochii hulpavilor inşi.

Cumplit mă chema pădurea arzândă
cu glas de sirenă m-ademenea cântând –
ieşeau fantome în cale-mi la pândă…
prin spaimele lumii veneam şchiopătând.

Metamorfoze
Eu sunt semănătorul grădinilor din vers,
aburul cald al ţarinii mă îmbată
oprind în raza lunii planetele din mers
să-mi vadă chipul cum se poartă

Spre seară mă scufund cu amfore-n fântâni,
sufletul viu al grânelor cuvântă,
cu apele vorbesc prin arborii bătrâni
şi cu pământul doritor de nuntă.
Târziu îmi vălureşte iarba în priviri,

roţile zilei trec sobre printre noi,
mă ţintuieşte vremea-n amintiri,
femeile-şi preschimbă lacrimile-n ploi.

Ridică-te, cu mine petreci…
Iubito, vreau să mă umplu de lună
şi mâna mea de-a pururi s-o simţi,
să petercem iubirea împreună
când de sus cad lacrimi de sfinţi.

Plin de dureri, ca un mânz pe zăpezi,
prin iubire voi trece cu inima-n palmă-
tu vino, chiar dacă azi nu mai crezi
că sunt cu sufletul tot în alarmă.

Şi nici nu mai pot, sub stele reci,
să te iubesc cu patima unui nebun -
ridică-te, cu mine de-acum să petreci
în păduri de stejar şi de-alun!
Când de sus cad lacrimi de sfinţi,
să petrecem iubirea împreună
şi mâna mea de-a pururi s-o simţi -
vreau să mă umplu, iubito, de lună.

Teamă
Câte veşti ciudate-mi aduc
zăpezile albe sculptate de ger
văzute în geamul unde traduc
ochii tăi umbriţi de mister.
Mă văd în imagini atât de târzii

în desene albe, bizare şi reci
şi chiar în petalele roşii şi vii
presărate în cale când treci.

Mi-e teamă de-acel necuprins
şi calul vieţii înstrun sub călcâi,
Numai tu rătăceşti cu sufletul stins
Deşi strig dureros, să rămâi!

Zăpezile albe sculptate de ger
câte veşti ciudat-mi aduc,
văzute în geamul unde traduc
ochii tăi umbriţi de mister.

Acasă
În copaci
toamna s-a oprit buimacă.
Însingurată,
mama scuipă-n sân
pe la răspântii.
A mai murit un drac
în liniştea satului
pe care-l strig în somn,
brusc îmbolnăvit
de copilărie.
Clopotele trag întristate,
iar eu mă iţesc indiferent
în geana pământului.
Din înalturi, tata strigă
disperat
c-au dat juncanii

în păpuşoii cei albi
ai comunei.

Îi scot funia timpului
îi plâng înciudat de atâta risipă.

Chirie pentru doi
Iar s-aude la parter
clopoţelul proprietarului bătrân
şi neîndurător.
E vremea să plătim chirie pe viaţă,
iubito
şi impozitul straniu
pe clipa noastră de vitejie,
pe ideea fixă că acţionăm voluntar
împotriva destinului
ca o poartă rece
sub care mereu te cutremuri intrând
ca o păsăre zgribulită
şi temătoare de întuneric,
mereu obsedată de cercul nevăzut
al îndoielii,

strângând-şi mijlocul tulburător
ca o prevestire.

Timp prescurtat
Buimacă vreme ne mai trece pragul
Când Soarele visează să se stingă
Şi cerbii duc pădurea arsă-n coarne
Din cer pornesc zăpezile să ningă.

Cocori de-argint ne taie veşnic drumul,
zvâcnirile-n sămânţă lumina le măsoară –
ca un coşmar ne urmăreşte gândul
mercurul în coloane vertiginos coboară.

Abia mai suflă vântu-n geoidul nostru,
planeta-şi plânge viaţa întreruptă –
bătrânii magi stau răstigniţi în stele
de-atâta ploaie albă, materia se mută.

Vânătoare de umbre
Sunt fiară hăituită
de aspri vânători,
însingurată de un glonte
asupră-i tras cu ură
şi alerg cu spaima-n suflet
din noapte până-n zori,
în fiecare clipă-mi mor clopote pe gură.

Întunecat m-apasă
o cizmă pe grumaz,
trei trandafiri se împurpură
în zăpadă.
Mă clatin ca o apă stătută
într-un iaz

şi-adorm în unduirea păsării
de pradă.

Prin ţara sfântă a trupului
Primeşte-mi jertfa albă,
frumoaso
şi lasă-mi braţul
cu vorbele să şi-l mângâi,
cum mângâie stâlpul casei
când pe-nserate
mă-ntorc pribeag.

Lasă-mă să rătăcesc,
femeie singură,
prin ţara sfântă
a trupului
ca un strigăt dezlănţuit
şi să mă dărui
iadului surâzând.

Aritmetică simplă
Scriu gemând din rărunchi
aritmetica mea draconic de simplă -
atâtea zile s-au frânt din mijloc,
de atâtea ori am fost legat
la stâlpul infamiei !
De atâtea ori am murit sărac
în poeme,
de atâtea şi atâtea ori
am răsărit cu florile,

de atâtea ori mi-au cântat lăutarii
la masa mea ţărănească!
De atâtea ori, prieteni
mi-au înfipt cuţitul adânc
pe la spate,
de atâtea ori m-am visat regele
perşilor,

încât nu mă mir că trag pământul
ca o cergă peste gura mea,
deprinsă cu mirosul de iarbă
al cuvintelor.

IONUŢ M. PETICĂ

- Născut la 25 noiembrie 1978, Tecuci, judeţul Galaţi
- Absolvent al Universităţii Bucureşti, Facultatea de Ştiinţe Politice şi Administrative, specializarea Teorie Politică în limba franceză, promoţia 2001, cu lucrarea *La représentation sociale de l'homme nouveau pendant le régime de Ceauşescu*
- Debut în revista Lyceum; diverse poezii publicate în Astra tecuceană şi Tecuciul literar-artistic.
- A publicat următoarele cărţi:

"Evoluţie disperată", Editura N'Ergo, Galaţi, 1998
"Pachete cu oameni", Ed N'Ergo, Galaţi, 1999
"Lumini", Ed. N'Ergo, Galaţi, 2004
"Răni sofisticate" – Ed. Eleonora, Tecuci, 2008
"Le français économique", Institutul Bancar Român, Bucureşti, 2006

- A făcut şi traduceri: "Al doisprezecelea ceas", Jean-François RISCHARD (fr.Vingt défis pour la plančte, vingt ans pour y faire face; en. High noon), prefaţă de Ion Iliescu, Ed. Millenium Tres, Bucureşti, 2004

Friguroasă noapte de april
(din volumul **Evoluţie disperată**)
Îţi mai aminteşti când am plâns
La Înviere,
Că lacrima Ta îmi stingea
Întruna, lumânarea?
Friguroasă noapte de april,
M-a făcut să te fur de pe cruce
Şi să Te lipesc
De pieptu-mi dulce,
Ca un frate,
Hoţ negrăitor...
Şi-am ieşit din noaptea
În care Te-aşteptau să Te întorci,
Feţe tremurânde,
Mâini ce se scurgeau
Şi mă urmăreau pe străzi, nebune,
Ca să mi Te ia
Şi să nu renaşti
Din coasta mea.

Unde trăiesc
(din volumul **Pachete cu oameni**)
Lumină albastră,
Plutesc prea uşor
Prin Tine.

...cine mă obligă
să zbor sub pământ,
cu cerul, în gând,
ca lumina...?

Lumină căruntă,
Păşesc prea repede
Prin Tine.

...nimeni nu ştie,
cum plâng eu, când râd,
cu chipul meu hâd
de lumină...

Lumină de apă,
Lumină de Ochi, cheamă-mă
La Tine!

...au început să mă jupoaie oamenii,
din vara trecută,
de pielea urâtă,
ca să fiu lumină...

Teoremă literară
(din volumul **Lumini**)
Cândva te-am iubit
Şi e timpul să o recunosc,
Altfel, suferinţa va deveni
Marea mea dragoste.

E timpul să-mi găsesc un loc
În care să te îngrop,
Undeva, între ape sărate
Şi curenţi tulburi,
Undeva, cât mai aproape,

Să te înfăşor în mine,

De la inimă, până la menisc
Să-mi picur bucurie de tine,
Iar să risc – *bucuria dintâi*
Când echivalenţa dintre noi
Era o teoremă matematică nedemonstrată.

Ce-şi dorea vântul
(din volumul **Lumini**)
Si totuşi, ce voia vântul acela
De la ochii noştri,
De la gurile noastre care-şi spuneau
Vorbe de dragoste?
De ce voia vântul
Să ne fie amant amândurora,
Şi nu ne lăsa să ne iubim,
Să trăim sub vocea sa,
Mai mult?

De ce ne-a despărţit vântul acela
Când ne iubeam pe-ascuns
Şi mi te-a luat
Ca un vânt de seară
În zvâcnirea de vară
Ca să mi te semene în pământul mut?
Aşa am ajuns să te culeg fruct
În fiecare toamnă când mi se face
Poftă de tine.

Cum s-a-ntâmplat amorul adevărat
(din volumul **Răni sofisticate,** partea I, *Le monde est ŕ moi*)
Nu ştiu, laolaltă, ce fus
Ne-a tors drumurile, fir gros, şi ne-a spus

Că de noduri, ca de piedici, o să ne lovim
Şi-mpreună, n-o să-mbătrânim.

Între noi, de căutai,
străinătăţile tuturor le găseai.

Cuvintele să le porţi ţi le-am dat în dar,
Însă tu le-ai purtat în zadar.

Şi goală de sensuri, mi-ai spus să-ţi dau de ştire
Când mi-e vremea să ies din iubire.

Tu abia ţi-l imaginai pe ***noi*** *– eu ştiam*
de-atât timp, cum e viaţa în doi...

Chiar pe *împreună* l-ai crezut de prima oară,
Când eu îl încercam cu tine, într-o doară.

Apoi, m-ai rugat să-ţi fiu iarnă blândă,
Peste trup, cu fulgi de iubire să-ţi ningă,

Dar eu ţi-ai spus că vreau să-ţi fiu crivăţ,
Vitregiile dragostei toate să mi te-nvăţ.

Într-un târziu, ţi-am fost visul de-amor viscolit
Şi-ntr-o noapte de iarnă, ne iubirăm cumplit.

Atât !
(din volumul **Răni sofisticate,** partea a V-a, *Saigner aussi sec*)
Dacă toate versurile pe care le voi naşte
Şi cele care s-or mai întâmpla,
Vor fi tot din cauza ta,
Să ştii că am să le şterg,

Pe urma literei promit să merg
Cu alb,
Până vei dispărea
Din cartea asta.

Nici nu mă gândesc să-ţi mai apreciez
Iubirea
Sau zvonul despre tine, înapoi,
În neîntâmplatul *amândoi*,
Pomenit în genunchi,
Cândva.
Doar ştii că pot să mă mint şi să cred
Că totul a fost doar o fantasmă de-a mea.

Ora de trezire
(din volumul **Răni sofisticate,** partea IV, *Exquis*)
Am trimis la somn, toate felurile
În care îţi spuneam *Te iubesc*:

„*Pentru Tine*"
A fost cel mai uşor
De trimis la culcare: s-a dus în camera sa
De unul singur,
Fără să-l amăgesc cu basme,
Fără să-l mai legăn pe picioare.

„*Mergem*" s-a încăpăţânat să răspundă
La numele de botez
Şi, făcând dezacord cu „*Eu*",
L-am strigat pe numele scurt :"*Merg!"*
S-a speriat
Şi-aşa am scăpat de el, din patul meu.

Cu „*Tot*”, nu mă mai înţeleg deloc
Şi-acela care i-a dat viaţă
Între noi,
Să nu-l stăpânească,
Să nu se regăsească
Lângă el, vreodată.

Însă „*Doar Pentru Mine*”
S-a furişat după canapea
Şi mă ameninţă că mă va părăsi,
– nu vrea să-i mai fiu tată –
Necontenit soarbe din ceea ce suspină
Şi mă acuză că numai eu aş fi de vină…

Şi… *recunosc că la dorinţa mea*
L-am botezat amândoi cu trei nume, însă
N-aveam de unde să ştiu că, genetic,
Dragostea ta pentru mine
Avea să-i transmită şi lui,
Nestatornicia din lume.

Iubirea, la-ndemână
(din volumul în pregătire **Prochain arręt: *Ręve-de-Nous***)
Între luni şi vineri, tu erai timpul,
Tu erai ceasul
Care suna la doisprezece fix,
Făcându-mă să uit de orele când inima
Bătea numai mono şi doar pe jumătate,
Tu erai vocea care nu lăsa
Să mă inunde singurătăţile toate.
Te iubesc erau cuvintele care mă ţineau vertical,

Între oameni, ca două atele -
...mereu tu,
adăpostind cealaltă jumătate bolnavă
a existenţei mele...

Toate sâmbetele îmi aparţineau
Şi te chemam,
Voiam să-mi completezi,
Ca la un test, spaţiile goale din suflet.
Atunci,
Eu! deveneam ora ta zero
Şi băteam fixul
În ceasul biologic al iubirii dintre hotare,
Băteam fix în centrul inimii tale.

Duminica
Era ziua în care ar fi trebuit
Să ne domesticim atingerile
Şi trupul,
Să ne tragem sufletul
După căutările reciproce de peste săptămână,
- *aşa, cică, era creştineşte...* -
Dar noi tot ne iubeam nebuneşte,
Pentru că nebuneşte ne-am avut reciproc, la-ndemână.

MARIA PETRA

- Născută la 8.08.1936, satul Orşova, comuna Gurghiu, judeţul Mureş
- A absolvit Facultatea de Filologie din Bucureşti (1954-1961);
- Membră a Uniunii Scriitorilor Români
- A debutat: cu proză (shiţa Marţianul) în Luceafărul, 1962; debut cu poezii (Sălcii) în Gazeta literară, 196; editorial cu poezie (Când se lasă tăcere) la ESPLA, 1969
- A coordonat reviste ca: Pagini dunărene (1965-1966); Delfinul (revistă şcolară, 1979-1987) Reviste literare la care a colaborat: Gazeta literară, Luceafărul, Viaţa românească, Iaşul literar, Ateneu, Tomis, Cronica, Porto-Franco, Dominus, Orfeu, Sinteze
- A publicat următoarele volume:

Când se lasă tăcere, ESPLA, 1969; Orologii de apă, Ed. Junimea, 1973; Zmeu cu fluturi, Ed. I. Creangă, 1982; Salba de lut (sonete), Ed. Junimea, 1990; Leac blând pentru melancolii, Ed. Porto Franco, 1991; Micro-poeme în manieră japoneză, Ed. Sakura, 1966

Volume la care a colaborat: Umbra libelulei (antologie de haiku), Ed. Haiku, 1993; Poezia pădurii, Ed. Orion, 1999; Poeţi români – 10 ani de haiku, Ed. Haiku, 2000; Aromă de nea, antologie de haiku, Ed. Ardealul, 2003; Cinegetica, Ed. Orion, 2003

Dimineaţa
Cu îngerul meu păzitor ciufulit
mai ciufulit decât mine, mă scol
dimineaţa din patul
în care doar eu am dormit
el fiiind ocupat să-mi vegehze coşmarul

Cu îngerul meu păzitor mă strecoar
pe sub semafoarele clipei –
pe sub lovituri
ca pe sub curcubeu
speriată mereu să nu-l pierd să-l ia duba
salubrităţii la resturi

Cu îngerul meu păzitor obosit
mă agăţ de tramvaiul speranţei –
Cum tace
mereu gânditor
poate că n-are să prindă de veste
din mers dacă am să cobor

Fără speranţă
Bună-ziua, fără speranţă
scad cotele inimii
scade lumina

Bună-ziua, cenuşă
căldura iubirii
se fură pe uşă

Din inima mea

oare când a început
să picure frig

Coşmarele încep ca poveştile frumoase

Coşmarele încep ca poveştile frumoase
nu bănui ce urmează după acel odată –
ne farmecă şi luna – cu faţa luminată
sub lespezi aurite e un castel de oase
O întrebare-n treacăt, pe limba fermecată
a ambiguităţii, şi-au tresărit – sfioase,
nervuri şi fibre, încă de-otravă neatinse
şi ţi-ai întors privirea din sine, speriată
După cuvânt fu gestul viclean, abia ca-n joacă
un pas ca orişicare te-a scos din sanctuar,
şi toate, după-aceea-ţi părură, pân-la toacă
a fi sărmane bolniţi stupide şi hilare
în care biet nimicul prin cântec se dezghioacă
Şi stăruinţa-n rugă-i zadarnică adăstare

Al doilea principiu al termodinamicii

Necruţător
cel de-al doilea principiu
al termodinamicii nu se dezminte

Sânt sora soarelui
ce se va stinge
de prea multa magmă fierbinte
de multa-i căldură
în vâltori dăruită

Te vei minuna/ ca de-un rapt /
că nu te mai strig ca înainte

În jurul reclamelor saltă ispite

În jurul reclamelor saltă ispite –
în joc de acum nu mai doresc să mă prind –
mă uit la copiii ce aleargă cu jind,
picioarele mele adorm nejulite
Mi-ar place să-mi cânt pe-nserat un colind
să cat prin omăt urme mici de copite,
din ţurţuri să sug ca din ţâţe-ncropite
şi-un dor să-mi zbucnească din piept hăulind
Biserici, cu turlele albastre, din zare
mă cheamă-n pridvor veşniciei să-i calc
şi ochii să-mi umplu de sfinte odoare
Dar pasul de-acum este unul de melc
şi nici măcar zorile nu-mi par uşoare;
în ţarcu-mi, ce legi neştiute, încalc?

Singurătatea

Singurătatea ca un gaz
prin nări ţi se strecoară
Singurătatea se prelinge
pe chipul tău ţi-l devoră

Singurătatea te adoptă
iubindu-te cât o deteşti

În punct e condensată lumea în cerc se desenează viaţa

E linia numai o cale –
Triunghiul nu-i nici cald
nici moale

Mărturisire
Nu pot să spun Doamne
ce bine îmi pare
să-mi cânte durerea
din zori până-n seară

Dar nu mai ştiu Doamne
în ce chip ar suna
şi mai desluşit pentru Tine
răsufletul meu
fără ea

Jocul cu moartea
Jocul cu moartea
ţine asistenţa în formă

Unul aruncă
deodată cuţitul ori trage

Uneori aproape nici nu curge sânge
alteori gâlgâie ca din cişmea

Gurile rele pot spune apoi că
puţea toată zarea a împreunare de fiare

Timpul intrat în tine-i greu

Timpul intrat în tine-i greu
povara lui te înconvoaie
nu poţi fi fluture mereu
să-şi salte clipele în droaie
E timpul scurs în tine greu
el îţi încetineşte pasul
nu-l recunoşti – nu spui e-al meu
necunoscut îşi sună glasul
Necunoscut ţi-e însuşi chipul
ce ţi se desenează-ncet –
sună ciudat sub tălpi nisipul
De-ai fi trăit ca un ascet
Erai acum bogată? Hopu-l
treceai altfel decât pe-afet?

De minune

Ca salamandra ce-şi zări
făptura-ntreagă într-un izvor
şi de mirare se albi,
de minunare am să mor

Ca salamandra ce simţi
prin smoala-i rece un fior
fierbinte fulger aburit,
de minunare am să mor

Ca salamandră înflorită
pe rugul ei interior,
precum o stea în răsărit
de minunare am să mor

IOAN DAN PINTILIE

PINTILIE IORDACHE
- Pseudonim: IOAN DAN PINTILIE
- Născut la 02.01.1950, loc. Valea Mărului, judeţul Galaţi
- A terminat Liceul „Mihail Kogălniceanu“ Galaţi; cursuri postliceale pentru ofiţeri fluviali Galaţi
- A debutat la 11 decembrie 1980, Iaşi în revista „Convorbiri literare“
- A obţinut următoarele premii: Premiul I la Festivalul naţional de poezie „Grigore Hagiu“ Galaţi, 1992; Premiul I pentru poezie în manuscris „Ion Chiric“ al Societăţii Scriitorilor „C. Negri“ Galaţi la Festivalul naţional de poezie „Grigore Hagiu“ 2002
- A colaborat la reviste precum: Convorbiri literare; Luceafărul; S.L.A.S.T.; Orientări; Antares;Vatra; Noduri şi semne; Porto-Franco

Corespondenţă de taină
am fost chemat la voi la masă
într-un copac cu stele curgând
îmi pare rău, acuma nu-s acasă
dar vă promit că trec curând curând

viţelul l-aţi tăiat aveţi mireasă
şi mirele pluteşte sfânt şi gând
mi-e sufletul acoperit cu-o lesă
dar vă promit că trec curând curând

aud în curte sfârâind grătarul
şi cai cu vânturi setea potolind
pe zaruri pune legea lui hornarul
eu vă promit că trec curând curând

văd lăutarii cum se iau la ceartă
în inima salcâmului din prund
mireasa de păcate cum se iartă
mă aşteptaţi că vin curând curând

Singurătate
e-atât de seară şi-atât de singur sunt
ca un poem închis într-un cuvânt
ca un poem distrus dintr-o greşeală
ca un poem cu cal fără zăbală

o seară neagră ca un eunuc
respins de dispensare de clăbuc
e-atât de seară parcă ar fi iarnă
şi ninge cu zăpezi de boabe coarnă

îmi pare rău că-s singur şi că-s trist
am mulţi prieteni – ştiu singur că exist
încet încet cărări de nori destupă
şi vor ajunge iar la mine după

Seceta organică
nu plouă
luna curăţa osiile carului mare
rămăşiţele spicelor trecute

în oglinda fierului de plug
rânjesc bolovani

ca nişte corbi sătui
mugurii trec în eternitate

totul are figura unei duminici
în care ai muncit degeaba

bulinele de pe rochiile fetelor
nu mai sunt

nu plouă
şi-ar trebui puţin
măcar pe inimile noastre

Mon cher
mon cher n-ai mai venit aseară
să fie vorba între noi
te-am aşteptat eu la vioară

şi ion zimbru la cimpoi

trăgeam cu ochiu-ncet la broasca
de stânga şi eram atent
vioara scârţia ca proasta
însă cimpoiul excelent

dar nu ai mai venit mon cher
am tot stat noi în aşteptare
erai plecat în deplasare
cu ochelari pentru homer

cu ochelari pentru homer

Joc ciudat
ce iarnă căzută în vreme de vară
ce fals buletin meteorologic expres
o altă murire precis va fi iară
pe zilele noastre rărite cam des

nici nu mai contează salcâmii şi prunii
când vrem să murim păcătoşi înşelaţi
şi râdem şi plângem de scrâşnetul lunii
pe-o vale cu meri cu părinţi şi cu fraţi

ce joacă absurdă amuză titanii
căzuţi cu hârzobul din satul olimp
mai greu şi mai singuri se numără anii
primiţi totdeauna cu fluturi la schimb

Matematică adverbială
câteodată doi cu doi fac şapte
minuni ale acestei simple lumi
cuvintele se strigă între ele
cuvintelel pe care le asumi

adverbul scris albeşte o idee
de-a înfrunzi a mărului uscat
acceleratul bunei cuviinţe
se cere cel mai viu accelerat

Scara
iar scara asta nu se mai termină –
se rupe-n urmă fiecare treaptă –
voi fi captivul ghearei de lumină
şi rana unui vis care nu iartă

iar pe bucata de pământ rămasă
acolo ies păcate să se plimbe
în ochi mi se înfinge câte-o rază
şi.n fiecare palmă câte-un ghimpe

nici nu mă mai ajunge vreo ispită
în jurul meu sunt pregătiri de cină –
mă taie roţi şi flori de răsărită
şi scara asta nu se mai termină

În ziua mea
în ziua mea tot felinare aprind
şi parcă mă-ntristează câte unii

încet şi-nsinguraţi adorm salcâmii –
nişte bătrâni în felul lor murind

şi steaua vremii mele nu apune –
cerneală am de linişte pe faţă
iar semnul crucii vrea şi mă învaţă
să-ndoi în patru vremurile bune

în ziua mea aprind şi licurici
să văd ce drum mă pierde-n constelaţii
în ziua mea nici nu eram aici
şi cât de trişti sunt unii fără alţii

Renaştere
trece un cal prin oraş în galop
şi sună asfaltul şi nici nu apucă
măcar din cădere o frunză de plop
auz şi privire simţire nălucă

aleargă şi parcă nu ştii să nu rupi
o mână de iarbă un strigăt de ave
ce foame ce ochi ce mulţime de lupi
o lume întreagă adună potcoave

nălucă prin timp fără loc fără semn
până când trece iarba prin trupul de lemn

ION POTOLEA

- Născut la 18 noiembrie 1955 – Bereşti, judeţul Galaţi
- A colaborat la reviste precum: Luceafărul, Convorbiri literare, Tomis
- A debutat în 1991 cu volumul de versuri „Domn cu joben”
- A publicat:
„Privirea ghepardului”, 2007; „Domn cu joben” – ediţie revizuită şi adăugită

PESCAJUL ZILEI

Câteodată vine greaţa chiar la micul dejun,
ca o jucărie lustruită;
nu ştii ce să faci cu tine, umbli de colo-colo,
(iluzie ţanţoşă, necondiţionarea se lasă
ciupită discret pe întuneric); ştiu saltul
în gol, omul-torpilă, schiorii sărind peste Niagara
avânt la lettre jocul cu mărgele de sticlă
şi celelalte evaziuni pe vremuri pârâul venea
umflat cu împăraţi aşezam printre ei tot felul
de file rupte din calendar, le rânduiam,
credeam că toate vor ajunge la Roma, dar asta
nu era decât o invenţie, o pocnitoare scoasă
din urechea bătrânului dascăl.

CONCERTUL DE JAZZ

(palimpsest de toamnă)

Acum vin din adâncurile poemului stâlpii
de telegraf ţiuind, zarzării ca o lampă de gaz
şi o fotografie supraexpusă „într-o galaxie
bunica mai cârpeşte ciorapi
în calea lactee bunicul mai duce boii la apă,
tata se-ntoarce zgribulit din biserici
ca din ziua de leafă“
foarte puţin despre cer — mai bine te uiţi prin burlane

pustiul aprins într-un bar
pachebotul de etamină
turiştii — cadavrele
zburătoare un singur fluviu de scaune
o singură statuie-n oraş —

o-mută-cu-păr-încâlcit
biciclistul

decapitat îi fură capul hirsut şi aleargă o vreme cu el aici un gross-plan cu părul iubitei în
contre-jour ploile roz ploile mov în geamurile indulgenţei
şi în valsuri de promenadă cuierele-pom
degeaba huiduiţi degeaba aplaudaţi degeaba vă potriviţi
ceasurile
măcelarul pleacă nedesfigurat din peisaj şi în mijlocul
drumului
se lăţeşte o baltă de spumă.

POEMUL CA O SENZAŢIE TARE

Cucuvau ! Cucuvaia ! —în vitrina de lux.
Sau : Uraaa ! Filozofia victoriosului
aleargă de la un perete la altul.
Şobolanii zburdă-n mandoline.
Paradisul s-a spart. Între atâtea neoane
nici moartea nu mai vine. Asigurat
între câinele alb şi câinele roşu
ciclistul
optimist
e un spectru
mobil
un ecou (pe şoselele răguşelii)
tramvaiele se pierd în vid
(în depou doar câteva beţii cu diminutive).
Sentimentul ?
un steag înfipt în morman,
un bilet pentru balansoarele goale — să citim
să vâslim, să moşim mai departe întunericul din pian,

femeia cu dinţii înfipţi în cuvinte găsite-n subsoluri
în clanţa uşii
în căluşul cenuşii — poate plouă,
eu ştiu ?

EU, ATUNCI

Vine o pasăre de zăpadă şi-mi spune:
— Să scrii despre glodul de aer!

Vine un cal de zăpadă şi-mi spune:
— Să scrii despre prăpastia câmpiei !

Vine un peşte de zăpadă şi-mi spune :
— Să scrii despre focurile mării !

Ehehei, vine o femeie de zăpadă
şi-mi spune că-n patul ei
noaptea dorm laolaltă
un fel de cai, un fel de păsări, un fel de peşti
şi dacă se poate să scriu
despre asta o poezie.

Eu atunci mă fac urât,
urât încât încep toţi să râdă
şi râsul lor îngheaţă
împrejurul capului meu
şi nu mai apuc să spun:
— Doamnelor şi domnilor,
eu habar n-am să scriu poezii.

DIMINEAŢA
Erau:
generalul de praf
generalul de apă
generalul de brumă.

Erau marile lor armate
de praf, de apă, de brumă.

De mult se sfârşise războiul
unde luptaseră fiecare cu fiecare,
fără să moară nimeni.

Dar armatele au rămas pe această câmpie,
cu faţa spre generalii lor, aşteptând.

Au ruginit armurile, maşinile,
caii şi chiar bucatele lor
de praf, de apă, de brumă,
şi vântul rugina o vântură
iar ei nu se mai văd, deşi sunt acolo
aşteptând în locul unde,
câteodată, ţi se pare că vin zorile.

DOMN CU JOBEN
Înmănuşatule domn, încostumat de călătorie,
căzut din cer în gara pustie a târgului meu
stingher, domnule elegant şi distant ca un antreprenor, milionar anticar de nori,
pe-aici n-a trecut niciodată un tren, degeaba
aştepţi, îngheţatule domn cu joben.

Poate eşti vreun şofer de automobile
lungi şi negre, acolo în cer, sau tot
pe-acolo ceva pe la pompe funebre, ori
în vreo poliţie oarecare, deoarece
mi se pare că dumneata cauţi
ceva cu o lumânare.

În târgul acesta am veri păcurari,
trei oţetari, buni cuţitari şi-ntre ei —
uşoare verişoare, o mătuşă de ierburi paparude
şi alte câteva rude. Cu părul galben sora mea
de carpen prinde moluşte şi gâşte prin ape
pe aproape de gară, gara eu am făcut-o
din geamuri de ceară, dar nici într-o seară
n-a trecut pe-aicea vreun tren,
îngheţatule domn cu joben.

PRIVIREA GHEPARDULUI

Cu maci de ore creşte
ferestrei amurgul
valsează perechea
cântă orchestra
şi nimeni n-aude
privirea ghepardului

O căprioară aleargă
însângerată pe străzi
valsează perechea
cântă orchestra
şi nimeni n-aude
privirea ghepardului

Faci un pas
faci doi
eşti unul, eşti doi
cauţi prin păduri pe ţărmuri prin lanuri
întrebi totuşi: Domnule, Doamnă,
nu cumva m-aţi întâlnit acum
o mie de ani vă amintiţi ploua
purtam pelerină aveam o cicatrice
lungă pe faţă, dar de-atunci
atâţia morţi mulţumiţi

PRIMA PORUNCA A LUI ORFEU

Nu mişca
sub salcâmii cei singuri,
poate crăpa oglinda
memoriei,
poţi lovi păsări mistuitoare de pietre
cu un surâs rătăcit
prin mica ta rezervaţie
Mai bine hrăneşti în grădină
încă o gură flămândă
în ploaia de triunghiuri şi cercuri -
Doamna de Nimenea, orgolioasă,
va veni doar la cină:
va intra în cub, va tăia o mie de uşi
va bate-n podele o mie de drumuri
va deschide valiza cu bagatele
va şterge cu părul ei lung pereţii
de stele

ascultă numai: e o otravă desculţă
e un tren în care te urci
şi nu ştii un' te duce
e o uimire pe faţă într-un fel de răscruce...

Dar nu mişca!
Poţi îmbrânci vântul
poţi turbura aerul
plin de peşti
şi-atunci, în oglindă
vei auzi
doar un lup care urlă.

DANA POTORAC

Născută la 14 martie 1968 în Galaţi. Are UN FIU.

Studii şi specializări:

Doctorandă a Universităţii "Dunărea de Jos" din Galaţi

Academia Britanică de Afaceri şi Comunicare – cursuri: Promovare şi Publicitate; Managementul eficient al Resurselor Umane

Facultatea de Ştiinţe Economice şi Administrative – specializarea Administraţie Publică – Universitatea "Dunărea de Jos"

Liceul "A.I.Cuza" Galaţi

Scoala Generală nr.28, actuala Mihai Eminescu

Activitate profesională

iulie 2005 – prezent - SC INDITE IMAGE SRL Galaţi (firma de consultanţă în imagine, relaţii publice şi comunicare, relaţii cu mass-media şi purtător de cuvânt) – Administrator; noiembrie 2008 – prezent realizator al emisiunii "Ora de sinceritate" difuzată la RTV Galaţi; aprilie 2006 – august 2008 – producător şi realizator al emisiunii tv "Faţă-n Faţă" difuzată la Express tv.

iunie 2006 – prezent – SC ARCADA COMPANY SA – consultant relaţii publice

iunie 2005 – mai 2006 – SC DUNASI SA – Director General Adjunct

februarie 2004 – iunie 2005 – SC ARCADA COMPANY SA – funcţionar administrativ

ianuarie 2001 – ianuarie 2004 – PARLAMENTUL ROMANIEI – CAMERA DEPUTAŢILOR – şef cabinet parlamentar

1999-2000 – SC ALIMENTPROD SA Galaţi – şef serviciu personal salarizare

1998-1999 – Cabinet Asociat de Avocatură Stănescu – secretară

1990-1998 – Universitatea "Dunărea de Jos" Galaţi, Facultatea de Stiinţe Economice, Catedra de Management şi Catedra de Finanţe Contabilitate – secretară

1988-1990 – Centrala Industrială Navală Galaţi – secretară

Activitate literară

Colaborator cu ziare si reviste din Galati in perioada 1994-1998 (Ziua de Galati-Braila, Porto Franco, Pax Aura Mundi si Jurnalul de Galati)

1997 debut cu volumul de versuri "Inger Ucis" la Editura Hypatya din Galati - redactor Sterian Vicol, coperta de Paul Anghele.

2002 volumul de versuri "Cuvinte sonore" la Editura Alma din Galati - redactor de carte Katia Nanu, consilier editorial Viorel Dinescu, coperta de Paul Anghele.

In pregătire un volum de versuri şi un roman

unul
pentru că numai eu îl ştiu
locul **acesta** este numai pentru mine
aici nu vor încăpea niciodată
nici masca nici cuţitul nici noaptea.

de la o clipă la alta
soarele se rostogolea peste timp
şi noi deveneam tot mai reci
tot mai preocupaţi să descoperim substanţa

ni se părea nedrept să avem întotdeauna dreptate
şi drept urmare să fim tot mai singuri

organizam petreceri la care Bach întarzia mereu
întrebam cuvintele despre cuvinte
beam fierturi de crini şi mentă
fumam ierburi uscate

şi în tot acest timp spiritele
deschideau în noi realităţi inseparabile

soarele îşi inventa alte drumuri
şi noi deveneam tot mai reci ….

joc IV
adorabil spuse şi clipi nervos
timpul ce ajunge dincolo de os

pietrele sub apă cântă până când

tu cu nenăscuta mi te muţi în gând

calc lumina-n vârfuri înc-o dimineaţă
cu frison de iarnă învelită-n ceaţă

cronică de cafea
am închis în saci tot restul
prinsorile cu primăvara
măştile balurilor la care nu am ajuns
şi prinţul de hârtie albastră
murdar de altcineva

câtă ironie adunată la un loc!
să ridice cineva gunoiul!

înnapoi în Olimp!
acele ceasornicului se-ntrec
în ferestre
culorile nopţii curg

desenez nori albi cu obaji roşii
şi te strig peste zi

altcumva
în spatele uşii
ha ha păpuşile moarte cad
ceaşca de cafea au vărsat-o

(urăsc păpuşile
niciodată nu le-am suferit)

necunoscuţi indecişi dureroşi
pe covoarele albe
paşii mei trec
prin stiloul mereu violet

vai!
când norii verzi
ca mătasea broaştei deasupra înecaţilor
veseli aleargă
uitarea se întoarce în zori
ca un răsărit dezgolit

în raftul doldora de cuvinte
prinse atent sub lacăte de carton
circulă vai înţelepciunea
care n-a purtat niciodată bigudiuri
nici instrucţiuni de utilizare
nici termen de garanţie

tu graţioasă făptură
îţi ascuţi cuţitele
vorbind despre întâmplări neîntâmplate

îţi umezeşti buzele
îngerul
îţi porunceşte să taci

între timp

liniştea ţi-o voi despărţi în silabe

tu
fiinţa mea de lut ars
îţi închipui că eşti aici de când lumea,
că tu însuţi ai zămislit timpul
şi toate secretele lumii
îţi sunt oase şi carne,
dimineţile sunt fetiţele tale desculţe
care noaptea îţi zâmbesc,
dezvelindu-şi dinţii înnegriţi de tutun,
îţi închipui
că poeţii lumii
te cunosc
pentru că şi-au împărţit cu tine
cuvintele,
că iubita ta
a adunat în sine
singurele femei care contează,
că ea nu aleargă
pentru că nu a învăţat decât să meargă

tu
fiinţa mea de lut ars
care plangi cu faţa ascunsă între sânii mei
lacom tu
eşti fragil
ca aceste cuvinte.

joc V
mă târăsc spre fereastră
cu toate zilele mele legate
ca ghiulelele de picioare,
mă sprijin de mine
şi-mi agăţ privirea
de un copac anonim

dincolo de geam
dincoace se prelungeşte -
soare de iarnă
câini fără stăpâni
re
a
li
ta
tea

în spatele ochilor
pleoapele se închid
şi începe
tăcerea.

decembrie
astăzi mă despart de tine
joc care m-ai amăgit,
te voi reinventa
fie şi numai pentru o zi,
aşa cum tu, schimonosită creaţie
mi te-ai dăruit fără să vrei.

ies în afara ta,
te sfidez, îţi râd în faţă,
salvându-mi graţia de tălpile tale jegoase

astăzi te reinventez,
îmi iau libertatea
să mă renasc,
mă prind
în alt joc
fie numai şi pentru o zi.

despre cum poţi cunoaşte şi nu poţi scăpa de curva universală
anonimă, frumoasă, înfricoşătoare
curva blondă cu sandale roşii
cu mănuşi lungi de dantelă neagră
împodobită ca o sorcovă
cu pietre şi metale preţioase
ea nu vorbeşte niciodată
ea nu poartă chiloţi
îşi ridică rochia scumpă
îşi desface picioarele şi râde
se culcă cu toate femeile
cu toţi bărbaţii
cu toate vieţuitoarele lumii
şi nu rămâne niciodată gravidă
proasta asta lacomă
colecţionară de adrese
nu citeşte nu bea nu cântă

nu fumează nu scrie nu doarme
râde ca proasta
şi ne-o trage tuturor

mergi prin timpul meu
pe jos
ca un balerin cu picioarele rupte
cu braţele pline de maci
dintr-o altă grădină

sensul
se răstoarnă
cu fiecare culoare
absentă

genele ţin lumea
să nu cadă

pe trotuar
paşii se desprind de asfalt
se încalţă cu alte drumuri
şi pleacă

CARMEN RACOVIŢĂ

- Născută la 10 ianuarie 1948, Galaţi
- A absolvit Universitatea „Alexandru Ioan Cuza„ Iaşi, licenţiată Facultatea de filologie, secţia engleză – română (1965 – 1970)
- În prezent asistent/ lector universitar la Universitatea „Dunărea de Jos „ Galaţi
- A publicat: Curs de literatură engleză. Sec. XX, Cursuri practice pentru specialităţi tehnice Culegeri de texte interpretate, Articole de specialitate în Analele Universităţii 1997-2005:
- coordonator programe la :Fundaţia de creaţie ASTRALIS, Galaţi;
- Fundaţia RENAŞTEREA AGRICULTURII, Galaţi, afiliată la AMCOR/ Asociaţia Consultanţilor în Management / Redactor la revista Renaşterea Socială

Debut – Cenaclul literar „ Anton Holban" al CCD Galaţi, coordonator Theodor Parapiru, 15 februarie 2003.

- A colaborat la: Dominus; Şcoala Gălăţeană; Noduri şi Semne (serie nouă); Dunărea de Jos; Viaţa Liberă
- A publicat volumele: xeroX, cartea de debut, Editura Fundaţiei Universitare „Dunărea de Jos" Galaţi, 2005; "Ză-ludica", Editura Fundaţiei Culturale Antares, 2008.

„Proezii”

VIRGINIA

Dintre toate orele unei săptămâni obişnuite
care sunt cele mai plăcute ore?
Cele care au trecut, surghiunite
sau cele care vor veni, incolore?
Să luăm un singur exemplu
ca să înjghebăm o teorie:
pot spune că minutele
între 8.45 şi 9.00 dimineaţa
au un farmec special
pentru propria-mi biografie.
Mi le petrec într-o stare de spirit
de invidiat.
mulţumirea mea e netulburată.
Adevărat!.
Sus de tot, la etajul doi
unde stau eu
razele soarelui ajung la mine
chiar în noiembrie, greoi
aşezându-se direct pe draperie
scaun şi covor
pictând pe ele
trei pete strălucitoare
aleator-
verde, albastru şi roşiatic
care desfată ochiul
şi învăluie timpul în căldură absentă.

Îmi leg şireturile de la cizmă.
Sunt deosebit de atentă.

LINO

Vezi x-ul ăsta? zise beţivul
care vorbea în mine -
reprezintă coordonata spaţială
o distanţă de-a lungul căreia
poţi găsi acea particulă
infinitezimală
în buline…
m ăsta înseamnă masa electronului
h e constanta universală
a lui Planck
litera E de aici indică energia totală
a particulei
U, pe cea potenţială, la ţanc
Astfel că diferenţa E – U
reprezintă energia cinetică pură…..

Dar chestia asta, din mijloc
Ce-i cu ea?

Ăsta-i psi, frumoaso
nimeni nu ştie ce reprezintă
nici măcar Schroedinger
care a plasat-o în formulă
pentru a obţine
egalizarea termenilor—
o escamota
Probabil
reprezintă probabilitatea
de a întâlni o particulă
într-un spaţiu determinat....
ă...ă..ă….terminat.

FEODOR
Dis-de-dimineaţă
intrai prin toate cazărmile
ca să-mi iau rămas-bun
de la toţi
de la toţi

Unii îmi strângeau mâna
ca unui camarad de-al lor
alţii
îmi întorceau spatele
nevrând să răspundă salutului meu
de rămas -bun. Idioţi !
Idioţi !
Unii mă priveau chiar cu un fel de ură.
toba începu să bată
şi ocnaşii porniră la lucru. În creier –arsură .

Rămăsei singur în cazarmă
Fierarii mă apucară de picior
şi-l puseră pe nicovală.
Lanţurile căzură

Învia din morţi un impostor..

Da, un impostor…

MURIEL
Privi spre cimitir deodată
iar el privi spre ea.
Văzu , fără părere de rău

că sub umbra aruncată
de borul pălăriei
maxilarul îi devenise mai angular

Cu ani în urmă
- ani de vacanţă -
avusese faţa ovală şi pură
vocea, neasemuit de calmă
semăna mult cu cea a
bolnavilor fără speranţă.

Acum
înfăţişarea ei arăta o pronunţată
predilecţie
pentru unghiuri ascuţite
vocea se adâncise
iar linia maxilarului
căpătase o formă aproape
bărbătească
cu fălci vlăguite.

Îl interesau aceste transformări
nu-l dezamăgeau deloc
şi pentru că timpul trecea iute
ţinea la ea curios,oarecum echivoc.

“Acest cimitir”, spuse,
“este o dovadă că oamenii există”
dar
“s-ar putea ca pietrele de mormânt
să fie doar o închipuire panteistă”….

“Glumeşti, desigur,” spuse ea,
privindu-şi mâinile dureroase,
deformate de artrită

Á REBOURS

Versul său
întretăiat de neverosimile cezuri
devenea deosebit de abscons
cu elipse îndrăzneţe
iar straniile sale incorectitudini
nu erau totuşi
lipsite de graţie
printre picături

Răsturna sonetul cu coada în sus
şi ăsta stătea
întocmai ca acei peşti japonezi
din argilă policromă
montaţi pe soclul lor
cu urechile în jos
ca un adevăr recompus

Pervertea sonetul
împerechind numai rime masculine
pentru care nutrea
o afecţiune deosebită -
de damă bine în rochie cu buline

Folosea destul de des
o formă bizară:
o strofă de trei versuri

între care cel din mijloc
rămânea fără rimă
dar cu o rămăşiţă de ecou ascuns
şi o structură perfect anonimă

Vorbea aiurea, pedant
se folosea de un limbaj telegrafic
abuza de suprimarea verbelor
n-o interesa deloc cuvântul bufant
dădea drumul la glume proaste
de comis- voiajor
altoit pe o cameristă

apoi
brusc
în tot acest talmeş –balmeş infidel
în care îşi făceau loc grămezi de silabe
fără strălucire-
pe neaşteptate
izbucnea un strigăt ascuţit de uimire
o strună ruptă de violoncel

În stilul ei bolovănos, sec,
descărnat, fără temei'
presărat cu vocabule neuzitate
cu neologisme deochiate'
străfulgerau expresii funigei
versuri nomade amputate de rimă

Dixit Ion:
"Ehehei! Ehehei!

“Dom’ne
nimic nu palpită acolo
totul e numai faţadă semeaţă
nimic nu e viu în aceste poeme
doar mitologii impasibile
schelete străvechi ascunse în gheaţă

Ea
se mărginea
acoperită în văl de vocală
doar să răsfrângă
lucrurile din jur
cu o precizie impersonală
avidă
bastardă
nătângă…

PETRE RĂU

- Născut la 9 martie 1953, în comuna Nicoreşti, judeţul Galaţi.
- A absolvit facultatea de matematică, secţia de cercetări operaţionale, la Univestitatea Al. I. Cuza din Iaşi (1972-1976).
- Membru fondator al cenaclului literar "Noduri şi Semne" din Galaţi (1983), iar din 1999 conduce acest cenaclu în varianta sa online (www.cenaclu.inforapart.ro).
- A publicat creaţii literare (poezie, proză, eseu, umor) în diferite reviste literare.
- A scris mai multe cărţi de literatură sau la graniţa cu literatura: Anul cub (poeme-probleme), poeme-probleme, Ed. Dominus, 1996, Mogoşoaia - istoria unei tragedii, roman-document, Ed. Porto-Franco, 1999, Y2K - Bomba anului 2000?, eseu, Ed. Geneze, 1999, Întârziata vestire, poeme, Ed. Noduri şi Semne, 2003, De Lingua Universalis, eseu despre limbaje şi comunicare, Ed. Antares, 2007, Oglinda lui Eminescu, eseuri, Ed. Antares, 2008, Autograf, eseuri, Ed. Vinea, 2008 (în curs de apariţie).
- Din anul 2007 este director al editurii InfoRapArt din Galaţi.

Ce păcat că se moare
Nu ştiu cum voi sfârşi noaptea asta
Frământările mele-s nebune
Mi-e teamă să închid şi fereastra
Doar prin ea poţi pătrunde la mine

Simţire mult prea des capilară
De ce mă atotprefaci în pribeag
Într-un punct rătăcit pe afară
Un Galilei sprijinit în toiag

Ce păcat ce păcat că se moare
Toiagul mişcă astre divine
Sacerdoţii revin din uitare
Prin spaţii de mult rupte din mine

Sunt singurul apei
Sunt singurul apei, valul mă trage
Largul albastru promite ceva
Nu sunt pescăruşi, nu sunt nici catarge
Din mâini nu voi da
Şi nici din picioare
Ţărmu-i departe – adâncul mă vrea.

Subţirele apei pătrunde în mine
Inima-i plină de valuri deja
Făpturi mici şi reci îmi aleargă prin vine
Flămândele mă vor rupe cumva.

Nu doare nimic şi nu pare decât
Că sunt singur, că nu mai sunt şi atât.

Rămâi la marginea zilei
Rămâi la marginea zilei, iubito
când stropi de lumină se cuibăresc
cu sclipire de fosfor
pe umerii tăi arcuiţi ca undele vremii

curând vom fi pătrunşi de inefabil
lividă nemişcarea va deveni tăcere
şi vom uita de noi

ne vom împreuna palmele
ca două toarte de amforă
şi neclintiţi vom rămâne sub cer
precum un stâlp de poartă apolină

Să fi iubit
Traiul meu suprapus peste două veacuri
poftă de leacuri
a tot poftit

M-am tot certat cu toate legile lumii
şi rostul glumii
nu l-am simţit

Am fost lut primitiv în apneic sistem
precum un blestem
am rătăcit

Netălmăcite armonii din univers
am surprins în vers

de necitit
Profeţiile mele au fost deşarte
himere moarte timp irosit

Noroc că mi-a dat Dumnezeu multă minte
să am aminte să fi iubit

Întregul mamă
Mama se împarte la doi la trei şi la patru
şi aşa mai departe mereu fără rest.

Ce număr perfect este mama
totdeauna egală cu suma divizorilor ei!

Mama se împarte începând cu unu
şi cu cât împărţitorii devin mai mulţi
tot mai puţină rămâne mama.

Singura diviziune imposibilă
pentru mama
este cumplita împărţire prin zero.

Nerostiri
Mai simt călcată iarba de tine iubito
Umbra moale miroase a urme de cerb
Prea timid aşternut pasul tău ingognito
Reînvie blestemul acela superb.
Mai simt călcată iarba iubito de tine
Nedorita ispită mă paşte firesc
Dar noptatice valuri îmi curg pe retine

Şi mai des, tot mai des amintiri rătăcesc.
Mai simt călcată iarba dar nu mai pot iubi
Tu ai fost, nu mai eşti, nu mai fi.

Lepădaţi-mă
Lepădaţi-mă oameni de crudul meu gând
Ca o torţă uitată în mine arzând
Nefirească lumină pâlpâind nefiresc
Nu mai ştiu dacă gândul mai e omenesc
Nu mai cred că speranţa mă poate salva
Nu mai văd dacă chakra înseamnă ceva
Ce lianturi pustii de la pur pân la met
Ce-a rămas de la zei din străvechi Egipet
Strig la voi şi degeaba auzu-i pustiu
Ce mai sunt e acum ca şi cum nu mai ştiu.

Chemarea ţărmului
Într-o zi un poet
rătăcind pe o mare
într-un vers desuet
va rosti o-ntrebare

De unde vine dorul atât de aproape
să rămână pământ între ape?

Un poet s-a pierdut
ce poeme dispar
între timpuri de lut
ţărmul e tot mai rar.

Mai exist
mama mea cea demultă şi tristă
am nevoie de tine o dată pe zi
nu mai ştiu de iubire există
deznădejdea mă poate strivi

degeaba mă ascund în oglindă
trupul mă apasă din ce în ce mai greu
numai vulturi în ochi se perindă
nici sfântul gând nu mai este al meu

pârjolite sunt ţărmuri în mine
de maluri mă sprijin mereu fără puteri
caut o mână întinsă de cine
ziua de mâine va fi precum ieri

iubire n-am aflat de o vreme
sunt singur ca un rău incurabil şi trist
tot aştept cineva să mă cheme
şi mă mir mereu mă mir că exist

Rătăcire
Renaşte speranţa-n copil nenăscut
Cu mâini rătăcinde şi chakra de lut
Amăgire de mugur dinspre amurg,
Lumină de ceară aprinsă pe rug,
Banală plecare visată de om,
Adâncă uitare-ntr-un biet axiom,
Ciudată chemare în vechi adăpost
Învie în suflet din lumi fără rost,
Ex nihilo nihil doar pentru năluci
Ce oameni, ce soartă vedeţi voi pe cruci?

ANGELA RIBINCIUC

- Născută pe 8 mai 1969, la Galati.
- Absolventă a Facultăţii de Mecanică din Galaţi
- Curs de specializare în jurnalism organizat la Bucureşti, în 1995, prin Uniunea Ziariştilor Profesionisti din România.
- În prezent redactor la cotidianul gălățean „Viaţa liberă", la diferite departamente: Politic, Eveniment şi Cultură-Învăţământ. Din 2004 şef Departament Cultură-Învăţământ.
- Colaborator la Radio Iaşi (1995 – 1997) şi Radio Europa FM (2004 – 2005) la rubricile „Gazeta locală", unde am prezentat sumarul ziarului Viaţa liberă.
- Zece premii literare la concursurile judeţene („Iubirea" – Tecuci, „Grigore Hagiu" – Tg.Bujor, „Costache Conachi" - Ţigăneşti) şi naţionale („George Bacovia" – Bacău, „Panait Cerna" – Tulcea, „La porţile visului" – Reghin, „Orfeu" – Cluj, „Porni Luceafărul" - Ipoteşti), în perioada 1998-2001.
- A publicat - Volumul de debut „Cubul de aer", poeme în proză, Editura Parnas Iaşi, 2002 (carte-premiu la Concursul „Porni Luceafărul – Ipoteşti, ediţia din 2001).
- Încă un volum, în curs de apariţie, la Editura Tracus Arte din Bucureşti – "Cuburi de aer" (poeme în proză).
- Din 1999 până în 2008, a coordonat paginile pentru adolescenţi din suplimentul de week-end al Vieţii libere.

309. Cu cât ne gândim mai mult cum să facem pentru a nu greşi, cu atât mai mare e probabilitatea să ajungem să greşim. Apoi, copleşiţi de sentimentul de vinovăţie (justificat sau nu), nu mai găsim puterea de a depăşi situaţiile dificile.

Încercăm să fim obiectivi şi exigenţi cu noi pentru a nu-i răni pe cei apropiaţi. Însă nimeni nu ne spune când să ne oprim, până unde e bine să fim exigenţi cu noi înşine. Şi astfel ajungem mereu nemulţumiţi, mereu critici.
Pierdem astfel şi ultimul argument care ne-ar putea absolvi de sentimentul de vinovăţie. În tot acest timp, cei dragi ne acceptă necondiţionat, cu toată lupta interioară care ne răpeşte din timpul iubirii.

304. Şirul monoton al zilelor trebuie, din când în când, rupt. Privirea noastră, ca şi ecranul televizorului ori cel al calculatorului, trebuie periodic să fie ştearsă de praf. De praful obişnuinţei care ne împiedică de cele mai multe ori să mai surprindem amănuntele.

Farmecul vieţii nu vine doar din schimbările majore – pe care, de regulă, le aşteptăm atât de mult încât, actunci când în sfârşit se-ntâmplă, nici măcar nu ne mai putem bucura de ele - ci din lucrurile mărunte care ne iau pe nepregătite.
Ar trebui, din când în când, să ne facem timp pentru noi şi să ne ştergem de praf ochii interiori cu care privim fiecare nouă zi, făcând-o, astfel, să nu mai semene cu celelalte.

302. Niciodată să nu spui nu unei provocări. Nici nu bănuieşti ce întâmplare, aparent măruntă, îţi va lăsa cele mai adânci urme în suflet. Când ai impresia că ajuţi pe cineva nu ai de unde să ştii dacă nu cumva te ajuţi, de fapt, pe tine, să descoperi lucruri care altfel nu ţi-ar fi fost evidente.
Când te aştepţi ca o anumită persoană să-ţi influenţeze evoluţia e puţin probabil să se întâmple aşa. În schimb, oameni de la care nu aştepţi nimic sunt tocmai cei care-ţi dau cele mai frumoase lecţii de viaţă.

Când, aparent, ai spune că nu ai nimic, aminteşte-ţi că poţi gândi. Dă voie ideilor tale să prindă aripi.
De cele mai multe ori nici nu ştim ce ştim, câte am putea împlini dacă am avea răgazul şi curajul de a privi cu atenţie înlăuntrul nostru.

294. Există o categorie de prieteni care nu-şi cere niciodată dreptul la exclusivitate. Prieteni care aşteaptă tăcuţi, cu infinită răbdare, până când mâinile noastre şi sufletul nostru înfometat îi caută.
Ne oferă răspunsuri, ne umplu singurătatea şi ne poartă pe unde n-am fi visat să ajungem.
Sunt prieteni de preţ care nu ne dezamăgesc şi nu ne supără.
Fiecare astfel de prieten e unic şi poartă cu sine înţelepciunea şi bogăţia cuiva care a avut ceva de spus, fără a fi egoist.
O carte e o binecuvântare.

293. Recunosc, nu m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor tale.
N-aş şti să-ţi spun exact motivul pentru care nu ţi-am mai dat nici un semn. Aş putea lua ca scuză timpul, viaţa sau orice altceva.

Prietenia e în noi, e-adevărat, însă dacă nu o exteriorizăm, celălalt nu are de unde să ştie. Am crezut că te-am pierdut. Mi-a fost teamă că-mi vei reproşa tăcerea mea prelungită. Mi-am făcut procese de conştiinţă. În cercul vicios al neîntâmplării, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât curajul de a te căuta se îndepărta.
M-ai ajutat. Ai rupt tu tăcerea întrebându-mă, simplu, ce mai fac.
Îţi mulţumesc pentru răbdare. M-ai învăţat că unele lucruri nu se schimbă şi că acolo unde există încredere nu încape nici urmă de reproş.
Sufletul păstrează intacte sentimentele.

1. Întâmplările vieţii, jocuri de noroc la care pot câştiga doar cei deprinşi cu victoriile. Bucurii frânte în mici fărâme de tristeţe care trec prin noi adunându-se toate în acelaşi pahar. Socluri pe care înălţăm şi coborâm, deopotrivă, reperele faptelor noastre măsurate în deziluzii. De ce obosim, uneori? Pentru că uităm drumul spre noi, spre cubul de aer al fiecăruia, prin care supravieţuim cu începutul şi sfârşitul fiecărui vis. Partea noastră de vină - starea de repaos la marginea clipei cu bucuria celui aflat în mijlocul vârtejului. Ne baricadăm sufletul cu tot felul de întâmplări când, de fapt, n-am avea nevoie decât de sentimentul că o putem lua, de fiecare dată, de la capăt.

TUDOR CRISTIAN ROŞCA

- Născut la 13 decembrie 1959
- În prezent medic
- Debut: „Memorii”, editura Junimea Iaşi, 1985.
- A publicat următoarele volume: „Studiu de bărbat trăgând o sfoară”, Fundaţia Culturală Antares, Galaţi, 2002; ”20/21”, Fundaţia Culturală Antares, Galaţi, 2007
- Laureat al mai multor premii literare
- Membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Galaţi - Brăila

despre poezie

1
cel mai răspândit lucru pe lumea asta e poezia. poezia e peste tot. cioc-cioc la uşă şi când deschizi uşa poftim poezia în persoană coafată şi îmbrăcată în poezie iar de jur împrejur munţi întregi de poezie jungle autostrăzi topitorii zigurate şi oceane de poezie. tornade de poezie răstoarnă şi reclădesc totul de la un capăt la altul 24 de ore din 24 poezia potopeşte pământul din care încolţeşte la nesfârşit poezia ară şi seamănă se târâie tropăie zboară înoată poezia dă buzna rânjeşte precum prinţesa cea neagră cu poezia te trezeşti şi te culci cu poezia faci copii faci avere respiri poezie. mai devreme sau mai târziu fiecare trebuie să accepte realitatea.

2
pentru că există atâta poezie pe lume e drept să ne întrebăm la ce foloseşte? cum funcţionează? dacă poezia are nevoi personale şi care sunt ele? dacă poezia are oarecari obligaţii? boli? poate fi poezia întrebuinţată şi dacă da trebuie şi merită să o facem? dacă tace vreodată? e neruşinată sau numai proastă? de ce nu e pusă niciodată la punct? cu botul pe labe? cât costă? în ce se măsoară? poate fi înşelată? viciile sau virtuţiile ei salvează de obicei omenirea? cum coexistă? dacă nutreşte vreun sentiment cât de cât omenesc? la ce ne expune? încotro ne duce bezmetica?

3
într-un asemenea noian de poezie o anume poezie e ca un burp în magma vulcanului. nătâng trebuie să fii ca s-o pui pe hârtie.

din provinciile unite
când a murit vermeer datora
brutarului suma de florini 600 adică
un sfert din preţul de atunci al unei baleniere.
să ne gândim deci cu dragoste la brutarul
care i-a copt atâta pâine pe datorie dar şi
la acel dumnezeu care a avut delicateţea
să-l primească la sine fără chitanţe în regulă.
precedent pe care putem cu toţii clădi
luminoase speranţe.

seară
după ce
învălmăşeala se potoleşte se sting luminile şi
începi iarăşi să speri
iar întunericul şi tăcerea aproape te-au convins
că ai scăpat şi de data aceasta şi
bătăile inimii se domolesc

exact în momentul acela

mai suitoare ca iambii
şi mai înşelătoare ca umbrele chinezeşti
când cerşesc dragoste în lumina trăsnetului
apare şi ea
curva de inspiraţie
zăngănind din toate încheieturile ca o rablă
nesătula

COSTICĂ OANCĂ

- Născut la 17.03.1950, comuna Corod, judeţul Galaţi
- A absolvit facultatea de filologie
- Profesor de limba şi literatura română
- A debutat în 1986 la revista Luceafărul
- A colaborat în anul 1987 la revista Ateneu; în 1988 în revista Porto-Franco; 1992 în revista România Literară; 1995în revista Cronica şi Revista Nouă (Câmpina); 1998 în revista Sinteze Literare (Ploieşti)
- A publicat: Îngerul din singurătate (aforisme şi cugetări), Editura Geneze, Galaţi, 2002; Elegie pentru o sută de violoncele (poem), Editura Scorpion, Galaţi, 2003; Clipa cea repede (cugetări şi aforisme, cuvânt înainte de C.D. Zeletin), Editura Pax Aura Mundi, Galaţi, 2005

xxx
Fată frumoasă
Faptul că eu te văd
Poate fi doar o invenţie a ta.
Pentru mine
numai clipa aceasta
este adevărată
numai clipa aceasta
mă convinge că exist.
Ajută-mă să-mi amintesc pe unde eram
da
pe linia dureroasă
ce-nchipuie lumea aceasta
este adevărată
cum cerul atinge pământul

……..

aşa mă atingi tu pe mine
în noaptea aceasta

xxx
Cinci ape înalte te alcătuiesc
cinci ape
în care eu m-am înecat definitv.
Cu sărutul meu şi-am făcut buzele
Cu alegerea mea la locul înserării
ţi-am făcut picioarele
cu îmbrăţişarea mea
mîinile
cu dorul

ochii
iar uitarea de sine
şi-am făcut zâmbetul.

xxx
Mâinile tale
Durerea mâinilor mele.
După două lucruri vei cunoaşte că
nu mai sunt
după singurătate şi după dor
îţi văd şi acum zâmbetul
cum se retrăgea încet dincolo de realitate.
Eu sunt lacrima şi tu
ochiul care a plâns-o.
Când nu te găseşte
cuvântul mi se întoarce ca un ecou
şi-atinci eu îl inund cu
apele şi mai înalte
ale amintirii
timp în care el se aşază
la locul lui în poeme.
Apelel uitării tale le inund cu poeme.
Nu există frumuseţe
fără ochiul care s-o vadă
iar eu te voi pierde
atâta vreme cât tu
mă vei privi cu toate lucrurile.

xxx
Vântul nu trece de plopi
cum muzica aceasta
nu poate trece de viori
cum zâmbetu tău
nu poate trece de
inima mea.

xxx
Un pian între celelalte gânduri.
Imaginea lui nu e prea clară
dar i se distinge frumuseţea.
Vin şi viorile
la fel de singure
după cum se duc şi ele
într-o direcţie necunoscută.

xxx
Am revelaţia despărţirii
sub forma braţelor tale.
I-auzi
Cum vineri din muzică
singurătatea
ca un marş funebru.
Şi eu intru în nordul acestui poem
intru cu sentimentul vântului
în calea copacilor de iarnă.
Acest poem al mâinilor tale
Ce nu contenesc
Să modeleze depărtarea
după chipul şi asemănarea ta.

xxx
Simţi
nu-i aşa
că mi-e dor de tine
după cum vine plină de salcâmi
înserarea după cum
picioarele şi se umplu de iarbă
şi mâinile şi se îngreunează
de îmbrăţişările
care se apropie.
Am sentimentul că
m-ai privit din toate părţile deodată
tăindu-mi orice legătură
cu lumea.
Nu există fisură
între felul în care mă priveşti
şi dorul meu.
Tu şi eu ca apa fluviului
când se loveşte de apa mării
de nu se mai ştie ce s-a făcut
cu fluviul.
Poate că tu nu eşti făcută pentru mine
dau eu sigur sunt făcut pentru tine.
Spun asta deoarece uneori
ţi-aminteşti
te pierdeai de mine
şi te găseam abia
cu toate străjile nopţii
pe urma ta.
xxx
Multă vreme a trecut de când
am descoperit drumul

ce duce la inima ta.
Peste tine apoi s-au înălţat dealuri
şi au crescut păduri.
Cu ochii ca veacurile
cu tinereţea ca apele
şi piciorul gol ca înserarea –
aşa arătai la plecare.

Vino îngere şi desparte-mă de
trupul acesta
peste care
luna plină a somnului meu
să nu mai apună niciodată.

xxx
Am revelaţia depărtării
sub forma braţelor tale.
I-auzi
cum vine
din muzică
singurătatea
ca un marş funebru.
Şi eu intru în nordul acestui poem
intru cu sentimetul vântului
în calea copacilor de iarnă.
Acest poem al mâinilor tale
ce nu contenesc
să modeleze depărtarea
după chipul şi asemănarea ta.

VASILE SAVIN

- Născut la 24 decembrie 1944
- A absolvit Facultatea de Limbi străine, Universitatea Bucureşti, 1977.
- Profesor de limba franceză la Liceul "Emil Racoviţă" – Galaţi
- Are traduceri şi lucrări proprii în reviste din România, Franţa, Belgia şi Canada.
- A publicat următoarele: *Il était une fois…, Recueil de poésies, chansons et comptines*. Galaţi, Editura Porto-Franco, 1994.
- *Une clepsydre dans la Bibliothčque* – „textes poétiques". Galaţi, Editura Geneze, 2001.

Vasile Savin, Christine-Anca - *Dicţionar Francez - Român* (***administrativ, comercial, economic, financiar-bancar, juridic***)**.** Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2001.
Vasile Savin , Christine-Anca - *Dicţionar Român - Francez* (***administrativ, comercial, economic, financiar-bancar, juridic***)**.** Cluj-Napoca, Editura Dacia 2003.
- Are următoarele traduceri:
BOURGET, Paul **-** ***Taina*****,** Editura Porto-Franco, Galaţi, 1992**.**
DOUAY, Dominique **-** ***Amatorul de tablouri*****,** Editura Porto-Franco, Galaţi,1993.
DOUAY, Dominique **-** ***Comunităţile locale în sistemul administrativ*** şi colab. ***francez*****,** Galaţi, Editura Porto-Franco şi Fundaţia "Jean Jaurčs" (Franţa), 1994.
SAINT-SIMON, Claude-Henri, conte de: **-** ***Noul creştinism – Dialoguri între un novator şi un conservator*****.** Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2001.
GHYKA, Dimitrie - *Memorii.* ***Editura Institutul European, Iaşi***, 2004.
COLAS, Dominique **-** *Sociologie politică***.** Bucureşti, Editura Univers, 2004. (Co-traducător)

* * *

Prea mult lovit, eu nu mă mai ridic.
Noroiul deznădejdii m-acoperă pe faţă
Doar ochiul, în speranţă, se mai deschide, mic,
Pe când lumina lunii se scutură şi-ngheaţă.

Striveşte pleoapa boabe de aspră amăgire
Ce-şi lasă tainic urma în putredul noroi
Eu tot trăiesc în nemărturisire
Cum cancerul se-ascunde, laş, în noi.

Mă amăgesc cu resturi din ce-ar fi fost să fie
Dar nu găsesc în mine, spre a mă sprijini,
Decât otrava dulce a vorbelor ce-adie
Din şoaptă până-n şoaptă voind a mă zidi.

Mă trag din huma neagră mustindu-mi la picioare
Ştiind că prin speranţă iubirea nu mai moare.

***

S-a oprit ceasornicul…
E-o vale
Pe-aici, pe undeva
Jucam în ea şi lunga
Şi bătuta
O lacrimă în fiecare stea
O funie de fum
Şi-un fag foios
Şi-o tufă de alun

Mă înghiontesc
Cu cornul amintirii…

Mai am un pas
Cobor la prima stea
– Băiete,
Facem schimbul de bilete
Şi ne-ntâlnim apoi
Pe undeva.
Voi coborî ca mâine
De s-o vrea.

(Câmpii obosite)

Nu mai cântă-n fâneţe
Clopoţelul
Nici părăluţele
Nici chiar trifoiul.
Cristeiul s-a ascuns
Sub o lumânărică…
Frunzele şi petalele au
Tot mai mult
H_2SO_4
Şi NO_3
Şi H şi O şi K
Pulberea fină a polenului
- Cumva ruginită? -
Se-adună-n căpiţe
Na şi Cl
S şi Ph

Vacile sunt doldora
De N
Caii sunt tocmai buni
Pentru sofisticate formule de cracare…
Bâta ciobanului
E un bici electronic
Şi antenă
Blana oilor
E deja alain delon
Pe câmpie se plimbă
General Motors
Ford, Fiat şi Toyota…

Şi miroase-a pustiu…

În tabloul acesta…

Răsuna glasul, reîntors de ecouri.
Ci eu, pironit,
Nu priveam decât Rembrandt –
Mare de roşu, auriu şi de negru ! –
Şi iată,
În ultimul plan,
Chipul meu
Ostenit
Răsărea, încet, din apa-nserării.
Acum
Iată-mă pe treptele biblice
Sub mâini ocrotitoare ajuns.

Tatăl meu –
Zdrenţuit, el nu mă ştia –
Întinsese mâinile,
Fruntea mea primind
Căci iată-mă-ntors,
Printre-ai mei
De departe,
Lovit de iubire,
Eu.

* * *

Renunţă ziua la lumina lunii
Iar noaptea soarele nu are rost
Eu nu mai ştiu nimic, iar tot ce-a fost
Îmi pare-a fi o farsă a minciunii.

Ochi trişti şi mâini ades tremurătoare
În farmecul iubirii n-au intrat
Eu mă ascund adesea în păcat
Cu şoapta gurii tale care moare.

M-arunc în zi, dreptcredincios luminii,
Mistuitor un foc să mă doboare
Dar ziua-i neagră, rece, fără soare
Doar luna în coroană-mi lasă spinii.

Christos al unei tainice iubiriâ
Făcută doar din nemărturisiri

* * *

Uitând de mine, tu mă răneşti profund
Săgeata amintirii nu-ţi trece prin aripă
Acolo unde-n taină iubirea se-nfiripă
Ca o sălbăticiune în moarte mă cufund.

Uit gesturile toate, simt adierea lor
Le-adun, buchet, în mine, cu grijă le-ocrotesc
De nevăzute stavili târziu mă-nvrednicesc
Să trec plutind nostalgic, la fel ca un cocor…

Îţi va rămâne-acum această-nveşmântare
Ţesută din cuvinte şi-amărăciunea lor…
Ce caldă e iubirea cu dulcele ei "dor"
Când află împlinirea doar în însingurare!

Pierdută, te refaci în minte-mi altcumva
Şi nu te uit cât timp mai pot încă visa.

ADI GEORGE SECARĂ

- Născut la 26 aprilie 1972, Galaţi.
- Licenţiat al Facultăţii de Litere, Istorie şi Teologie din cadrul Universităţii DUNĂREA DE JOS. Redactor al revistelor PORTO FRANCO, DUNĂREA DE JOS, DOMINUS. Din 2006 colaborator mai mult sau mai puţin permanent al revistelor Tecuciul cultural şi DOI şi al cotidianului VIAŢA LIBERĂ din Galaţi.
- În prezent secretar de redacţie al Editurii Centrului Cultural „Dunărea de Jos" Galaţi.
- A debutat: cu proză umoristică în suplimentul „Buzunar" al cotidianului „Viaţa liberă"(1995?), cu eseu în revista „Philograph"(1998?) cu poezie în „Dacia literară" (1998), în urma unui concurs literar organizat în cadrul „Zilelor revistei Convorbiri literare".

Debut editorial în antologia „Carpe diem", Editura Ex Ponto. Prezent şi în antologiile „Poeţi la castel", „Porni Luceafărul…" şi "Opt încercări de a te naşte singur" (2005). Debut cu volum de poeme: 2001, „Versus", Ed.Axa, Botoşani, Premiu al Festivalului concurs „Porni Luceafărul…" ediţia 2000. A mai publicat volumul de poeme „De veghe şi de slăbiciune în mintea lui secară" şi "eliotulaproapepustiit". În pregătire: o antologie de cronici literare. În vara lui 2006 îi apare un fragment din volumul de versuri în pregătire la rubrica "Poezia săptămânii" de pe Liternet.ro.

- Membru al Societăţii Scriitorilor „C. Negri". Participant la cenaclurile „Anton Holban", „Trimbulinzii.ro" şi „Gellu Naum".

Alt început de antiroman liric
mi-a spus să n-o mai întreb dacă
mai scrie
era foarte puţin iritată de punctul unui
semn de mirare

dar noi numai în scris!
protesta independent de mine
fetişistul care era bun prieten cu
unele dintre cuvintele ei
chiar şi cu cele cu care nu era de acord

numai în scris
am fi putut să ne mai întâlnim
chiar dacă nu ne-am fi întâlnit
vreodată
în nici o realitate

şi-atunci eu am devenit leprozeria
de la tichileşti
în care ea nu se va mai întoarce
vreodată
capitol foarte pe scurt

şi-atunci condamnat la imposibilitate-a
unei prietenii
(măcar cu îngerul personal sau cu
Dumnezeu)
ce artă marţială mai sângeroasă decât
uitarea fără nume
aş fi putut alege?

Poezia?

un moft
vorba poetului săndel stamate
coleg întru eternitatea maniei la şcoala numărul patru
din lieşti-şerbăneşti un alt loc fără ieşire
sau intrare
dintr-o perspectivă apocaliptică

un trecut oarecare
vorba poetei scoţând ochii unui poem
care nu s-a mai putut naşte

şi fetişistul pastişist s-a hotărât în
mica şi infantila lui nebunie că Poezia trebuie
salvată de-acestă sadică indiferenţă

şi detectiviceşte s-a-ntors în timp

şi-acolo nu a găsit decât nişte cărţi
nişte ziare şi mai ales
mult nimic
singur în trecut

în trecut şi când mori
eşti singur
el avea această certitudine. acum
când era prea târziu să mai fie haiduc
în ţara zeului

în trecut doar cu ideea de a te fi
întors zadarnic

căutând un clopot pe care să-l baţi
într-o clopotniţă de nisip
pe malul unei femei frumoase
nemuritoare

să-l baţi deoarece tăcerea din trecut
este atât de bogată
încât greierii nu se mai pot
opri din ronţăit din ea
albinele nu mai pot bâzâi
de-atâta polen
iar muştele devin
însuşi împăratul lor
pe cadavrul ei
având capul sprijinit de-o vioară
la care n-a mai apucat
nimeni să cânte
extraordinara bătălie

încercând nu să-şi amintească
ci să fie în trecut
el îl simţea undeva în spatele capului
sau al creierului dacă vreţi

era un poem şi trecutul
ofelie pe care viitorul deja o aruncase
în ape
şi plutea plutea
doar veşmânt păstrând prezent

şi-n drum a fost prins într-o bătălie

deloc celebră pentru că nu şi-a găsit
locul în nici o carte (încă)
de o parte toţi cavalerii nostalgiilor
de cealaltă toţi cavalerii regretelor
şi el era pe rând comandantul fiecărei armate

şi dacă nu v-aţi înspăimântat încă
e fiindcă nu aţi înţeles
că e vorba de toate nostalgiile şi regretele
tuturor oamenilor de la primul
care nici nu ştia că este om
până la zeii tuturor oamenilor
care nu au ajuns asemenea zeilor

era adevăratul armaghedon
şi el nu ştia pe de rost
nici măcar un singur poem
(măcar de-al lui)
care să aducă pacea şi liniştea
iarăşi complexul- ce plictisitor!

şi-atunci el şi-adus aminte că ea
era mama poeziei lui
şi nu ştiu dacă vă spune ceva
cuvântul oedip
dar el a ştiut atunci
că a început să alerge

DEGEABA
sau doar pentru a-şi umple timpul dăruit de cineva
care-l primise de la altcineva

şi n-avea ce face cu el
n-avea nici un perete de care să-l agaţe

era mama poeziei lui
dar prin cine ştie ce joc al oglinzilor
devenea fiica-mamă a poeziilor sale
şi spaima-i devenea atât de grea
încât lolita era doar un arhanghel nou
pe lângă rodul dragostei sale cu
stelele, marea şi dunărea laolaltă
deoarece la el iubirea era ceva simplu
întotdeauna s-a complicat

când a fost să fie pedepsit
(vorba vine, vorba pleacă)
omului i-au fost lăsaţi doar doi ochi
celorlalţi
-spre trecut, viitor, celelalte lumi-
li s-au aşezat cuvinte peste ei

şi spun unii fără a gândi prea mult
cu cei doi ochi parcă-s orbi în ţara morţilor

cu ei nu văd iubirea
sau o văd doar parţial color

dar iubirea
-dacă mai este nevoie să vi-o reamintesc-
este Dumnezeu

şi ce ştim noi despre dumnezeu
altceva decât că este iubire

şi din perspectiva durerii
o telenovelă proastă de tot
sau o piesă de teatru
în care decorul este întregul univers
iar personajele sunt două
dumnezeu care este interpretat de celălalt
şi celălalt care este interpretat de dumnezeu
daruri quasi(anti)kantiene

un alt dar este capacitatea de a
crede că frica este însuşirea
de a admira cerul înstelat
oceanul înfuriat frumuseţea
deşertului şi a lui dumnezeu

un alt dar este arta de a fi
spectator la piesa de mai sus
amintită ori de a-l maimuţări
pe dumnezeu povestind ori inventând vieţi

fragmente de vieţi

a să nu uit şi capacitatea de a
te întoarce sau de a crede
că te întorci

şi însuşirea de a uita de unde
ai plecat spre nicăieri
întoarcerea la o femeie frumoasă

o femeie frumoasă este întotdeauna departe
şi rar de tot câteodată din întotdeauna

lângă tine

uneori în mintea ta ca un burduf de câine
întors pe dos pentru a găsi o dovadă
a firimiturii de suflet

altfel spus
eu nu eram ulise
dar ea era penelopa
dar vârful incredibil al săgeţii
întotdeauna nevinovate
m-a convins că totuşi
ithaca poeziei
este patria mea

şi cu ceara-n urechi
auzeam sirene ce-mi păreau
cunoscute

dar încă din copilărie îl îndrăgisem
pe ulise (deşi azi îmi pare enervant de
viclean) şi-n somn mereu ascuţeam
ţepuşa pentru ochiul lui polifem

dar în vis uneori polifem era îngerul meu personal
alteori eram chiar eu polifem
şi îngerul mă orbea de mine însumi

a da să mă întorc la o femeie frumoasă
ea şi atât

pentru un războinic adevărat femeia nu există

pentru un războinic cu slăbiciuni ori tării omeneşti
femeia poate fi un timp un castel sau o casă
un foc o apă de netrecut o cană cu vin fiert sau o
strachină de fasole fiartă
un măr copt într-un cuptor
o ciosvârtă de friptură
sau o zeiţă care-l protejează
o muză inexplicabilă
apoi o amintire o iluzie un vis

cel mai bine ar fi să fie

ea

şi atât

o femeie-războinic care să se dueleze cu aceleaşi arme
dar feminitatea e de neînvins
e cheia oricărui poem oricărei vieţi
oricărei înfrângeri oricărui paradis-infern (preferabil infernului pur)

a şi fără a fi răutăcios
pentru femeile care sigur se vor îndrăgosti
de războinicul adevărat:
acesta nu există
portret de neînţeles teribilist

sunt sigur că miroase a toporaşi
a zmeură şi a fragi
sunt sigur că ochii ei
sunt străjuiţi de foi de grâuşor

apoi, din partea întunecată
vine un epigon de-al lui picasso
care taie-n realitate

porumbelul prins în viclenia intestinelor
icrele negre din care iese moartea albă
cerând iubitei o ţigară

ochiul ei de uitat alunecă undeva
la dreapta poemului
ochiul ei de neuitat
se p a r
s
g e
ca un ou de cocoş politician

florile galbene de grâuşor sunt
mestecate de un iepuraş cu
partea din spate a corpului paralizată

buzele o buzele sunt sărutate de propriii ei genunchi
călcâiele dansează cu cerceii
părul ei pare doar o perucă pusă
unei iubiri chelite
de orice fior
da

iubirea aceasta este fenomenologia unei
iubiri care nu a existat

doar în cuvânt
şi aceasta-i o minune

şi pe scaunul cu rotile
doar într-o portocală

martore îmi sunt subţiorile
.....

„Noaptea mea cu Maud”

n-a existat

au fost alte nopţi (nu multe)
întru slava mediocrităţii mele
de fiinţă exemplară
(ca orice fiinţă)
de amant fără un trecut de iubit
de iubitor căruia nu i s-a răspuns clar
la vreo scrisoare către zeiţe
care a văzut într-o catedrală catolică
că Iubirea este (şi faţă de oameni)
şi a simţit într-o viaţă aproape pascaliană
că Iubirea are mai multe feţe
câte are şi Răutatea muncind din greu
la inventat şi deasfăcut iubiri
(iar uneori Iubirea era chiar Răutatea)

Răutatea aceea cu faţa mereu inocentă
minţind cu măsură
să nu strice fragilul echilibru
al existenţei mele
ducând pe umeri
un viitor în care iubirile nu vor mai conta

pierdute la un pariu pascalian

dacă iubeşti şi faci ce vrei
sau dacă iubeşti şi nu poţi face ce vrei
sau nu eşti sigur că iubeşti şi nu ştii unde
să te poţi opri să te odihneşti
căci nicăieri nu pare să fie loc mai dulce
de visare decât gândul
la gândul unei femei pentru tine

frumoasă departe
chiar şi aşezându-se întâmplător
lângă tine

e în acest poem care s-a sfârşit deja
ceva dintr-un don juan
care s-a simţit mereu exilat
în mintea mea
şi mai ales în sufletul meu

un don juan minor
nici măcar de week-end
un don juan al Întâmplării
de a exista sentimentul îndrăgostirii gratuite

VASILE SEVASTRE GHICAN

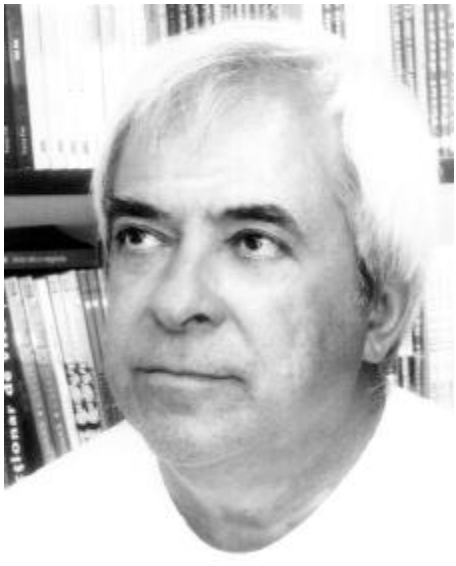

- Născut la 19.06.1947, comuna Corod, Galaţi
- A urmat cursurile Şcolii profesionale speciale de Aparatură Röntgen medicală.
- Tehnician reparaţii şi întreţinere aparatură Röntgen la Spitalul Municipal Tecuci
- A debutat la 29 septembrie 1968 cu poezia "În vârsta fiecărui om" la Viaţa Nouă Galaţi; debut în volum: în anul 1988 (debut colectiv) "Prier" la Ed. Cartea Românească, ciclul de poeme "Inima soarelui"
- În perioada 1980-1989 responsabilul Subredacţiei Tecuci a ziarului "Observator" din Tecuci
- Membru al Societăţii "C. Negri" din Galaţi din anul 1994;
- Membru al Cenaclului "Calistrat Hogaş" din anul 1970;
- A luat premiul I; "Trepte de istorie" 1979 Premiul I; concursurile de poezie "Costache Negri" organizate de Comitetul Cultural al judeţului Galaţi, ediţia I, 1978 luând Premiul III; la ediţia a III-a din 1980, Premiul I şi Premiul special al ziarului "Viaţa Nouă" Galaţi;
- În 1983 a publicat revista literară ISTRU împreună cu graficianul Constantin Niţură
- A publicat:"Vămile nesomnului", Ed. Porto-Franco Galaţi, 1993; "Infrastructura păcatului", Ed. Alma Galaţi, 1999; "Cratere cu lacrimi", Ed. Pax Aura Mundi Galaţi, 2002; "Patimile cuvântului", aforisme, Ed. Alma Galaţi, 2005;

Albastru de codană
Nori grei se sparg de-o margine de mine
Şi cad trăsniţi din doi în doi microbii;
Destine se preling ciudat spre cimitire
Ca singură dovadă a Raiului, sunt robii.

Fereşte-mă Stăpâne de roua din cuvânt,
Când se usucă Marea, nu-i încă aici sfârşitul;
Am pariat pe rocă şi-am câştigat pământ –
Din moartea mea se-mbată emfatic asfinţitul.

Mai toarnă mamă o cană de putere,
Văd prisma mai albastră ca ochiul de codană;
Pe lacrima ta scrie adânc de revedere –
Iar undeva mai jos, înalt plutea o rană.

Şi astfel cei săraci au bântuit regrete,
Au devorat imperiale şi majestoase stânci –
Iar undeva aproape să nu se mai repete
A-nmugurit uitarea mârşavului Atunci!

Vă iert Doamnă!
Vă iert Doamnă
că mai mult nici nu am voie,
deşi venită din greşală
dorinţa sfântă-o preamăriţi;
Vă iert Doamnă
că mai mult nici nu doriţi;
Lumea care-o-ngenunchiaţi
Ca pe-un rob mă ameninţă;
Te iert Doamnă

că mai mult nici nu pricepi –
greşeala-i o momeală vie,
o fericire efemeră,
un mâine slugă la picioare,
cum flămânzită-i o panteră.

Acum când ştiu să uit, să mint
vă iert Doamnă şi e bine,
într-o lume de nebuni
e o eroare să fii sfânt.
Pentru tine-am fost corvoadă,
cei sinceri se sfiesc să vadă
acest unic veac de toamnă,
acest leac de cruntă vamă –
simplă grijă efemeră,
un mâine slugă la picioare
cum flămânzită-i o panteră!

Graniţe ce frâng destine
Cutremurul de astă noapte m-a găsit nepregătit,
Din durerea lui nasc aripi de satanice plăceri;
Pentru cel ce încă n-are cel puţin un răsărit
Doarmă somnul care-nalţă visele de la căderi.

Următoarea vamă-i roata, nalt mileniu nenuntit,
O povară pentru cântec, alta pentru cel ce vine;
Împroşcaţi-mă cu sfaturi, sunt soldatul răstignit
Pe speranţă-adânc pătate de rezervele lui mâine.

Singura morişcă-i veacul, cel scutit de la osândă,

Cel care adie-n grabă multe zări cu împrumut;
Cel ce n-are mângâiere, n-are nici cum să pătrundă
Nemurirea din cuvinte, Raiuri care-au dispărut.

Leneşă privirea morţii mai trufaşă ne îngână;
Trece prin ferestre sacre, graniţe ce frâng destine –
Dincolo de arma pâinii, nebunia ta păgână,
Fericita stea ce urlă disperatelor ruine!

Pustiu ca o biografie
Trandafirul detună sângele. În somn
Un copac e bolnav de ninsoare;
Trece târziul ca un mare Domn
Ai cărui părinţi se trag de la soare.

La început de veac fiecare astru
E ca o răscruce dăltuind în oră;
Intomnând cuvinte ca un greu albastru –
Slab ca o fecioară care mă devoră,

După miezul nopţii, atât de divin;
Apoi tu femeie caldă şi târzie
Du-te ca o nesătulă clipă de venin
Dar zbori încet şi gravă ca o poezie.

Iubirea, o stăpână de după-amiază,
Ca o floare-n odaia în care-am iernat:
Aici păcatul boleşte a toamnă
Iar tu iubit-o boleşti a păcat!

Blestemul unui mire
Dau buzna prin fățarnice ispite
Abandonez și țel și grijă și virtute,
Plăceri ce vor rămâne risipite
Prin Universul Bolilor Unite.

Plutind, ca ocrotindu-vă să doară
Nepreţuitul dar; paharul venerăm
Ca ultimă și sacră călămară,
Pădurile de cruci spre care ne-ndreptăm.

La miazăzi de singura redută
Stau eu cel greu lovit de fericire –
Sinistru zgomot ca o rugă mută
În hainele de gală, blestemul unui mire.

Dau nu uitaţi că și-n Prăpăd sunt zări,
În care ne închidem în ele cu Înaltul
Iubirilor ce dorm în părăsite gări –
Și jur că veșnic să rămân un Altul!

Mamei
Mângâind tulburătoarea
mână a mamei
pentru poemul păstrat
cu atîta răbdare,
încrustate maluri de timp
și nesomn
pentru chinul de-a naște sub soare
un zâmbet de om;

Pentru lacrima ei grea de lumină
plecată în apriga luptă
cu viaţa,
sperând o clipă de tihnă,
pentru tot ce se poate
şi putând va fi fost
dând sens unei clipe
ce o ştim de-acum pe de rost,
pentru multă tăcere
din necazuri, din ploi
pentru cât a muncit
să putem să fim noi,
pentru frica de moarte
adunată pe vatră, când tata lupta
pentru o viaţă mai dreaptă,
pentru inima ei atât de departe –
cuvântând peste tot
iubirea de-aproape,
pentru visul ei mare dat de nimic
plecaţi-vă fruntea mai mult de un pic,
sărutaţi-i mâna brăzdată de veacuri, cât puteţi,
iar puterea fie-vă mare
acum şi oricând dimineaţa noastră cu soare!

Revărsat de vară
Se desfrunzesc din nou cocorii
Precum plângând copilării, o rază;
Se premenesc pe prispa casei zorii
Din datoria mea să vândă mai cutează.

Trăim cuvântul până se destramă

Iubirea-i canceroasa lui povară;
Din orice zâmbet se mai naşte-o dramă
Din orice urlet, un revărsat de vară.

Poeme am adus şi soare celui rău,
Să se fălească-n rana lui obositoare –
Mai grav decât un cap de nătărău
Lăsat ca să gândească la-ntâmplare.

Se desfrunzesc din nou cocori, cocori
Se desfrunzesc de ani şi regii,
Aşa cum cei de dincolo de nori;
Ne-nvaţă cum să mergem drept, betegii!

Loviţi-mă cu cântecul vostru
Primeşte ţărână
şi acest craniu pătat
de câte s-au spus de femei;
Braţele încă vor plânge
să spere şi ultima dorinţă.
Iubite au fost îndelung
dar flămânde se nasc peste noapte;
Cunoscătorii vor scoate la iveală
nimicul rămas curat
din zguduitoarele lor cuvinte,
să se poată înălţa
peste veşnica lor pietate.

Răspântii
Poetului Petru Dinvale

Ca un miez de noapte, inima
singură ca timpul –
trebuia să traverseze atâtea păcate.

Nici o pădure nu s-a născut
fără ca moartea
să nu se cuibărească în ea.
Tinereţea, o grijă greu de suportat,
iubirea – o pupilă de prunc –
cu mofturi de început de veac,
traversând toate cuvintele
pe care le-aţi hulit
la trecerea prin inimile voastre.

Ecoul vieţii gura îl naşte
precum luna de miere
odihna sufletului –
humă albastră ca somnul
frământarea ei –
poate ceva mai la vale!

Ca o pasăre
Iubirea ta traversând
blânda părere de rău a răului;

Ca o pasăre venită de departe –
deocheată floare de măr –
din care o stea culege miresme,
şi-ţi saltă serafic
în plete.

PAUL SÂN PETRU

PAUL CIORICIU
- Pseudonim: PAUL SÂN PETRU
- Născut la 18.03.1936, Galaţi
- A absolvit Facultatea de Medicină Bucureşti (1961-1967)
- Medic medicină generală: Neamţ, Prahova, Dâmbortă, CSG (1976 – 1994) Moreni, Oancea, Vlădeşti, Măstăcani, Cudalbi (în prezent)
- A debutat în Revista Viaţa Studenţească, 1962 (Red. M. Sorescu / Volum Urme – Espla 1969 (Mircea Ciobanu)
- Debutul, primirea în Uniunea Scriitorilor (oct. 1978), premiul Cornel Coposu la concursul de poezie NIHIL SINEDED, Braşov
- A colaborat cu reviste precum:Luceafărul, Cronica, Ateneu, Convorbiri Literare, Axioma etc 1997
- A publicat următoarele volume: Urme, Espla 1969; Poeme, Ed. Eminescu 1975; Pământ de bun venit, Ed. Cartea Românească 1976 ; Cumpăna soarelui, Ed. Eminescu, 1981; Anotimp, Ed. Junimea, 1985 ; Ed. U SIS, Bucureşti 2002; Mersul pe fulger, Ed. Cartea românească, 2003; La limita şansei, Proză scurtă, Ed. Cartea Românească, 2004 ; Rugă pe harpă compoziţii muzicale corale, a cappella, Ed. Zappy's, Câmpina, 2005.

O IMAGINE A VEŞNICIEI

Asta a fost tot. De acum vei putea
să-ţi închipui veşnicia:
un Everest pe care o dată la o mie de ani
se aşază o pasăre să-şi ştearg ciocul
iar tu aştepţi să se roadă granitul
să se macine ca munţii Măcinului
(aproape câmpie) şi să spui: ce plictiseală
să aştepţi veşnicia să-mbătrânească
şi tu să fii cel ce-o îngroapă cuvenit
ca pe o veşnicie-n cele veşnice

DESTIN DE CEAS ŞI INIMĂ

Ceasul îşi trăieşte din plin clipele
Nici una pe alături nu-i scapă
Doar inima din piept doarme pe ea
Şi nu mai ştie când merge în gol
Ca o moară domoală de apă

Ceasul roteşte fosforescente mustăţi,
Prelungă încruntătură de ace;
Inima pare să uite-n curând
Ce are de făcut, că acum va tic-tace.
Ma moulin rouge, ce bine era o dată cu tine!
Dat totul e rău şi pe dos când totul
Se termină cu-atâta preabine –
Că binele e să nu se termine.
Şi adevăr îţi spun inimă:
Astăzi vei fi lângă rai
Sub aceeaşi floare cu mine.

Dar cele mai scurte aşteptări
Sunt aşteptările sfinte;
Inimă, îţi dau o veste mare:
Ţi-am pregătit de lucrat
O veşnicie şi-o sută-nainte!

Doar ceasului n-am ce să-i fac,
Învierea nu se atinge de rugină;
Toate ceasurile se vor arunca pe pământ
Când vom rămâne cu El
Cu Dumnezeul nostru de timp şi lumină!

STRĂMUTAREA LUMII
Hai să ieşim în ogradă:
din brume şi soare
toamna expune autoportrete
urmează să trecem grafica iernii
mânca-te-ar răbdarea să te mănânce!
şi mai vedem noi. Nu cumva
acum două mii de ani
minunile se făceau mai ales primăvara?

RĂMÂNEREA ÎN UMBRĂ
Foaie de-nverzire-n două
foaie verde calendar
năvălind în lumea nouă
după placul unui zar

Soare larg de-ntâmpinare
umbra mea-ndărăt subţire

prea supusă târâtoare
urmărind fără privire

Foaie verde jumătate
veşti de galben de nervuri!
calendar cu foi pe spate,
tu veniseşi să mă furi?

Soare mic de înălţare
umbra-mi trece înainte
după ea mă iau şi-mi pare
că-i tot mai puţin fierbinte

Legături pe înmulţite
între pasul meu şi ea
lăudându-mi pasămite
umbra-n care voi intra

IA-ŢI TIMP

Sigur că aripile nu-s ale păsărilor
ci încredinţate le-au fost ele
spre veşnic-discontinuă folosire
că însuşi cântecul nu le aparţine
el, o idee de care ascultă;
nici moartea nu e a lor
ci un amestec din afară se cheamă ea

şi la urma urmei cine are urechi să audă:
cu moartea e altceva – ea nu e
o însurătoare, ci un lucru mai serios
care din vreme trebuie pregătit

ia-ţi timp pentru ea că oricum
ţi se va dărui şi pregăteşte-te
ca şi când totul abia începe

CLIPA DE PRAG
Un vânt scăpa din ţarcul miazănopţii
Spărsese-un altul porţi de miazăzi:
s-au întâlnit ca doi berbeci de-o seamă
şi liniştea a prins a se răci

Din coarne le ţâşneau scântei de ploaie
Şedeau o clipă-aşa înţepeniţi
Şi lumea-ncremenea cu ei odată
Aşa, ca-ntr-o surprindere de blitz…

Ce scurt momentul pentru o planetă
Şi-ntre Puteri ce criză de egal!
Migrează echilibrul dintre vânturi
Iar miza păcii, numai pentr-un cal?

ŞANSA
Fără spaţiu, fără timp
Moartea-i penta-anotimp
Fără vreme, fără spaţii
Creşte lumea de negaţii
Hiperspaţiu hipertimp
Hiperzeu cu hipernimb
El, ce ni-i mai mult iubire
Şansă-i de-ndumnezeire

INCURSIUNI ÎN LUCIDITATE

Atâtea lucruri subesenţiale
Comod le stăpânim şi cu aplomb
Strămută vânturi nori telekinetici,
Pătratul flasc se alungeşte-n romb
Şi nu ştiu câte-n lung mi-au mai rămas
Cât serial pe viu prin reverie
Ce umbră peste umbră picurând
Minţindu-mă cu stropi de apă vie

CRONICA DE JAR

Poetului de-i vei călca pe drum,
vei auzi cum urmele-i răsună;
după potcoave se afla cândva
ce oaste a trecut pe-un câmp de lună.
Chiar tu care-ai păşit, poate că eşti
minune prin povestea lui prelinsă;
dovada-i lungă cronică de jar
a jocului de urs pe tablă-ncinsă.

ELEONORA STAMATE

Născută: 1 martie 1953, Craiova, judeţul Dolj
Liceul Teoretic „Tudor Arghezi “, Craiova, 1968-1972; Facultatea de Filologie şi Istorie, Universitatea din Craiova
Debut: *în perioada liceeană:*
1970 - debut la revista „Bilete de ucenici “
1971 - redactor - şef la revista „Bilete de ucenici”
A publicat în revistele: „Observator T”, „Glasul Tecuciului”, „Semnal”, „Porto -Franco”, „Dominus”, „Antares”, „Şcoala Gălăţeană”, „Academia Bârlădeană”, „Anunţul tecucean”, „Kairos”, „Dunărea de Jos”, „Revista nouă”- Câmpina, „Viaţa liberă”, „Ateneu”. Din anul 1978 este profesor de limba română şi limba franceză la Şcoala „Dimitrie A. Sturdza” din Tecuci.
Volume publicate: - Simfonie crepusculară (versuri), Editura Geneze, Galaţi, 2001
- Castelul îngerilor (versuri), Editura Sfera, Bârlad, 2004
Prezentă în antologiile :
- Prinos - cuvânt înainte de Mihai Blejeru, Editura Teodora, Tecuci, 2003
- Piramida sufletului - Editura Arhip Art, Sibiu, 2006 cu prefaţă de George Arhip.
În pregătire: „Viaţa la imperfect” - volum de versuri trilingv : română-engleză-franceză
- „Plachetă de versuri în limba franceză”; „Actualitatea istorică a prozei lui Ion Ghica”
Traduce din limba franceză:
- *Portretul Papei Ioan Paul al II- lea* a lui Andrei Frossard; *Călătoriile mele* de C. Chaplin; *Profesia: vameş* de Jocelyne Dorian
Animator cultural:
- înfiinţează şi conduce Cenaclul literar -artistic „Nichita Stănescu 2000"
- împreună cu dr. Teodorescu Constantin şi în calitate de redactor - şef, lansează în aprilie 2006 „Tecuciul cultural” - revistă lunară de cultură, care a ajuns la nr. 8;
- membră fondatoare a Asociaţiei „Ion Petrovici” din Tecuci;
- membră fondatoare a Clubului de literatură universală „C.D.Zeletin”, traducând din limba Franceză;
- „Tecuciul Cultural” îşi schimbă numele în „Tecuciul literar artistic” al căror redactor şef este în prezent.

Autoportret

Am iubit ochiul nisipului răvăşit, cu miros de migdale cu o privire peste fereastră din coapsa ta, am iubit paşii incerţi, topiţi în beţia ninsorii, pierdută printre copacii nenumăraţi.
Am iubit clipele nelămurite în neobositul anotimp măcinat de naşterea cuvintelor pe înserat.
Am iubit apele sprintene ce se revarsă în dimineţile târzii ale venelor mele, am iubit iedera ce năştea ochii păsărilor din amintirile cu poveşti norvegiene, am iubit geana nesătulă însingurată printre petalele neuniforme din visele mele, am iubit marea, corăbiile, valurile, crucile mohorâte din cimitire, am iubit nopţile sălbatice, neodihnite săpate în tălpile zmeilor ucişi în cuvinte, am iubit ploaia, fulgerul ce mistuia ecoul dintre cetăţi, am iubit văpaia de stele, pajura ce înnopta în cântecele din dimineţi, am iubit iarba, fecioarele ce se jucau de – a v – aţi ascunselea cu asfinţitul, am iubit soarele cu razele ce muşcau din pântecele norilor nemărginitul.
Am iubit cărările neumblate, sânii zorilor ce fugeau năuce de singurătate.
Am iubit felinarele nopţilor, când păsările cu aripi de toamnă intrau pe fereastra aspră a vieţii.
În neliniştea nopţii am iubit agatele, oglinzile, florile sugrumate de soare.
Am iubit, am iubit, am iubit……
Oare ….ce n – am iubit …….. oare?

Destin

Când voiam să mă nasc,
Dumnezeu a ascultat vocea necunoscutului, a vrut să închidă fereastra într – un seif din lemn de mahon, dar …… l – a uitat deschis…
A vrut să – mi adune în palme hohote de râs dar palmele mele neascultătoare nu voiau să se închidă…..
Râsul se transformă – n aramă……
Văzând că în jurul trupului meu izvorau statui, mi – a semănat seminţe de singurătate, iar din ele au crescut anotimpuri….
Atunci, mi – a încrustat în palmă cuvinte cum ar fi:

IUBIRE, PACE, RUGĂCIUNE, LIBERTATE…..
Aş fi acceptat să – mi coase pe frunte stropii de ploaie ciucuri de rouă să – mi spele gândurile, dar norii se încăpăţânau, să se joace de –a v – aţi ascunselea cu razele de soare.
Ce aroganţă !
Deodată s – a uitat în ochii mei, lumina secera întunericul, doar, din loc în loc, lacrimile se cuibăriseră neinvitate.
În zori, din umerii înstelaţi, cu aripi lacome prinseseră a se naşte îngeri, chemaseră fluturii să zboare în cetate….
În pajişte păşteau caii cu coamele lor singulare, aflaseră că – mi fusese dor de ei.
Cu frunţile lor triunghiulare sculptaseră în iarbă ochii luminii iar eu scormoneam,cu privire nestingherită, cuvintele spre neunde, mirată…….

Eşti fluture?!
Eşti fluture? Doar fluturii poartă
lampadare de curcubeu….
în aripi, câte frunze transparente ţi s – au topit !!
Ca – ntr – o serenadă de Schubert, zbori,
umbrele tale au ochi de zei
au murmurul din întinderea azurie…..
Eşti fluture?!Pe umeri ţi s – au aprins
torţele rupte din întuneric,
se tem de frica luminii,
culorile ţi s – au îngemănat cu stropii de soare,
cu privirile spre vişinii în floare
logodiţi cu lutul cărămiziu….
Eşti fluture? M – ai strigat cu vocea ierbii
le – ai copiat verdele frunzelor de nuc,
minune eşti! Naşti lumina din zbateri
de aripi deasupra lumii…

Un fluture!
Spargi plumbul topit pe un nor, cu fiecare minut
sculptez inele în aer din cărbunii fosforescenţi….
cu aripa lacomă de timp, vino, nebiruitule,
învaţă – mă religia răbdării printre pitrele bisericii
pe strada Mitropoliei,
sub podul dărâmat de suspine,
În umbra sfinţilor
Eşti fluture?! Doar fluture?!
Cine mai este ca tine?!

Doar noi
Mi – ai împodobit pieptul cu armura trupului tău,
când necuprinsul gândului aştepta
şi ultima dorinţă păgână…..
Respiram frunza, norul, floare de măr,
umărul, zâmbet de dimineaţă
Descompus de singurătate,
mă dezbrăca de atingerea zorilor,
din petalele surâsului adormitor.
Ferecaţi în copite de cai,
ascultam cum torc cuvintele încărunţite.
Braţele mele, zăpezi risipite,
atingeau razele sub o pleoapă de mai,
Târziu, îmi alungai privirile
printre frunzele nestingherite de iedera,
aripi ne creşteau năucitoare,
în vechea cetate unde doar,
harpa înrobită se – aude …..
Încet, harpa înrobită o ascundeam în noi,
Floarea de măr tresaltă cuminte

Sângele fierbe sub valuri acum,
liniştea naşte cuvinte…

Din lacrimi eterne de curcubeu
M – am născut cu o coroană de cuvinte
în jurul capului,
printre flori, din loc în loc,
creşteau scorburi pline cu verbe.
Pe frunte îmi zăboveau păsări
care purtau în ciocuri clopote solare
ca să – mi vestească lumina,
pe aripi orizontale izvorau grădini,
fără case, fără pridvoare,
doar un covor de valuri îmi spăla drumul
spre biserica din refluxul Tău.
M – am născut în tihna de noapte, în cetate
Doamne, spală – mă acum de singurătate,
arde –mi cenusa – n cuvinte,
verdele semănat în iarbă rupe – l în coapse,
ascunde – m în noaptea cuminte,
în aripile – ncolţite în sânge, departe.
Cu şoapte adoarme – mi pe umeri, Tată al Serii,
ochii în copacii logodiţi cu tăcutele cascade
pe sânul meu,
iar din anotimpuri rostogolite, în idei verticale,
prin felinarele din trupul meu, alungă – mi tristeţea;
Renaşte – mă, Doamne al Serii,
din lacrimi eterne de curcubeu ….

El

Zeii – mi şopteau :
E singurul tău legământ, e sunetul gândului,
e dimineaţă, e robul arborilor,
părul lui are culoarea ploii
ce spală braţele luminii în zori,
Chiar dacă ar poposi pe coapsa ta,
tot aşteptarea fluturilor te – ar veşnici…
E zborul, e tâmpla, e gustul mărului,
Chiar dacă ar sorbi geana zorilor,
din inimi de piatră,
Tot aşteptarea fluturilor te – ar veşnici….
E corabia dintre secunde grăbite, e valul,
sub care altele urlă tânguitor,
în zâmbetul amar peste mări,
Chiar dacă ai pluti printre cuvinte,
insula cu iluzii grăbite ţi –ar strecura
în inimă lumânări arse ce opresc
timpul în loc,
Chiar dacă ai înflori în talpa statuii
din grădina însingurată,
Chiar dacă ai creşte din genunchiul
verbului meu,
tot aşteptarea fluturilor te – ar veşnici …
E lacrima din sânul poemului,
e silaba din pântecul amurgului,
e chipul umbrei din umărul muntelui,
chiar dacă labirintul codrului ţi – ar mângâia
liniştea norilor,
Tot aşteptarea fluturilor te –ar veşnici…..
E zborul, e apa, e cerul, e marea,

- Doamne, e EL, EMINESCU!

Măşti

Măşti de – o zi şi de – o noapte,
măşti ascunse în taina sângelui meu,
măşti de ceară şi de sidef,
crescute în suflete însingurate,
măşti cioplite în fulgere
chipuri zdrobite în păsări şi zmei,
măşti ascunse în aerul bunicilor mei,
prea devreme pierduţi în ritmul paşilor neobosiţi,
măşti ascunse – n lumina din trecutul meu,
perfide ca iedera pe zidul Anei
măşti uşoare ca fulgul în vis,
flăcări născute din sângele tăcerii;
măşti cu candela mângâiată de zbucium,
păsări ucise de stele, de nori,
măşti crescute din ochiul cerului,
lacrimi risipite în zâmbetul de curcubeu,
măşti în ochii înspumaţi ca rânjetul unui zmeu,
măşti sărutate de amurg, topite – n oglindă,
nu mă strigaţi dintre munţi, nu mă risipiţi între văi,
nu mă despărţiţi de azurul irişilor,
nu mă izgoniţi din cuibul soarelui,
măşti degrabă trecătoare,
măşti născute din umbra cuvintelor,
logodite cu zâmbetul din cenuşă,
măşti cu urechi şoptite din porţelan,
contopite cu sărutul vântului,
sculptate în lacrima din orizonturi,

nu mă izgoniţi dintre stele, mult prea departe,
nu mă exilaţi în nemărginirea cea verde,
nu mă îngropaţi între arţarii neroditori,
prea devreme retraşi în seminţe,
măşti poposite în ceramica de Cucuteni,
botezate şi legănate între florile de busuioc,
nu mă ascundeţi în vise precare,
nu mă chemaţi pe corăbii netrecătoare,
legănaţi – mă între cuvinte, printre frunze de – alun,
între pădurile mele de fum.

SĂNDEL STAMATE

- Născut la 08.09.1947, Lieşti, judeţul Galaţi
- A absolvit Universitatea „Al. I. Cuza“ Iaşi (1965-1970)
- Profesor de limba şi literatură română – Şcoala nr. 4 Lieşti
- A debutat în : „Pagini dunărene“ şi „Tinere condeie“ în 1965
- A luat Premiul Sindicatelor la Festivalul Naţional de Poezie „Aron Cotruş“, 1988
-A colaborat la: Flacăra, Convorbiri literare, Familia, Dunărea de Jos, Porto Franco
- A publicat: volumul „Antologia zăpezilor“, Ed. Sinteze, 2005, 72 pagini

Pan se îngraşă cu laptele luminii
Ca un pui de căprioară
Expulzat violent în roşul de aur al pădurii
Ziua se ridică şovăind în picioare
Amforă răsturnată cerul varsă lumină
Peste creştetul seminţelor adormite

Sfâşiindu-şi cămaşa cu paftale-aurite
Via-şi arată banii sânilor
Grei de căldura verii

În chivotul cu umbre
Zeul cel lacom petrece:
Cu laptele luminii se îngraşă

Doar poetul…
cămilă purtând în cocoaşă tristeţile lumii

În fiecare zi condamnat
fără vină să înfrunte
comandouri de cuvinte
asiduu antrenate
să ucidă…

Prizonier al metaforei
(nobila-i gleznă o strâng
cingători de rare metale)
implorând ajutor
de la stea
de la fluturi copii iubite-
Îngeri ai Domnului
Eliberatori.

Poem pierdut
În somn
întorcându-se Domnul
oasele bătrâne îi scârţâie
avid tulburând Eternitatea

Ca o cruce
crescând-mi în umeri
aştept
strigarea a şaptea
Pierduta
-n mileniul ce tocmai
s-a stins
cu uşa uitată deschisă

Prin care se aud
indicibili copii
inventându-şi părinţii

Şcoala de viaţă

Până când soarele va atârna
în cuie de aur răstignit

Până când noaptea
fi-va metresa cuminte a poetului
fără pungă de arginţi

Până când vântul va rupe
din mine
cuvinte fără de timp
a fi face a avea

Poezia nu e decât stenograma
unor melancolice tratative
cu îngerii
din pururi feciorelnicul hotar
al celuilalt tărâm

Naraţiune cu înger bolnav
Cum ninge iubito, târziu
ca într-o carte veche
din care-am învăţat să mă nasc
să-mi potrivesc fiinţa
siderală
în carnea trecutului
ce voi fi
boala îndelung învinsă
ninge
copacii devin tot mai grei
cearcăne dulci sub ochii primăverii
Dumnezeu
priveşte îngândurat
cum îngerul bolnav
roade varul bisericilor
devorând fiinţa din fresce

Lumina prea înaltă a fiecărei nopţi
Firul de iarbă a adormit iepureşte
Lângă botul cailor sloboziţi
Pasărea dureriii nu-mi mai ciuguleşte din palmă
De tâmpla nopţii şi-a rezemat zborul

În coliba iubirii îndrăgostitul
Aşteaptă cuminte un semn
Cuvântul îşi suge degetele prin somn
Te vei iubi tulburătoare-nădejde-de fum
Tu peste marginile firii
Iubită-prea-dulce-poem

Dorinţa, mânz cu picioare frânte
Să mi te dărui asemenea florilor de câmp
ce-şi pleacă grumazul cu sfânta supunere
când neînduplecată lama coasei
amemninţă pământul cu ploi de clorofilă
şi-n liniştea mai grea decât odihna părinţilor
orizontu-şi fardează pleoapele cu umed amurg
herghelii de aur pasc iarba cerului neîncepută
mînate de-un zeu şubred cu numele Timur
Tortura Focului – un cal roşu îmi fulgeră prin vene
Dorinţa-mânz cu picioarele frânte
Îşi sprijină mersul pe bolta
Înmiresmată a sacrului tău pântec.

Marină II
Să nu uităm iubito
Culesul de toamnă la mare
Linia cocorilor
Pe care vântul
Zadarnic
Încearcă s-o frângă
Ia forma sprâncenelor tale

Ninge pe mare

Dragostea moare
De parcă-aş călca
Pe o gură de coasă
Cu tălpile goale

Ca o fată goală, clipa înalţă altare de ninsoare
În cenuşa privirii paşii tăi rup cratere adânci
Ţipătul aproape omenesc al păsării albe
retează jugulara nopţii
căzute-n genunchi:
şi ninge
clipa se tăvăleşte-n omăt
cu salturi de felină în tâmplă, inima îmi ia în tăcere
măsura
rescriind fiinţa singurătăţii.

Angel Wars
Soarele şi-a dus demult copiii la culcare
Răstimp în cerul gol
Ca un ochi de sticlă orbitor de albastru
Îngeri căzând
Ating cu aripa stele moarte
Care s-aprind

În zori
Cugetătorul le stinge
Când paginile cărţii de lut
Cu neînchipuită tandreţe închide

AUREL STANCU

- Născut la 4 mai 1954 în comuna Folteşti, judeţul Galaţi
- Debut editorial cu: "Când moare o pasăre albă", apărut la Galaţi, Editura Porto-Franco,1995
- A mai publicat:

"Mâna de nisip": versuri, Galaţi, Editura Alma, 1996
"De cealaltă parte a fericirii": reportaje, Galaţi, Editura Alma, 1999 (coauthor), împreună cu Katia Nanu
"Un million de lumânări": roman, Galaţi, Editura Arionda, 2000
"Lecţia de uliu": poeme, Galaţi, Editura Alma, 2002
"Ploi primitive": versuri, Ediţie trilingvă: română-italiană-engleză, Călăraşi, Editura Senior, 2006
"Pretorul": proză scurtă, Călăraşi, Editura Senior, 2007

eu şi cetatea
în vise de fildeş
creaturi înarmate păzesc uşi
coridoare ferestre
deasupra pieţei centrale zboară
o pereche de ulii
în cercuri sufocante de pândă

oraşul este ostatic
în conformitate cu legile
hotărârile importante se iau de toţi singuri
într-un turn înalt de babylon
bombardat cu mesaje de praf cosmic
sfârşitul lumii este strict secret strict
sunt interzise chiar şi războaiele interioare
călători prinşi de furtuna mirării
consemnează în scrieri pe apă în aer
subterane
că următoarele zile se dedică supravieţuirii

eroarea este sublimă cetatea nu moare
locuitorii da
numai că totul pare altfel
arunc zarurile cu izbânzile şi eşecurile mele

taină repetată
mai devreme sau mai târziu toţi meritǎm
câte o lecţie divină

sunt prea multe porţi de scăpare
nu mai ştiu pe care să o deschid

cine intră cine iese
mai comod e să strig către cer
oare Dumnezeu mă poate repeta
oare are cineva dreptul să ne îngâne
sunt alarmat furios deprimat
prin tine mă mântuiesc în umilinţă
femeie copil metronom cu trup limitat

şi taina creşte în întuneric
plantă de eroi singuri

lecţia de uliu
şoseaua taie pădurea în două
zilnic am întâlnire cu o familie de ulii
stau cocoţaţi impasibili pe semnele
de circulaţie
hotărâţi cu orice preţ să supravieţuiască

timpul învaţă din instinct o nouă pace
e meritul uliilor de a mă suporta
lângă ei umbra nu mai are timp
zborul lor este lecţie sublimă
de echilibru vertical
din motive tăcute nu ne apropiem
ştim că orice victorie condamnă libertatea

am învăţat să profităm de depărtare
şi să dăm proba ispitei cu privirea

halucinaţie
timpul trece orbitor
prin sufletele noastre dogoritoare de vise
depărtarea ne mângâie în cuvinte
şi urme de melci rămân în firea lucrurilor

ziua dintâi fără tine
anul de când nu te-ai întors
din amiaza plecării fiindcă
nu am ştiut niciodată
prea multe amănunte despre moarte

mi-ai construit anotimpurile clipă de clipă
cu inspiraţia celor halucinaţi de dragoste
călătoresc prin universul înflorit
al lucrurilor simple şi umile

în ochii tăi
un sentiment credincios stârneşte
valuri de ape adânci

ploi primitive
văl cenuşiu trece melc peste o săptămână
blestemată
fără noroc la vânătoare
albul norilor despleteşte cărări de scăpare
un maestru dirijează imaginea imprimată
martorilor abstracţi din ceaţa zorilor

pe o astfel de vreme se pun la cale
sinucideri orale şi iubiri financiare fulgerătoare

orice explicaţie este bună pentru gesturi bizare

sub pământ râul e mai mare decât la suprafaţă
deasupra mulţimea înoată pe trotuare
pregătită să accepte şi să aplaude
apele primitive au adus zei falşi
elixirul de viaţă lungă s-a pierdut
savanţii vând scenariul altui dezastru planetar
folositor în epopeea următoare
a potopului crud şi purificator

între începutul drumului şi capătul lui
muza cântă la harfa ploii
o veşnică amânare şi pomenire
a judecăţii de noi

ceremonie magică
în simfonia culorilor
toamna oficiază ceremonie magică
fiecare anotimp are ploaie portret cu surâs
în care frunzele chipului respiră afrodisiac

în decor putred strălucesc alb cristale
pe tânguirea copacilor retezaţi
sărutul feminin al lui Dumnezeu
umple izvoarele cu prunci nevăzuţi

simt în făptură dulceaţa copilăriei
m-am înstrăinat de jocurile ei
cu toate uraganele din aripi de fluturi

în arca mea de lemn şi leagăn

sunt un trubadur
supus unui test de rostire a tainelor
mereu trecător pe drum de eternă
întoarcere
strop şi suspin şi sămânţă

pânză peste pietrele de râu
de zile şi nopţi ploaia măsoară pământul
cu lacrimi de sfinţi cu tropăit de soldaţi
cu vise de prunci cu linişte de cochilie
cu galop de cai de bivoli de elefanţi

dincolo de orizontul lichid
demoni ies fuior din nemişcare
cu probleme curente
impozite foame sete nervi singurătate
din caier tors de ursite

în poieni umede braconierii numără banii
pe căprioara ucisă în somn
în ochii ei sticloşi se abureşte
icoana făcătoare de minuni
(din aura galbenă curge blândeţe
ca aluatul frământat de mâinile mamei)

cu faţa spre răsărit
pe o pânză albă peste pietrele de râu
dau drumul unei tipsii cu lumânări aprinse

pe dealuri înfrunzesc măslini
numai o ramură creşte în cioc de porumbel

atlantida sentimentelor
în poiană unde ard comori
cu flăcări în arabesc de astre
înaintea florilor tămăduitoare de amintiri
culegătorii postesc şi se roagă fierbinte
de atotputernice statui aeriene
râul preia vibraţia pădurii
crengile se înnegresc sub muşcătura vântului
în tablou de ruină semen cotidian

fără veste într-o singură noapte
din culcuşul sentimentelor
se iscă şi dispare Atlantida
ies din mânie mestecând rădăcină
de arbore sfinţit crescut straniu
în albia secată şi pietroasă
nici o vârstă nu e târzie
ca să întinereşti în suflare
precum desenul din vârful ierbii
hieroglifă din cântecul de noapte al păsărilor

suferinţele eroilor căzuţi la datorie
nu mai interesează pe nimeni
cândva am supravieţuit într-o picătură
dintr-un torent care spăla otrăvuri

clipe repezi cu tine
mă cutreieră clipe repezi cu tine
din universuri telepate
cresc năvalnic de la adânc de fântână
la abis de ocean
zidesc harnic teasc de ceară
pentru amiezi însorite

în fiecare din noi locuieşte un copil
şopteşte o voce din biserica fiinţei mele
mă ascund în cuibul cu îngeri când hazardul
mă obligă să aleg calea spre har

e nevoie să cred că faptele s-au săvârşit
cu adevărat
în vuietul dorinţei din clopotul care sunt
în călătoria repetată a ecoului

vin zvonuri asurzitoare şi uitate de geruri
extaz şi groază în bârlogul instinctului
în rutina iubirii înserate pe umeri
mă traversează confuzii sporite cioburi de amforă
din transmigraţii atemporale

îmi place să cred că ne împlinim cu vârsta
cu fiecare cometă ce trece arzând
prin noi şi aiurea
dintotdeauna

ELENA MARIA STARA

- Pseudonim**:** Elena Maria Chiaburu (după soţ)
- Născută la 30.08.1942, Arad
- A absolvit Facultatea de Medicină Veterinară din cadrul Institutului Agronomic "Ion Ionescu de la Brad" din Iaşi, 1970
- A publicat în Revista „Dunărea de Jos", Almanahul Revistei Dunărea de Jos, Porto-Franco

Meduze şi anemone
Umbre fugare plutesc în ocean
Melodii cântate în apele verzi
Cu braţe de plete curgând
În roşul aprins de mărgean.

Zvâcniri de gânduri despart
Apele de lumină
Aureolă albă de sfânt
Se pierde alunecând în adânc.

O amforă zăvorâtă-n abis
Din tremurul mut ţâşneşte
Un fulger de braţe aprins
În vuietul surd.

Anemona vibrează gemând
În plânsul meduzei, jelit
Un joc de inimi s-a frânt
Un ceas în adâncuri oprit.

Iubire-oare?
Sub rugăciunea cerului dezlănţuit
Cad în genunchi
Pereţii de nori s-au spart
Un şuvoi ca un hohot de râs
Mângâi moliciunea sânilor mei
Zvâcniţi de ploaie
Simt umbra degetelor calde cu sâsâit de şarpe
Muşc mărul în tremur de harpe
Dorinţa se rupe în două
Dulci sfâşieri, cu răni de flori

Petale smulse în culori vii
De curcubeu. Extaz! Nu doare!
Cu tălpile goale dansez
În mijlocul ierbii cu fire de sânge
Îmbrăţişată cu mine visez
Zeul, stăpânul abisului. Oare?…

Căpşuni şi fân
Bună seara, dragoste!
Spiritul meu chinuit îşi caută dragostea
Într-un apus de soare, dincolo
De zidul norilor negri…
Florile de măceş îmi atingeau faţa
Simţeam mireasma de fân proaspăt şi căpşuni
Un parfum secret în împletitura de ani
Un glas venit din neant, trezise
Aceste mirosuri ale trecutului îndepărtat
Vocea o simţeam, era aproape
O dorinţă imensă de-o mai auzi odată
La capătul unui fir imaginar
Legătura se pierduse în undele Eterului
O chemare ştiută mă aleargă
Prin câmpul însângerat de căpşuni
O rostogolire de stele, mi-a înfiorat inima
De bucurie, durere şi iluzii…
Dar eu aşteptam, dragostea
Cântecul ei pătimaş se ridica dintre
Căpşuni şi fân
Degete magice mă ating, corzile inimii vibrează
E triumful plăcerii mele în capcanele fantasmelor
Bună seara, dragoste!

Năluca rătăcită
Din lacrima ce i-a udat privirea
Pe chipul frământat de nori
O dâră de lumină curge
Un fulger alb
Pe-un rid săpat de ploi
Femeia îndrăgită şi iubită
Călătoreşte-n noaptea albă
Fără somn
O lume plină de himere
O cheamă-n sunete de stele
Amăgitor
Intinde mâna printre drugi
Lumea nebună s-o deschidă
Pe-un capăt de frânghie urcă
Un şir verzui de licurici
Chipul surâde
În măreţia zborului închipuit
Ne e de-ajuns să mori, de n-ai iubit
Nălucă rătăcită
De te strecori
Unde te duci
Unde ajungi
Unde te-ntorci?

CORNELIU STOICA

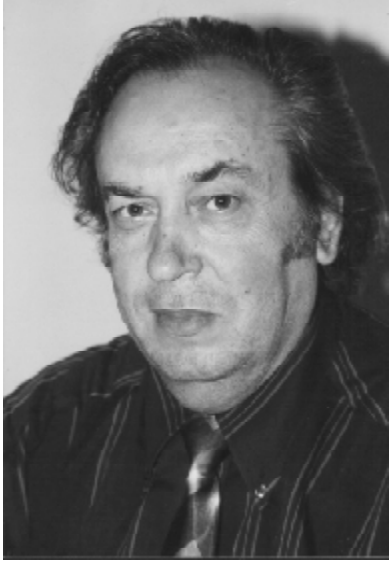

- Născut la 15 iunie 1941, satul Măcişeni, comuna Corni, judeţul Galaţi
- A absolvit facultatea de limba şi literatura română - limba şi literatura spaniolă (1977).
- Profesor, gradul didactic I.
- debut publicistic din clasa a X-a la ziarul "Viaţa nouă", debut literar în "Viaţa studenţească", 1963, de către Marin Sorescu.
- A colaborat la: "Viaţa nouă", "Scânteia tineretului", "Scânteia", "Munca", "România liberă", "Agricultura socialistă", "{nainte" (Brăila), "Pagini dunărene", "Dunărea", "Tomis", "Cronica", "Contemporanul", "Luminiţa", "Cutezătorii", "Şoimii patriei", "Viaţa liberă", "Gazeta noastră", "Vocea Covurluiului", "Acţiunea", "Actualitatea Galaţiului", "Partener", "Evenimentul gălăţean", "Independentul", "Monitorul de Galaţi", "Porto-Franco", "Antares", "Şcoala gălăţeană", "Danubius", "Dominus", "Dunărea de Jos" etc.
- A coordonat apariţia revistei şcolare "Petale de lumină", Şcoala generală nr. 29 Galaţi.
- Redactor şef al revistei "Realitatea", organ al Federaţiei Educaţiei Naţionale a Sinicatelor.
- Membru al Societăţii Scriitorilor "Costache Negri" din 1991
- A publicat următoarele cărţi:
- "Muzee şi monumente gălăţene", în colaborare cu istoricii Ion T. Dragomir şi Mihalache Brudiu, Comitetul pentru cultură şi artă al judeţului Galaţi, 1974.
- "Numai stejarii", poezii, Editura "Ion Creangă", Bucureşti, 1983.
- "Patria mea, grădina mea", Editura Junimea, Iaşi, 1984 (coautor; mai figurează în această carte Natalia Poşa, Victor Stan şi Radu Felecan; volum alcătuit în redaţie).
- "Cetatea primăverii", poezii, Editura "Ion Creangă", Bucureşti, 1986.
- "Ţara cu văzuh de ciocârlii", poezii, Editura "Ion Creangă", Bucureşti, 1989.
- "Toamna scrie simfonii", poezii, Editura Porto-Franco", Galaţi, 1991.
- "Casa bunicilor", poezii, Editura "Pax Aura Mundi", Galaţi, 1998.

- "Ochi de copil", poezii, Editura pentru literatură şi artă "Geneze", Galaţi, 1999.
- "Artişti plastici de la Dunărea de Jos" (studii, articole, cronici, documente, interviuri), Editura "Alma", Galaţi, 1999.
- "Monumente religioase din municpiul Galaţi", Editura "Alma", Galaţi, 2001.
- "Porţi deschise bucuriei", cântece pentru copii, în colaborare cu Sorina Iulia Roşu (muzica), Editura Şcoala gălăţeană, Galaţi, 2003.
- "Teodor Vişan"- album de artă monografic, Editura "Alma", Galaţi, 2003.
- "Identităţi artistice" (Prin ateliere şi epoziţii), Editura "Alma", Galaţi, 2004.
- A obţinut următoarele premii:- premii pentru articolele publicate în "Viaţa nouă" (1960), "Scânteia tineretului" (1963), "Şcoala gălăţeană" (1997).
- premiul I pe ţară şi medalia de aur pentru editarea revistei şcolare "Petale de lumină" (Şcoala nr. 29 Galaţi), Concursul naţional al revistelor şcolare, ediţia 1981.
- premiul Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor pentru cartea "Cetatea primăverii" (1986).
- titlul de "Profesor evidenţiat" (Ordinul nr. 3282 din 25 iunie 1980 al Ministerului Educaţiei şi învăţământului).
- premiul revistei "Porto-Franco" pentru eseu, 2003.

AŞTEPTARE
Te-aştept să vii între cuvinte
când ele-n ritmuri îmi închid
melancolii ce-mi ară-n suflet
şi chipul stelelor, livid.

Din părul tău să cadă ploaia
pe albul paginii nescrise,
să lunece spre-un ţărm de abur
corabia-mi cu-atâtea vise.

Te-aştept la margine de noapte
în camera cu insomnii,
uşa-i deschisă şi prin colţuri
miros petale viorii.

SUNETUL CE ÎŞI RĂSFRÂNGE CHIPUL
Să-ţi caut respirarea în cuvinte,
să te găsesc în lujerul de crin,
e dorul ce mă mistuie fierbinte
şi-mi ară-n piept ca un izvor alpin.

E trist că lumea s-a-ngropat în ceaţă,
că stelele au chipul de cenuşă,
pe la ferestre sloiuri sunt de gheaţă
şi ferecată este orice uşă.

Să-mi amintesc o oră de tăcere
când noi vâsleam spre clipa ideală?
Ar fi precum o vagă mângâiere
a mâinii pe o fragedă petală.

Aleargă timpul în galop de cai,
cad orele bolnave sub copită,
se probuşesc din cer îngeri bălai
şi marea, iată, fuge risipită.

Rămâi în forma pură din cuvânt,
în sunetul ce chipul ţi-l răsfrânge,
sunt semnele în care simt că sunt
cu care neguri groase voi străpunge.

DURERE

Mă doare gândul că te voi pierde
aşa într-o noapte
fără nici o feştilă aprinsă pe cer,
fără măcar lumânarea inimii mele
ce-o auzeai pâlpâind
lângă tâmpla culcată pe aripa morţii.
Gândul mă doare şi multe
nu pot să-ţi mai spun,
mă priveşti şi-mi ceri
doar să stau lângă tine.
Eu te ascult
şi-mi ascult lacrimile
cum se coboară-n aortă.
Cine îmi vindecă rana
dacă medicii n-o văd,
de ce atâta tăcere
şi lumea şi-a zăvorât sufletul?
Iubito, apele Stixului
te cuprind, te cuprind,
mă mai auzi,
mai poţi să-mi răspunzi?

APOCALIPSĂ
E prea mult fum pe drumurile lumii
stele-s tot mai multe de cenuşă
se pregăteşte veacul să-nchidă în cătuşă
visările albastre dospite-n coaja humii.

E prea mult ger în sufletele noastre
purtăm bocanci de gheaţă în picioare,
ne trece-n amintire mâlul din izvoare
şi-nlăcrimate cioburi din palidele astre.

Poetul doar pe-un ţărm dezhidratat
mai plânge suferinţa din arborii de ceaţă
reptile-nviforate de trup i se agaţă
şi oasele îi treier şi-i scurmă în ficat.

Prin bezne mucezite îi târâie făptura
să nu mai ştie nimeni pe unde-a înnoptat
apune pe cer luna cu ochi îndoliat
în neguri se scufundă spasmodică natura.

PĂSĂRILE
Să umpli cerul inimii oamenilor
cu cântecel propriei respiraţii
este o aventură
ce ţine de legea cosmosului tău.
Păsări te invadează în neştire,
cuiburi îşi împletesc
pe ramurile de lumină ale trupului,
îşi cresc puii cu dragoste maternă
în împăraţia sinelui boreal
acolo între petalele inimii

şi zboară să cutreiere nemărginirea
cu zenitul gândului tău în priviri.
{n urma lor cuiburile
rămân catedrale de cântec.

TAINA INVAZIEI ALBE
Cât a mai nins
peste pieptul şi braţele mele,
nămeţii au crescut
până la stelele gândului,
luna alunecă
printre crengile sângelui
asemenea apei pe albia râului.
Se luminează versanţii sufletului
ei n-au sărutat încă
piciorul vreunui temerar alpinist.
Cântecul se coace la propria-mi rază
între zăpezile mult prea imense
cărora le-am închinat nopţi de insomnie
încercând mereu să-mi apropii
taina invaziei albe.

NUCUL
Nucul creşte în mine
mare, cu ramurile înfipte în cer.
La nămiezi vin păsări
să-şi odihnească zborul
pe crengile lui.
Cât de uriaşă îi este coroana,
îi simt şi acum răcoarea
în zilele toride de vară,
nucul îmi ocroteşte copilăria plecată
şi-şi ninge umbra deasă-n călimară.

SUNETUL IERBII
Soarele şi-a răsturnat pocalul
peste albul imaculat al zăpezii,
apele s-au prelins în adâncul pământului
şi ochi nevăzuţi le-au sorbit lumina.
După legea verdelui firii
a răsărit iarba mustind de sănătate
să întâmpine cu sărutul ei pur
zâmbetul de muguri şi flori.
Sunetul ierbii ne pătrunde în artere,
iezii sângelui cutreieră pajişti interioare,
lumina din noi naşte grădini şi livezi
pe planeta miraculoasă a inimii.

CHILIM
Ne-am împlinit în dragoste
asemenea elementelor
care umplu câmpul chilimului
ţesut întru slava miresmei.
Păsări cu trup de lumină
traversează bolta sufletului
aducând în priviri
imaculatea de dincolo de zări.
Cerul îşi sprijină grinzile
pe ramurile pomului vieţii,
dragostea noastră e un fruct
atins de ploaia solară
sevele pământului
caută cu ochi înrouraţi
rădăcinile trunchiului pe care
să strălucească în supremă rodire.

PLOPII
Plopii cresc ca nişte verticale
statornicite-ntre pământ şi cer,
în orele iubirii ideale
ramul e-n văzduh corăbier.

O muzică de orgă poartă-n frunze
şi fericiţi se simt pe verticală,
doar iarna parcă-s destrămate pânze
părând atinşi de-a secolului boală.

Atunci drumeţii cei mai trişti ei sunt,
vin pruncii prin nămeţi ca să-i colinde
sub coajă fierbe-al primăverii cânt
ce flăcări verzi spre boltă va întinde.

DE-AM FOST PE-ACEEAŞI IOLĂ
Nu are rost să te gândeşti atât
la câte-au fost, să tulburi apa lunii,
au îngheţat de prea mult ger lăstunii
şi orice amintire e-un templu zăvorât.

Ne duce timpu-n valuri prea fugos,
nu-i clipă s-o asemeni cu cea de dinainte,
cu ochi sticloşi se uită lupii din cuvinte,
nu mai găsim o vorbă să sune cu folos.

Rămânem ca năierii ce-şi caută busola,
vom naviga pe ape cu albia în noi,
de-am fost pe-aceeaşi iolă vreodată amândoi
va şti doar trandafirul ce şi-a pierdut corola.

GEORGIA TATU

- Născută la 26.11.1942, Galaţi
- A absolvit Facultatea de Drept din cadrul Universităţii „Al. I. Cuza“ Iaşi (1959-1964)
- Jurist, lector universitar doctorand Universitatea „Danubius“ Galaţi. În domeniul dreptului:
- A debutat: editorial - în 1996 cu volumul „Flori târzii“, Ed. Geneze Galaţi
- Membră a Societăţii Scriitorilor „C. Negri“ din anul 1998
- **A** publicat în reviste literare ca: Argeşul, “Suplimentul literar,, al „Vieţii noi“ – Galaţi (1987-1989), Sinteze- Ploieşti, Noduri şi semne-Galaţi; Jurnalul universitar, revista Danubius- Galaţi; Porto-Franco- Galaţi; Antares Galaţi; Dunărea de Jos - Galaţi, Dacia Literară - Iaşi

Volume publicate:

Sunt ultima romantică, Ed. Geneze, Galaţi, 1998; Primăveri desfrunzite, Ed. Timpul Iaşi, 2000; Lady Blue, Ed. Timpul, Iaşi, 2001; Nostalgii, Ed. Timpul Iaşi, 2003; Eternele iubiri, Ed, Junimea Iaşi, 2004;

Ca iedera ce urcă
(Iluminaria)
Ca iedera ce urcă pe zidul cenuşiu
şi-apoi încolocită, iarăşi cade
simt că alerg acum printr-un pustiu
durerea de-aldă dată îşi dă roade

n-aud nimic în juru-mi e tăcere
ca la-nceputuri tainice de veac
doar iedera îmi este mângâiere
şi înlăuntrul meu, acuma zac.

căci toţi luceferi-au apus în mine
e întuneric, neagră disperare
eu umblu aşa desculţă prin ruine
şi nici o rază parcă nu transpare

şi totuşi!… De departe văd lumina
mă-ndrept acolo parcă merg prin ceaţă
o, Doamne, dă-mi puterea ta divină
ca-n viaţă să apar-o dimineaţă.

să-aud viorile din nou cum cântă
să mi se umfle rochia de vânt
să simt cum vraja nopţii mă descântă
să ştiu că am un rost pe-acest pământ.

ilumineză-mă gândul, tu Părinte
să fiu din nou aceea care-am fost
e rugămintea mea ce mai fierbinte
să ştiu că în viaţă am avut un rost.-

că am avut un rost pe.-acest pământ
e idealul meu cel mare şi cel sfânt.

Bună seara, Galaţi!
Pe Domnească se aşterne
înserarea violetă
Tei-şi picură parfumul în
pahare de cristal
Îmbinându-l cu parfumul unei
tinere cochete
De e roşu sau e verde, pare că
n-are habar-
*
Sună o sirenă-n larguri
Un cargou se profilează
Şi pe-naltele catarguri
Aurul solar, dansează-

*
La Olimpic e lumină,
Veselie, se dansează
Trece-n zbor o limuzină
Din înalturi o lumină
Printre tei, se tot filtrează.

*
Spre grădină, pe sub bolta
Teilor, cântând în floare
Mă preumblu fericită
Şi-n priviri, am câte-un soare.

Este vară, este bine,

Totul este ca la carte
Aş merge, Galaţi, cu tine,
Tocmai pe planeta Marte!

Toamnă
Autumnale ceţuri
Coboară peste burg
Se-aprind iar candelabrele-n arţari
Frunze-arămii şi roşii
În mari vârtejuri curg…
Mă simt ca o fântână răsleţită
La care însetaţii nu ajung
Sânt frunză singuratecă-n amurg…
Degetele ploii bat ritmuri grele-n geam
Natura toată şade sub umbrelă
Şi frunzele se tot desprind din ram
Iar Doamna Toamnă, şuie şi rebelă
Îşi trage trena din frunzişul mort
Şi totul pare-o tristă-acuarelă…

Rugăminte
iubire, lasă-ne să-ţi fim credincioşi
căci dincolo de tine, se întinde,
un drum plin de întuneric
în noapte, spirite neştiute se ciocnesc
şi lumina e din ce în ce mai departe
iubire, rămâi cu noi încă o noapte
e visul cel dintâi şi cel din urmă
peste care vor fulgui ani îndelungi
fulgere scintilante în întuneric
iar soarele nu va mai străluci nicicând.

Undeva, cândva
nu pot să-mi înghesui o viaţa
de luni până vineri
clipele oricum se rostogolesc
de-a-ndăratelea şi aproape
mă strivesc.
inima îmi prisoseşte
vreau s-o dăruiesc cuiva..
undeva, cândva…

Ploaie de toamnă
Plouă, răpăie surd
în burlane.
este seară
este frig
îmi aşez bine
perna,
umplută cu himere
şi mă-nfăşor
într-un poem
aşa, ascult,
simfonia ploii
de toamnă…

Vrăji
eu sunt urechea care-ascultă
mii taine, de demult.
uite, ochiul tău,
l-am găsit îngheţat
îl aşez pe o ramură verde
ca să-l fac din nou ochi luminat

îmi sângerează mâinile
trebuie să-l iau de jos
să-l încălzesc,
să-l mângâi
sărmanul ochi neputincios
să poată iar vedea
şi să mă poată sfâşia.
în somn durerea mea,
mereu, va picura.
pe ramurile verzi
iar tu îţi vei apleca
ochiul şi fruntea
peste trupul meu
peste inima mea-

primăveri desfrunzite
Sînt condamnată frumuseţii
Izvorîte dintr-o violă în flăcări
Şi cînt cu inima
Prin meandrele atîtor primăveri desfrunzite
Cîntul meu se înalţă
Din melancolia unei singurătăţi
Plină de veşti interminabile
Şi cîntul mi-i atît de trist,
Că seamănă cu plînsul
Îmi dansez frumuseţea
Pe o violă în flăcări
Pe ea, am jurat.
Şi reci imagini mă-nfăşoară
Cînd ard toate lumînările purpurii
Se luminează veacul
Cu încă o clipă…

CONSTANTIN TĂNASE

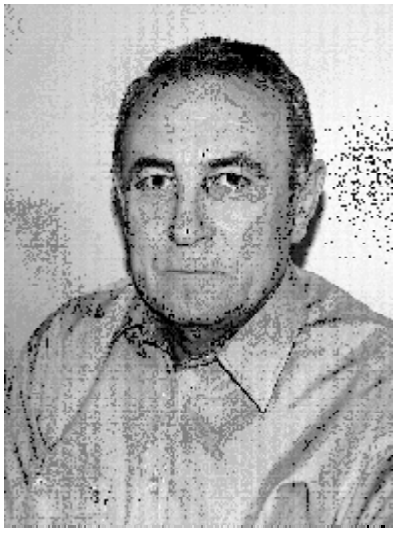

-Născut la 26 februarie 1951 în Galaţi
- A absolvit facultatea de Drept Bucureşti în 1980, doctorat în drept 2001-2004.
- Şef al Poliţiei Municipiului Galaţi; la 27.02.2006, prin decretul nr.212/2006 – avansat la gradul profesional de chestor de poliţie, echivalent gradului militar de general de brigadă cu o stea
- Debut în anul 1969 în ziarul "Viaţa Nouă" din Galaţi
- Membru al Societăţii Scriitorilor "Costache Negri"; participare la manifestările acesteia
- A colaborat: "Dunărea de Jos", "Porto Franco", "Tomis", "Dominus", "Pax Aura Mundi"
- A publicat: "Taina şarpelui", Editura Ministerului de Interne, Bucureşti, 1996; "De la Cotul Pisicii la Otopeni", Editura Pax Aura Mundi, Galaţi, 1999; "Mogoşoaia – ultima cursă", Editura Arionda, Galaţi, 2000; "Taina şarpelui" (ediţia a II-a), Editura Arionda, Galaţi, 2001

Hoţul Frâncu
Se lumina o boltă vişinie,
hoţul Frâncu din cealaltă mahala
pierea ca o nălucă de fum
prin bălţile Ghimiei…
-Nu-i chip de-al mai răbda!
reclamau precupeţii căpitanului de judeţ
care-i asculta impasibil
în colţ, la prăvălia lui Şmil.

Până-ntr-o noapte
când Ispas, căpitanul,
cu nişte sergenţi,
l-a înhăţat pe la docuri
şi l-a legat fedeleş.

-S-a zis cu banditul!
şi zarva s-a potolit treptat.
Sta Frâncu în temniţă şi se perpelea;
Săftica, ibovnica lui venise la tribunal de mâna cu Ispas.
Nici n-auzi verdictul. Buimac a rămas,
încremenit ca o stană de piatră,
în timp ce pe sală se topea ultimul pas.

Fapt divers (I)
Într-o seară,
pe Reforma Agrară,
un şmenar se opri în loc.
Îşi vedea umbra
lunecând zbanghie pe ziduri
şi nu-i plăcea
că poate îi luase urma careva.

Sughiţă într-un anume fel,
însă năluca nu dispăru,
se apropie de el.
A doua zi
îl găsiră cei de la salubritate.
Era înjunghiat şi zăcea pe spate.
Până la morgă
i-au scotocit prin surtuc.
Apoi gunoierii s-au dus ca din puşcă
la Crâşma lui Borş
de pe strada Coşbuc.

Fapt divers (II)
Plouă de Paşte, ca pe vremuri,
Sandu Cicoare în costumul cel nou
străbate Aleea Marinei
cu un buchet de narcise,
o lumânare şi-un ou.
Abia ieşit din pârnaie,
a şi dat lovitura.
În noaptea Învierii
a spart două case, nu una.
Plecaţi în vacanţă la Lepşa
stăpânii
vor reveni cu jeep-urile goale
pe la sfârşitul săptămânii.
Mormanul de blănuri,
bijuterii şi dolari în fişicuri
sunt pentru ei aproape nimicuri.
Mai mult ca sigur
Nici nu-şi dau seama de jaf.
Căpitanul Ispas de la secţia trei

se frământă întruna,
îşi face mintea praf.
Dar, de Blajini,
la "Eternitatea",
după ce a mâncat şi a băut
pe săturate,
Cioarec a mierlit dintr-o dată
lăsând de izbelişte toate.
Chiar şi pe căpitanul de la judiciar;
croind la ipoteze în zadar.

Agonia câinelui
-Închide fereastra!
Nu vreau să mai aud
urletul câinelui.
Azi după-amiază
şuţii, şmenarii şi haimanalele
de la cărămidărie
au aranjat din nou
o luptă de câini.
Cel sfâşiat în încăierare
scheaună dureros
între viaţă şi moarte.
Maidanul pustiu,
răscolit de disperare,
e lugubru.
Închide fereastra,
căci dinspre bodega
de la debarcader
răzbat strigăte triviale.
Secăturile istovesc banii
agonisiţi din pariuri,

pe băutură şi pe cocote.
Închide-o şi-am să mă culc.
Dar, Doamne!
Cum voi putea să ascult curgerea Dunării?
Sau vapoarele în docuri la primele ore
ale dimineţii, tramvaiele
întorcând la capăt
şi vuietul cocseriei,
dacă mă claustrez numai pentru atât?
Să ignorăm, aşadar,
agonia câinelui
şi să ne-o vedem pe-a noastră.

Decor
Ninge în port.
La dana de apă
zăpada-i cât casa.

Din docuri se fură
cheresteaua cu săniile
şi peste tot pluteşte incertitudinea
unui dezastru.
-Fugiţi! Vin caralii
dinspre laminoare!
Abia li se zăresc mantăile cernite,
prin perdeaua superbă de fulgi.
-Fugiţi! Şi lăsaţi în urmă
pe cel mai nenorocit dintre voi
să dea socoteală.

-Declar pe propria răspundere,
domnule poliţai, că n-am

văzut pe-aici nici un hoţ.
Eu am luat numai nişte
aşchii de speranţă pentru iubita mea,
dacă n-o fi îngheţat între timp.
Dumneavoastră vi s-a întâmplat,
să vă îngheţe iubita?

Patrula trece năucă
spre vechiul triaj, ocolind
asemenea drame dezagreabile.
Ninsoarea se-ntinde peste oraş,
zăpada-i cât casa...
Cu siguranţă, totu-i normal.

Pasărea ce moare
A zburat atunci pentru ultima oară,
drept spre lancea primejdiei,
unde ascuţişul era mai abrupt.
S-a zbătut
cu ultima răsuflare
rămasă din sufletul ei pierdut.
Pasărea măiastră din aripata zare
a lunecat sub geana ca de un CE făcut ...
Tu eşti CEL care ucizi păsări?
te-aş întreba,
de mi-ar veni bine şi de-aş cuteza.
Dans fără preget,
sunt toate câte or fi
în vînzoleala nopţii şi peste zi.
Iată parabola păsării ce
a murit,
a trecut adineauri şi s-a isprăvit.

TĂNASE DĂNĂILĂ

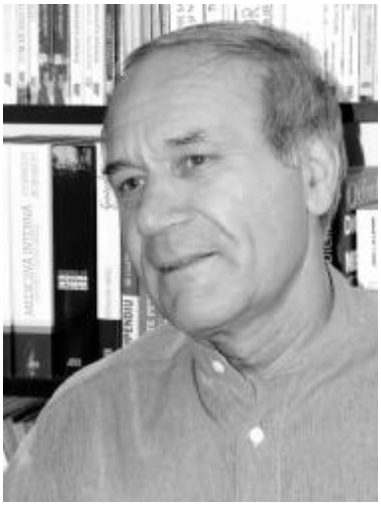

- Născut la 22.05.1948 Smulţi, Galaţi
- A terminat Liceul Industrial şi o Şcoală Tehnică
- A activat ca tehnician principal marketing, în prezent este pensionar
- A debutat cu poezie în revista „Amfiteatru”
- Membru al Cenaclului Literar „Calistrat Hogaş” din anul 1980
- A mai publicat poezie, eseu, reportaj, interviu în „Amfiteatru”, „Cronica”, „Viaţa Nouă”, „Viaţa Liberă”, „Viaţa Buzăului”, „Observator T”, „Tecuciul Cultural” la înfiinţarea căruia a participat în anul 2006

DECALOG
La margine de zi
Decupez cu pleoapele
Felii de lumină virgină
Alungând întunericul din mine.
Împrumut de la firul de iarbă
Lacrimi de zori
Spălându-mi cuvintele
Pentru toată ziua.
Alungând din minte gândurile nepoftite
Şi mă împărtăşesc
Cu amintirea prafului de catifea
Din uliţa copilăriei.
Apoi, mă risipesc
În pânza de păianjen,
Ţesută din gâlceava păsărilor.
Când toate acestea
Reuşesc
Fie şi numai într-un poem
Simt binecuvântarea Ziditorului,
Bucurându-Se că m-am înfruptat
Dintr-ale Sale.

NOSTALGIE
Mi-am visat genunchii
Plini de semnele ştrengăriei.
Atunci, inundat de alb
Şi zborul păpădiei,
Acum, copleşit
De ceaţă şi pulberi.
Atunci, aripi de puf
Şi joc de fluture

Culegând nectarul bucuriei
Acum, aripi de plumb,
Adunând sâmburi
De la rădăcina pomului
Care am fost.

RĂMÂI O VEŞNICĂ ISPITĂ
Mă tem că te voi găsi
Şi voi pierde dorul de tine...
Aş avea tristeţea unui mal
Nemângâiat de ape.
Aleargă ca o adiere
Înaintea mea
Şi lasă-mi bucuria
De a te căuta!
Ce sens ar avea capătul
Dacă nu ar exista drumul?
Aş fi ca o pasăre
Căreia i s-a luat zborul.

DOAR CLIPA
Aş face ţăndări eternitatea...
La ce bun să lunecăm
Pe raza nemărginită
A timpului
Dacă am pierdut clipa
Când ne ruşinam
De lumina candelei.

UN TREN CU PLETELE ÎN VÂNT

Unde te grăbeşti, trupule,
De te-ai urcat în trenul
Ce aleargă cu pletele în vânt
Spre care staţie?
Din cauza metehnelor tale
Nu mai încape în tine sufletul
Silindu-l să dea jos
Ornamentul bucuriilor
Compus din nimicuri.
Mă tem că excursia
Se va termina
Şi o voce
Va anunţa solemn:
Am ajuns!

O, SUFLETE

Vinovat de neputinţă sunt
O, suflete!
Am uitat mersul pieptiş al urcuşului
Către înalte piscuri
Şi zborul spre orizonturi.
Am uitat saltul la trapez al vieţii
Şi mersul pe sârmă
Peste învolburate cascade.
De la trandafiri am uitat mireasma
Şi ţin minte doar spinii.
Te-am pricopsit în schimb cu o scară
Numai bună pentru coborât
O, suflete!

ŞI DU-TE TOAMNĂ
E toamnă şi e ceaţă şi e frig
Şi de trei zile plouă pe morminte
O morţii mei, ce aş putea să fac
Să nu vă intre apa-n oseminte?

E toamnă şi e ceaţă şi e frig
Şi-n mine vântul spulberă ciulinii,
Şi noaptea de catran coboară pe oraş
Iar eu cobor câte puţin în mine.

E toamnă şi e ceaţă şi e frig
Şi frunzele sunt duse prin noroi
Lungă şi tristă eşti tu, toamnă
Iar eu, te port în suflet ca pe un pietroi.

Dar, te vei duce toamnă şi te vei duce iarnă
Iar teii şi castanii vor înflori pe-alei,
Şi-n noua primăvară care o să vină
Am să-nfloresc din nou şi eu cu ei.

METAMORFOZĂ
Adesea inimile nostre
Le-am asemănat
Cu Luna şi lacul.
Amândouă îşi ofereau lumină.
Numai când cerul
Nu era senin
Îşi frângeau razele.

ŞI LUNA NE PÂNDEA

Adesea am căutat în tine oceanul
Şi am găsit lacul cu nuferi.
De ce cauţi înaltul în abis?
Pentru că oricât aş învolbura valurile
Oceanul rămâne limpede.
Dar de ce cauţi învolburarea?
Uită galopul cailor slobozi
Şi învaţă pasul şoptit
Ca să nu sperii mireasma crinilor
Cu care vreau să te întâmpin.
Şi când pacea ne era stăpână
Ne înveleam cu cerul
Şi ascultam liniştea
La lumina licuricilor
Acompaniată de un taraf de greieri.
Iar după o perdea
Fără să se ruşineze
Luna ne pândea.

LENUŢA TĂUNE

- Născută la 7.10.1932, comuna Cavadineşti, judeţul Galaţi
- A terminat Şcoala Pedagogică Galaţi (1949-1952)
- Învăţătoare, în prezent pensionară
- A debutat: în "Revista Săteanca" cu balada "Horincei" în 1971; debut editorial "Călătorie de vis", Editura Pax Aura Mundi, 2006, volum colectiv; "Coş cu sentimente", Ed. Istru, 2006
- A obţinut Premiul Centrului de creaţie Galaţi; diverse medalii, diplome de merit şi premii la concursurile de creaţie şi interpretare judeţene, interjudeţene şi naţionale, în perioada 1970-2005
- A publicat în revista "Femeia" – poezii; în perioada 1971-2005 în "Tomis" – poezii , "Viaţa Nouă" – poezii şi grupaje de poezii şi proză; în "Săteanca" – grupaje de poezii; în "Flacăra", "Albina", "Viaţa Liberă", "Sinteze" (Ploieşti), "Revista Armatei"
- A publicat în volume colective ale judeţului Galaţi: "Pagini Dunărene" în mai multe numere ale culegerii editate de Centrul de Îndrumare a Creaţiei Populare şi a Mişcării artistice de masă; "Incandescenţe"; "Tinereţe continuă" – poezii şi proză în perioada 1975-1989; "Imn pământului străbun"; a publicat în revistele "Porto-Franco", "Colinda", "Dunărea de Jos" ş.a.

Ţi-am dăruit
un muşuroi de cuvinte
purtând fiecare
coconi
spre singura stea căzătoare.

Şirag de nimfe
peste pod
răsucind tăcerile
în uitări zornăitoare

îmblânzita durere
flutură aripi
înconjurând
ca inelul Saturn
gutui de logodnă.

Osândit la iubire
Zilele se divid
în valuri
peste clipe de trudă

desagi
cu petale fierbinţi
prinşi de copacul
înţelepciunii,
copii bătrâni
ce explică
de câte ori te naşti
când mori într-o singură clipă…
în doi
fără apel

osândiţi la iubire.

Fântâna
din care scoatem
monezile cuvintelor
hotarul
dintre mine şi tine.

Nemurire
Ne fuge tinereţea
printr-o spărtură de cer
dar ne mai rămâne
un pumn de
nemurire…

Lăsaţi-mă
Lăsaţi-mă să-mi vindec
lanţul îndoielii
dincolo de timp.

Lăsaţi-mă
să iert fulgerul,
trăsnetul timpului
vindecat de apocalipsă.

Lăsaţi-mă
respiraţie telurică
pâine şi sare
pentru azi.
Lăsaţi-mă
pentru voi…

Ultimul gong
pentru Mimi Pătrăşcanu

Mă jucam de-a răsăritul
în final de apus,
strigându-te uneori
prin fereastra deschisă.
Dar,
cineva ne hotărâse demult
drumurile grele de înţelepciune.
Plecat fără vreme
am găsit asupra ta
biletul de trecere
orizontal,
scrisoarea nescrisă
din care-am aflat
certificatul
de stare sufletească,
pe numele adevărat
şi-o batistă
spre a-ţi şterge
durerea nevăzută.

Inima
oprită după zbucium
încercând zadarnic să scape;
cortină trasă
peste scena vieţii
luminând ca un spot
imaginea ultimului gong…

IOAN TODERIŢĂ

- Născut 2.05.1943, comuna Tuluceşti, judeţul Galaţi
-Facultatea de Matematică – Universitatea Bucureşti, Facultatea de Matematică-Mecanică (1966-1970)
- profesor de matematică la diferite şcoli (1965-1974); inspector de matematică la Inspectoratul Şcolar Judeţean (1974-1980); profesor de matematică la Liceul economic (1990 – în prezent)
- A debutat cu : poezie – în revista literară "Amieze de cântec" Galaţi 1973
Proză - „Fântâni în arhetipuri" în 1999
- Membru al Cenaclului Noduri şi Semne
- A publicat: Poezie: "Sume finite", Ed. Mims, Galaţi, 1996; "Sume infinite" (1997), "Sume algebrice" (1998), "Lacrima din punct" (2000), Ed. Alma, Galaţi; "Poemele tăcerilor prea pline", Ed. Sinteze, Galaţi, 2006; „Arlechinul din suspin", ed. Sinteze, Galaţi,2008.
Proză: "Amintiri de la capăt de vis", "Fântâni în arhetipuri", "Cumpene de vis", "Ciutura de cristal" (1998-2001); „ Îngerul de marmură", Ed. Alma, (2002), Livada de oţetari, Ed. Scorpion, 2003; Lunga vamă a tăcerii, Ed. Pax Aura Mundi, 2005; Casa fără ferestre, Ed. Alma Galaţi, 2006 ; „Lumină cât să vezi", Ed.Sinteze, Galaţi, 2007

Pasărea suie-n spirală
Fluture piramidal
Trece steaua prin cristal
Şi aripa unghi diedru
A muşcat din lemn, integru.

Într-un cuib de stea polară
Păsărea suie-n spirală.
S-a sucit cu-n grad pământul
În fântână am să umblu.

Stau pe cruci ademenite
De gropar ce moartea minte
Într-un parc statui de mamă
Nu-s decât o hologramă

În sfârşit, un mugure
Prin cilindri-şi face loc
Şi un verde tulbure
A plesnit în foi de foc.

Ne alungă vântul din îmbrăţişare
Felinarul plânge galben ochi de fată
Şi mă latră-un câine despletit în punct
Un salcâm îşi face nodul la cravată
Pe un fir de iască până la pământ

Cu zăpezi în sânge şi argintul viu
Ne alungă vântul din îmbrăţişare
Să rostesc cuvântul de la mamă ştiu
Şi să cred în tine fără încetare

A-nceput să plângă un copil în faşă
Fuge depărtarea, au secat fântâni,
Mi-a căzut copacul veşted peste mâini,
Colo, sub luceafăr, ninge peste casă.

Ipoteză falsă
A muşcat din lacrimi un suspin şi moare
Păsărea presară cântecul în floare
Cu segmente zvârle-un cucuştiuc zevzecul
Orbul pe retină s-a spălat cu cercul

Se sfădesc pe ramuri pumnii cenuşii
Te sărut pe frunte cu-n sărut dintâi
În perete ceasul sare-n roţi dinţate
Pe solfegii calcă pasul şi se zbate

Clauza întâi, clauza întâi
Intona albina-n floarea de gutui
Ipoteză falsă, ipoteză falsă
Îngâna un vierme dintr-o floare-n faşă.

Cu cercuri frânte pe-ndelete
Priveşte-un matelot prin spaţii
În punct pleşneşte pescăruşul
Şi-aruncă-n val un zeu arcuşul
Şi-n maluri plumbul din libaţii

În firul ierbii ard făclia
Cu cercuri frânte pe-ndelete
Cu seu de umbre imperfecte
Şi-mpăturesc în semn hârtia

Se zbate-n unghi o stea, sexstantul
S-a frânt iscând în latitudini
Un dor adânc de-a fi un altul
Să isprăvesc incertitudini.

Clipa-nmiresmată
Trec prin lumi diagonale
Stol de clipe-nmiresmate
Păsări, stele-nveşmântate
Cu tăceri piramidale.

Prin diedre cu peceţi
Şi prin arcul smuls din cerc
Stau salcâmii-n dreaptă drepţi
Şi-a căzut clepsidra-n melc

A murit din nou în cub
Soarele de rouă ud
Tu în suflet stai pe brânci
Şi îl cauţi şi-l arunci

A-nceput să-şi scuture
Aripa un fluture
Ostenind în punct simetric
Eu nebun şi el eretic.

Ferestre cu monoclu
Cu monoclu prins în şnur
Fac din linie contur
Şi privighetori cursiv

Suie nota-n portativ
Exersează la vioară
Greierele o sonată
Şi aud cum se-nfioară
Pâinea albă în covată

În oglindă, două babe
Îşi fac cruci cu mâna stângă
Zvârl arginţi în promenadă
În curând are să ningă

În ferestre cu monoclu
Despletesc tăcerea-n punct
Într-o carte-şi mută locul
Un copil în vorbe stând.

Timp prenupţial
Picătură de neant
Şi tăcere-nmiresmată
Soarele s-a stins înalt
Într-un ochi atent de fată

Treci prin val în necuprins
Cu trup cald şi trup atins
Cerc pe deget inelarul
A scornit în flori nectarul

În clepsidra cu abis
Timpu-a plâns prenupţial
Şi mă spăl pe mîini cu jar
Şi visez apocalips.

Înserare
Clarinetul cu tristeţe
Dintr-un punct ne dă bineţe
S-a rotit salcâmul lunii
În privirea cu petunii

Alambicul cu octave
Strigătul de om mă arde
A scornit tăcerea-n pruni
Trâmbiţa cu plecăciuni

Litera mănunchi cu semne
S-a oprit în punct şi geme
Trandafirul negru arde
În grădina cu smaralde

Într-o carte pe-ndelete,
În cuvânt azvârl cu pietre.

Noapte cu sărut
Va muri la întâmplare
Într-un câmp, un ochi de mac
Vântul, numărând petale,
A scornit tăceri de leac
Tata scapără amnarul
Şi îşi varsă-n pipă-amarul
Fiara scânteiază, înjumătăţită,
Îngerul alungă clipa nesfinţită
S-a suit pe scara cu viţă de vie
Viermele de-aseară ce va fi să fie
Noaptea e sărutul cu suspin de om
Peste fruntea stelei tresărind în somn

MIRCEA TOFAN

- Născut la 4.03.1987, Galaţi
- În prezent elev la Liceul „D. Cuclin“ Galaţi (1988)
- A debutat în revistele „Dominus“ şi „Şcoala gălăţeană“ în 2003
- A publicat : „Îngerii tunşi chilug“, ed. Scorpion, Galaţi, 2005, 79 pagini

Nutrind o dragoste nemărginită pentru cei ce mă-nconjoară
când voi fi judecat,
voi fi considerat principalul vinovat pentru naşterea
vieţii mele (la fel ca şi pentru moartea ei).

voi fi un mort, un hoit printre voi, viilor,
care-atingându-vă, voi face să vă doară atingerea-mi

şi bucura-mă-voi cum niciodată nu m-am bucurat,
văzându-vă în chinuri.

iar în momentu-n care voi să vă sprijiniţi
de trupu-mi în puteri o să doriţi,
din calea voastră-am să mă dau,
lăsându-vă măcar în gură să simţiţinoroiul pe care eu simţitu-l-am în suflet.

Asemeni altor spânzuraţi
Faptul că tata ar fi putut să-mi taie-o mână
(fără ca ea să existe)
este o iluzie, lăsând în urma trupului meu spânzurat
numărul paşilor (de miliarde de ori mai umbriţi decât umbra mea însăşi)
făcuţi până la ştreangul care, cu o dragoste nedesluşită

pentru viaţa mea,
în mocirla trăirilor de până atunci nu m-a lăsat să cad,
ţinându-se de gâtul meu,
asemenea unui animal din ale cărui gheare prada nu mai
are nicio scăpare.

Stau
stau pe un deal
cu sufletu-aproape de soare
unde copacii mă dor
unde pământul mă doare.

durerea mea nicicând n-o să mai sune-a chemare
şi trupu-mi trist se scurge
însă nu moare.
însă nu moare

Joc trist
În profunzimea sângelui o se simte tăierea
Iar eu îmi raşchetez trupul de pe viaţă
Convins fiindcă că ura-şi lustruieşte armura
Doar pentru-a mângâia nenăscuţii pe faţă

din clipa-n care morţii refuză să învie
încheg ca dante-vers memoria virgină
şi tai cu bisturiul mirabila retină
privind-o cu-ochiu-închis când aplombul către tine mă-mbie.

cu terpinol ţi-am şters sângele de pe creier
printr-ale cărui circumvoluţiuni cuprins de dor înot (mai bine zis cutreier)
vrând ca să spun ceva dar n-având cui
să bat în palma chircită-a Hristosului.

Unicul mormânt
voi nu sunteţi decât o vagă-amprentă
pe pielea ochiului meu.
sunteţi butucul pe care capu' mi-l aşez
pentru a fi tăiat.
sunteţi sângele care curge din beregata mea
atinsă cu cea mai sublimă finețe
de lama-ascuţită şi lucioasă a toporului
tăind privirea mea în două.
sunteţi singurul punct
pe care capul meu, rostogolindu-se pe scândurile eşafodului
îl vede
şi sunteţi unicul mormânt
spre care trupul meu (desăvârşind catharsisul)
purcede.

Poem despre adevăr
adevărul începe întotdeauna cu mine
ţinând în mână o portocală
şi este identificat ca fiind
surplusul de toxine eliminat prin aparatul excretor al timpului

adevărul este piatra cu care arunc spre cerul senin
şi care nu se mai întoarce înapoi.

Pierdut
nu mai era timp de pierdut…
trebuia să mă-ncumet a împuşca lumina,
a o trage de limbă, a-i mânca inima, ficaţii şi plămânii
muşcând din becul căptuşit cu vid
în aşa fel încât călcâiele-mi să-ţi determine creşterea

în cuburi greţoase de zahăr ce tipăresc ceaiul
(în curând vom bea ziare).

dădeam de ceasul morţii din cauza secundelor
ce mă loviseră-n moalele capului
iar gâtul meu se alungise-n jurul sângelui
care subţia văzând cu ochiul care,
la rândul său, se învelea cu pătura metalică a mâinii tale.
pentru a nu ştiu câta oară gândul meu făcuse o cută
iar timpul nu mai era pierdut.

Mă legănam…
mă legănam într-o aglomeraţie indescriptibilă de lumi
când am identificat creieru-mi ca fiind himenul timpului
însă Gellu Naum îmi cuşegea albeaţa de pe ochi
ca şi când i s-ar scurge şoldul,
în bătaia vîntului fosforescent,
pe lângă mine.

mă legănam şi nu luam parte la căderea colectivă
a merelor din gândul meu
când mi-am dat seama
că fluturele din lăuntrul somnului
este ca aerul ce-ngheaţă-n branhiile peştelui.
mă legănam în aşa fel încât să nu se vadă oasele
care îmbrăţişează cerul
şi, mai ciudat ca niciodată, nu mi se rupea gâtul.

VASILE TUDORIE

- Născut la 06.10.1931, comuna Vîlcelele, judeţul Buzău
- A absolvit Facultatea Mecano-Navală, Universitatea Dunărea de Jos, Galaţi
- A debutat în 1996, cu o plachetă de versuri
- A publicat Versuri, 1997; Versuri, 1998; Versuri, 1999; Versuri, 2000; Ninse făclii, versuri, 2001; Însoriri de stea, versuri, 2002; Vremuiri de viitor, versuri, 2002; Concert pentru existenţă, poezii, 2003; Încumetări, poezii, 2004;

Bate în clepsidră magul!
Din temeiul vieţii cioplim crizanteme
Cu dalta, cu mintea, una câte una
Şi cu netezirea zvâcnirii, vorbirii
Vrerile ţesute cu acul şi cu luna;

Căutăm pe plaiuri ce ne duce gândul
Stâna cu mioara, mama cu Baltagul
Miracole multe, ani întregi de-a rândul
Ne-ntrebăm cum bate în clepsidră Magul!

În zidul monastirii de la Argeş, noi
Auzim chemarea Anei ca din For
Şi-n vers cum tresare piatra în izvor
Din dureri, veninuri – paturi de nevoi - !

Încumetări… în vid!
În urma ta laşi piatra mai săracă
Izvorul de datini, tare mai avid
Încumetări de barzi clocotite-n Vid…
Cărarea bătută, ca sfinţii să treacă!

Păsările cerului către Dumnezeu
Când le-o fi de ducă, să urce în zbor
Să-i mângâie bolta, dangătul de dor –
Universu-i uşor … dar Cosmosul-i… greu!

Nalţii în galop pe drumuri de ţară
Înhămaţi la carul pregetat cu drugi
De-o fi la cărat să-ncarce şi rugi,
Să spună la oameni câmpul când se ară!

Domnii tăi de viţă să privească sus
Ai iubit cuvântul, l-ai iubit nespus!

Rondelul adâncimii cuvântului
Oriunde-n lume te-ai ascunde
Te caută-n adânc cuvântul
Lumina Lui pe tot pământul
Şi florile ce-i bat în unde.

Natura te-a nălţat: - Răspunde!
Puterea ei e ca vântul
Oriunde-n lume te-ai ascunde
Te caută-n adânc: Cuvântul!

De soarele îşi prinde funde
Şi ceru-ntreg măreţ; Avântul
În legea legilor – Cuvântul –
Oriunde-n lume te-ai ascunde
Te cheamă, te-ndeamnă; Răspunde!

Visul – ou
Din cartea deschisă se înalţă cuvântul
Ne descrie drumul omului în lume
Cu dalta elevată de ajuns pe culme;
Hărăzit de soartă despice val,… Sfântul!

„Atotfăcătorul“de cruci, de izvoare
I-a urcat ştacheta, plămădind în el,
L-a-nzestrat cu frunte, ochi, braţ lat de fier
Să poată pătrunde lumina-n pridvoare!

Dar mintea ca stânca uneori prea tare…
De-a dorit să suie peste munţi la cer
Stăpân pe gândire s-a văzut mister…
Până ce ursita i-a pus de … cătare;

Apa, focul, tocul i se dau pe rând
Fantasme de veacuri îi stau deopotrivă:
Fulgere, furtuni îl duc în derivă,
Faliile crunte: Viaţă, moarte şi mormânt;

S-a vrut şi se crede ca un Înger Nou
Precum din vechine îi place să zboare…
Nu se mai opreşte, taie-n depărtare
Tot ce e-n ravagii; Către Visul – Ou!

Sâmbur de închinare
Bat clopote; răsună-n depărtare
Chemările din viaţă şi din moarte
Ne dau semnalul torţele aparte
Că e o tresărire grea sub soare;

Biserica se nalţă sfânt-n carte
Pune crucii sâmburi de-nchinare
Smerenie în suflete – candoare
Dangătul nesecat, nesecat să-l poarte;

De undeva din sânge oamenii răspund
E focul lor în lume; sinedriul –
Pe ultimul lor drum – tremură pe prund;

Aşa se scurge viaţa – cât sună încă viul,
Să crezi în senzori, de se-nfruntă crut,
În Feţe; Feţi; De vrei Trandafiriul!

Timpul nesecat

O, timpule, deşteaptă-te! Cată-n sobor
Ca baierile vieţii vremuieşte,
„Să tragă omul concluzii“,*) de iubeşte
şi ar dori să lase-n sâmburi**) al său dor!

Vraja enigmei pe culme sus; Uimeşte!
Mireasma ei întreagă semene-n pridvor
Cu limba dulce şi având sfânt în for
În Edenul viitorimii – înfloreşte!
În zborurile tale, imnuri printre stei
Pe-ai Terrei umeri aurii, de-ai visat,
Ca pasărea genară ***) în strigătele ei;

Tumult, eternitate, neant şi-s fraţi şi leat
Grăieşte tu în dangăte şi clopoţei de tei
În Timpul Cel de Temple – Nesecat!

ROXANA TUMURUG

- Născută la 19 decembrie1983 în Bacău
- A absolvit Universitatea „Dunărea de Jos”, licenţiată în geografie şi jurism
- A luat premiul de debut al Festivalului Internaţional „Serile de literatură ale revistei „Antares”, 2003
- A debutat cu poezia „Măr în oglindă”, în 2004 în cadrul Fundaţiei Culturale „Antares”
- În prezent efectuează masteratul în Anglia

Gheorge Istrate spune despre autoare:
„Cu o poezie caldă, curată, feminină, abia „sexuală” de vitalitatea verbului involt, gălăţeanca (presupun) Roxana Tumurug – laureată a serilor de literatură Antares – întră în arena (stricată) a liricii tinere actuale, ca o prinţesă scăldată-n splendori”.

Ecou (I)

Ecoul goliciunii mele sparge-n cer o ferestruică înspre Dumnezeu.
Palmele mele în palmele tale,
Aşa cum bărbaţii îşi îmbrăţişează în secret muzele.
Într-o subterană cale lactee îmi revărs ambrozia buzelor.
Se droghează cu rouă femeile nopţii,
Ele privesc frumuseţea prin ochii mei,
Ele sunt fertilizate prin irişii tăi,
Plouă cu lichid amniotic după naşterea celor mai limpezi dureri.
În aştri bărbaţi, stele femei îşi mai ascund încă embrionii.
La limanul mirării,
Mă voi întinde sub tine ca sub o fumarolă de duh.

Insectar

Ţin mereu la piept insectarul cu speranţe împuşcate în cap.
Mă plimb într-un parc ce ameninţă cu evaporarea.
E ceva dulce amărui în felul nopţii,
Se smulge repetat mirosul tău din pământ.
Luna îşi agaţă firele de irişii mei,
„Barbar cântă o patimă roşie la lumina felinarelor”…
Curge în clapele unui pian, în nectarul unei violete,
Sângele îndoit cu apă – câte
Stele are cerul la o mână?
Câte palme deodată te pot arăta?

Ecou (II)

Sunt fluture de metal prins într-o pânză de râu,
Sunt ecoul a zeci de guri pe malurile cascadei,
Craniul plin de petale al iubirii pierdute
Este soarele de pe inimă.
Submarine stelare arunca-vor valurile în cer
Sub trandafir de metal, picior de pasăre în înălţare.

Secret

Mă voi răsuci în văzduh ca o cheie în lacăt
Până când luna se va înnegri.
Drumul e jar.
Nu voi spune nicicând
Cât de verde se face marea când treci
Sau cum dogoresc braţele când,
Înălţată pe vârfuri,
Tufa de iasomie mă ascunde înăuntrul ei.

Printre stânci

Moartea păsării
În cel mai frumos al ei zbor,
Dorul mergând
Printre stânci;
Singurătatea gingaşă,
Ca un val
Ce sărută din mare
Toate pădurile care ard.

Finiş

Nimeni nu ştie că sub şoapta mea curge o apă,
În toate poveştile zăbovind,
Cum stau în braţele tale
Ca vinul în boabele strugurelui,
Ziua ca un venin mi se întinde pe pleoape,
Atât de departe se poate întâmpla să ajungă,
Cine va şti vreodată
Că noi ne privim în ochi
Cu sfinţenia cu care
Cerul priveşte marea
În ritualul ei de însingurare
Şi retragere în neant?

VIRGIL NISTRU ŢIGĂNUŞ

- Născut la 18.07.1941, Constanţa
- A absolvit Facultatea de Filologie a Universităţii "Babeş-Bolyai" din Cluj Napoca (1961-1966)
- Din 2001 a fost titularizat pe bază de concurs în calitate de conferenţiar
- A obţinut următoarele distincţii şi premii: Medalia de aur. Premiul special al juriului (Dino Buzzati) la Concursul de publicistică literară (Milano, Italia, 1971); Premiul pentru integrare europeană al Universităţii "Babeş-Bolyai" din Cluj Napoca, 1995; Premiul municipiului Galaţi pentru excelenţă în viaţa culturală în anii 1998, 1999; premiul "George Ivaşcu" al Asociaţiei Scriitorilor "C. Negri", 2004
- A publicat următoarele volume: 1991 "Semn pe câmp", ed. Porto-Franco, Galaţi; 1995 " Cronos. Poiesis. Hermeneutică şi valoare poetică în secolul al XIX-lea (teoria textului şi ambianţa artelor) – Teza de doctorat", Ed. Alma, Galaţi; 1997 "Istoria unui sentiment (Monografia unui vechi locaş de cultură românească), Ed. Naţional, Bucureşti; 1999 "Cu Vinerea-n lacrimi, cu Duminica-n gând", Ed. Alma, Galaţi; 2001 "Lumină lină. Discursul religios metaforic în literatura română (o istorie a poeziei creştine începând cu sec. al IV-lea)", Ed. Alma, Galaţi; 2001 "Oglinzile în Bibliotecă (mărturii ale generaţiei începutului de mileniu), Ed. Geneze, Galaţi; 2004 "Însemnările scribului (în vremea lui Iustinian) Ed. Sinteze Galaţi; 2004 "Lutieri şi sunete. Semne şi spaţii ale comunicării spirituale", Ed. Sinteze, Galaţi; 2005 "Logosul şi clepsidra. Ipostaze ale retoricii", Ed. Sinteze, Galaţi; 2005 "Retorica (manual universitar), Ed. Fundaţiei Universitare "Dunărea de Jos", Galaţi

Adamclisi
Ritual euharistic
vorbe aproape nedesluşite
Adamclisi – epistola memoriei regăsite
zarea de prunci
rătăcitoarele poteci. Logos.
sub ploaia veşnic visată
pavana de raze
tandreţea de calcar
(urmele ei pe metope)
Dyonisos
Zodia Cancerului roman
frăgezimii amare
semnul unui număr ireal
şi cocorii din Sud
suspinând o elegie
din tinereţea lui Iisus
Sălaş cu soarele crud
splendoarea pădurilor de lut
- cândva foşnitoare –
lumina îngenuncheată la altare

(ei spun că aici m-am născut…)

Aproape fericit
Şi iată-umbli noaptea pe caladarâmul umezit
de nu-ştiu-care aburire a legităţii moderne,
arunci o silabă optimistă
peste acoperişul dezamăgirilor tale
de „Sysif fericit“ şi ai vrea să ştii
cum a pirmit poetul o veste bună;
protejat de vechii paznici,

te aliniezi pentru a lua tichetul spre Nicăieri
adică urci îmbrâncit de cei mai siguri
spre locul prigonitor de iluzii.
Haina roasă de exasperări ţi-o strângi
sub braţul drept
şi-ţi întorci fruntea spre stârvul ferestrei;
cobori apoi cu brăţara soartei
tocită de îndrăzneala acelei Zile;
ocoleşti zăpada murdară
care moare (pentru a câta oară) împăcată
la picioarele jertfelor curând uitate,
potriveşti între parantezele amiezii
rămăşiţele necalcinate ale tinereţii tale.
Refuzi evidenţele ce-ţi sunt până la capăt vrăjmaşe,
invoci şi alte posibile forme ale tragicului
într-o lume aproape masonică
care şi-a uitat Crăciunul în pădure
Crezi că poţi trece de această ură
deghizată mereu în Iubire,
vrei să spui altfel primul vers al Odei
dar de poticneşti în draperiile
acelui soare care a murit până mâine
fără alt epigraf decât lacrima
pe care Nimeni nu trebuie s-o vadă –
- Nici Tu! –
pentru că, astfel, îţi prelungeşti arderea.
Arderea aproape fericită.

Ave!
Lăstarii dorm; e-o seară augustină
Foşnesc păduri în prag de povestire…

Cu sarea nopţii-n deznădăjduire
scriu simple propoziţii hialine
în ocna astei file de sineală
Zările tac întoarse fără fală
Ca vechii psalţi-n muţeniile agave
Eu, scribul, mă rostesc prin Tine, ave!

Ave, Iisuse!
Vremurile-s puhave, spinii-prea-nalţi
Lanurile de semne stau în priveghere
Ave! în Ceruri
Ave! în durere…

N-am ce să plâng,
Eu însumi plânsul fiind…
Coloanele din naosul străvechi
Lemnul uscat din marginea de codru
Privighetoare puncte cardinale
Pridvorul ochilor părinţilor pierduţi

şi viaţa mea strivită-n unghiuri siderale

Mălini bătuţi de cenuşii ninsori

Cu braţe goale troiţe făurind

un cântec vechi, sigilii bizantine..

N-am să plâng, eu însumi plânsul fiind

Albastre pânze asfinţesc în mine…

Numai necuprinderea…
Numai necuprinderea
să o desenezi pe dinăuntru:
mai întâi să-ţi rânduieşti
spaţiul de sacrificiu
(primul său mormânt, mereu mai bătrân)
el, mărginit de cireşii sălbatici
smulşi dintre singurătăţi
înfrunzind
în letalul frig al privirii.
(Oricum timpul pomilor arşi a orbit)

Să te-ndepărtezi odată cu visul
(pe care ai crezut că-l respiri)
fără să atingi umbrele
înnoptate în lacrimi

Altminteri va fi tot mai greu
să-ţi învingi absenţa…

Uitând, ne apropiem de ţărmuri…
Sunt aproape orb şi foarte sărac
Mă-nfăşor cu ploile ce n-au mai căzut
Ofranda uitării – singurul leac
pogoară în cercuri dintr-un timp revolut

Simt apa pe-aproape, deşi totu-i nisip
Şi m-apropii de-o bulboacă de colb
Unde taci, scribule fără de chip?
Sunt atât de –nnoptat şi de orb…

Ca un brad de podoabă trecem…
Ca un brad de podoabă trecem
Spre ora izvoarelor şi spre noi înşine
Lângă apele moi ale fluviului
Frământate de zboruri de iarnă…

Ninsoarea a împărţit lumea încă o dată
Noi, peregrinii din vremea cea albă
Plutim ca fulgerele peste crinii munţilor
Cenuşa de pe braţe se schimbă în pământ
(ceilalţi ne văd alunecând, alunecând…)

Sub paşi avem atât deşert şi-atâta împăcare
pe drumul pân-la Cer…
Răscumpărând o taină
ne-am rânduit asemeni brazilor colind
în câte-o stea
şi ardem în tăcerile noastre
împreună cu ea…

Sub icoanele vechi de acasă
11 septembrie
Pe marginea Cerului
la o veşnicie de pământ
pustiită de iubitul fără de chip,
Ea, veşnica Ană a sacrificiilor,
a ieşit din zidul pleşuv
al acelei zile de toamnă
cu năframa vieţii în mână
schimbată-n corabie de Aer
Sufletul i s-a rătăcit
printre falduri de muţenie

Toată a străpuns zidirea de foc
părăsită de iubirea cea fără de nume…
În munte de gheaţă voiam să mă schimb
prăvălindu-mi privirea în oceanul aprins,
voiam să mă-nalţ
ca un prelung fir de iarbă
(crescut dintr-o carte de Whitmann)
până la tâmpla speranţei…

Arhipelagul polar de lacrimi
crinul neînflorit al liniştii
O aşteaptă şi astăzi
sub icoanele vechi de acasă
să se-ntoarcă ca un crin dintr-un vis
cu trupul înaripat de cenuşă
Către Tine, Dumnezeul nostru!

Exerciţiul distanţei
Aluneca liniştită printre sloiuri
(nu păstrase instinctul migraţiei)
Se cuibărea printre aşchiile apei…

Era o lebădă-copil
(nu ştia că ar putea să moară)
săgeata de frig din arcul trestiilor
i-a întors ochii spre zăpoare
Atunci a ţipat, cum pruncii îşi cheamă măicuţele
în ceasul serafim al vecerniei, plângând
(nu avea exerciţiul distanţei)
Vântul ceresc îi aşteaptă sufletul –
să alunece din cântec în nori…

Concert de închidere
Răzleţiţi în fagurii alfabetului
haşurat subtil sub un cearcăn al speranţei,
iată, ne-ntoarcem în cristalul purificat
al labirintului nostru febril.
Am fi supravieţuit stoici am fi cutreierat
încă un sunet de clopot
dacă vecia clipelor
n-ar fi fost dusă de corăbieri către ruguri.
Noi, scribii, suntem pe marginea sărmană
a acelui munte rotund ca un imn bizantin
din rugăciunea copilăriei
Am cântat Graalul în domuri
Rătăcind printre taine şi suflete
Acum, cine va îndrăzni să ne amintească
cu numele întreg?
Comori în deznădejde n-am ascuns
I-am ascultat extatic
pe înţelepţi, pe sacerdoţi.
Desigur, începe concertul de închidere
Străvechi silabe prinse de aripa îngerului
vor rătăci ca un priveghi
pentru cei căzuţi la răspântii
Umbrele miraculoasei lumini
- voaluri de sunete stinse -
vor prelungi visul spiralelor
Convoiul de semne se va roti galactic
Şi să nu ne temem: la sfârşit,
Învingătorii vor uita că am fost.

Sfânta Mănăstire Topliţa – Harghita
La început de mileniu

VALERIU VALEGVI

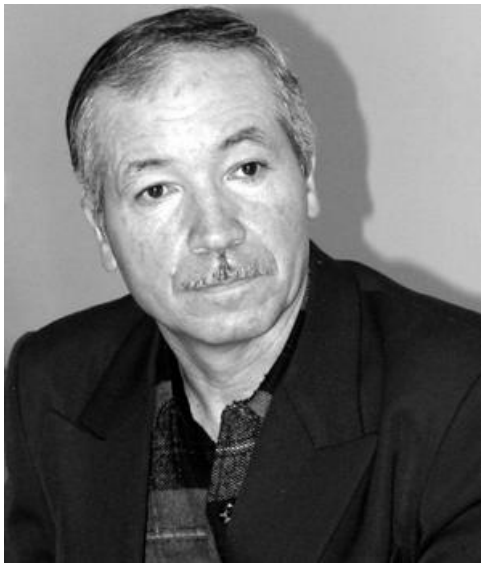

Valeriu MURARU
- Născut la 11.01.1952, Galaţi
- A absolvit Universitatea „Al. I. Cuza“ – Facultatea de Drept, Iaşi (1976-1981)
- Profesie: jurisconsult
- A debutat literar în cotidianul „Viaţa nouă“, 1969 cu poezia „Steaua“; debut editorial la editura Hypatia – Galaţi, 1995 cu volumul de poeme „Târziu de mare incentitudine“
- Membru al Societăţii Scriitorilor „C. Negri“ Galaţi ; redactor la revista Porto-Franco Galaţi din anul 2002; din martie 2005 validat membru al Uniunii Scriitorilor din România
- A colaborat la reviste precum: Tomis - Constanţa; Luceafărul – Bucureşti; Porto-Franco – Galaţi; Contemporanul – Bucureşti; Dominus – Galaţi; Oglinda literară – Focşani; Banat – Lugoj; Revista nouă – Câmpina; Provincia corvină - Hunedoara
- A publicat următoarele volume:
Târziu de mare incertitudine, poeme, Ed. Hypatia, Galaţi, 1995;
Calme frenezii, poeme, Ed. Scriptor Galaţi, 1999; Măsura de nectar, poeme, Ed. Geneze, Galaţi, 2002; După-amiezile unui capricorn, poeme, Ed. Sinteze, Galaţi, 2003; Din larg spre larg, poeme, Ed. Sinteze, Galaţi, 2004.

Ce repede se frâng inflorescenţele vânate
Ce repede se frâng recente inflorescenţe
sortite rotundului impact cu sfârşitul apropiat
supte de demonice azururi dimineaţa
fortuite repausuri pentru nocturnele armade ale sângelui-vămuitor de astre
îmi pare că impactul cu talpa umbrelor silite
să ia forma unei inimi unei mâini e prea abrupt

ce repede se frâng înflorescenţele trecute prin urechile prospeţimii iarăşi
şi iarăşi vânate de dalbele invidii sparte înoiri
sulemenindu-mi obrajii de parc-aş fi un roi de capricorni!

Mica pasăre
Mica pasăre perversă
cum nu-ţi iei tu ochii de pe sufletul meu!

aşa pustiită de muzica
coclaurilor hrănite cu scaieţi

aşa fără nici un ornament
(mai mult al noimei din noi)

precum o osie ce
-nfioară şira spinării seara

precum o nadă-ispită
(deasupra mării întoarsă-n floare)

aşa la nesfârşit adusă
de piept peste margine de hău

cum nu-ţi iei tu ochii de pe sufletul meu
mică pasăre perversă!

Niciun risc
Nu m-aşteaptă niciun risc
doar măşti măşti măşti

nimeni nu mă poate lua
din calea păsărilor

nu m-aşteaptă
decât onoarea de a reţine
un surâs pe obrazul roz

Târziu cu tâlc
Orbirea sinelui
pânză purpurie
plutire peste trup

ridicarea-n amiază
cu nervul întins la maxim

de licori sălcii ameţit şi
petreceri cu un firesc neobişnuit

aflarea numelui
în rafale fierbinţi
târziu cu tâlc

Frenezia avatarurilor
Suflete
cuprins de frenezia avatarurilor
te poţi salva pe verticala
sângelui meu?

Iarba
Iarba trezită de coşmarurile lunii
îmi vine până dincolo de bărbie

aşa pierdut în îmbrăţişarea-i blândă
îmi vine s-o ciupesc de ochii somnoroşi

s-o asmut spre ispita ce
dă târcoale trupului îmi vine

Caisul tulburat de vise de fecior
Între a-ţi surprinde mâna mărită de dorinţi
şi a-ţi roti făptura după lumină
te surprind adesea ezitând

nici nu ştii când astrul s-a rostogolit
peste miriştea potolită de vânt
jetul de înţelesuri taie calea străinului o nici nu ştii
că mai presus de înmugurire e candoarea ‘naltului

stai în faţa caisului tulburat de vise
de fecior şi aştepţi
ce aştepţi?

Iluminator după solstiţiu / nu vă risipiţi
Vai vouă iluminaţilor
puţin după solstiţiul golit de păsări
într-o ordine deja deconspirată
cât vor mai cântări urmele voastre?

Vai vouă însinguraţilor
pe topoganul desfigurat de raze
cum mai chiuiţi trezi
şansa voastră nu-i
decât în surdul peisaj

Până când
Până când neaşteptatul acord
din fibra gândului
îşi va repeta din ce în ce mai rar
că nu contezi cu întreaga aură
în idilica imagine a ulciorului
scufundat prin apele năpârci?

până când sălbaticul din pietre
aţipind mai mult decât liliecii
vai până când
vulturul rotindu-se precum farul
deasupra capetelor încrâncenate
nu se vor linişti
într-un continuu răsărit
cu o aură subţire vei lumina

Între noapte şi zi
Decât luminii ursuz companion

printre insulele de tăcere ‘naltă
mai bine nopţii atent cercetător
printre surele ore de toamnă continuă

ursuz adulmeci impare răscoale
printre arborii rătăciţi în rod
o oră îţi pare cumpăna de aştri
spre urbea tăcută deci

decât nopţii ursuz companion
printre insulele de tăcere ‘naltă
mai bine luminii atent cercetător
printre surele ore de toamnă continuă

ANDREI VELEA

- Născut la 03.02.1980, Galaţi
- A absolvit Facultatea de Ştiinţe Economice şi Administrative, Galaţi (1998-2003)
- A debutat la : revista Casei de Cultură a Studenţilor şi a Universităţii Dunărea de Jos „Drumeţul Incendiar“ – poezie şi critică literară – din 2002
- Participarea ca membru fondator la înfiinţarea cercului literar „Cuvinte“;
- Membru fondator la înfiinţarea cenaclului literar „Gellu Naum“;
- Participarea ca membru fondator la înfiinţarea grupului „Lampisterii“
- Colaborare la Şcoala Gălăţeană; Akademia; Dunărea de Jos; Colinda
- A publicat antologie de versuri din Cenaclul literar „Cuvinte“ de la Liceul M. Kogălniceanu, 1998; prezent în antologia “opt încercări de a te naşte singur” (română - engleză - franceză), Editura centrului Cultural Dunărea de jos, 2006

***

de cîteva zile cu dumnezeu într-o nucă, încercînd să-l conving de contrariu,
eu în posesia cîtorva fantezii, el a cîtorva existenţe şi susţinînd
că nu se poate şi una şi alta; însă insist,
mai mult decît lîngă craniul unei femei frumoase, insist.

un argument într-o rotulă, unul sub limbă, alt argument la subraţ -
pe toate le desfăşor cu certe abilităţi de vînzător;
prieteni!,
promit să v-anunţ cînd am rezolvat ceva...

pînă atunci am să mai scriu cîteva poeme însă,
printre diversele mele tertipuri şi scamatorii

***

în fiecare seară îmi scriu un manifest literar - cu mine însumi
sunt mai avangardist ca tristan cu tzara;
un singur vers aştept de la el şi faptul că nu reuşesc să-l scriu
mă irită mai mult decât propriu-i poem pe dumnezeu

***

de cîteva zile vecinul voltaire îmi tot recită nişte psalmi,
vecinul niezsche încearcă să-mi vîndă cîteva icoane, pictate, susţine el,
cu propria lui mustaţă, şi mai e şi unul la parter,
nici nu mai ştiu cum îi zice, care visează numai biserici moi şi flasce.

definitiv, locuiesc într-un bloc de intelectuali, eu insumi sunt unul
dintre ei şi mai deţin şi-o iubită şi-un acavariu asemeni;
ce minunată ar fi comunitatea noastră, bucolică, ezoterică,
daca n-ar exagera, la sfîrşitul fiecărei luni cu întreţinerea,

moşul ăla plăpînd de administrator,
căruia cu toţii obişnuim să-i spunem dumnezeu

***

la urechea lui dumnezeu nu mai ajung de ceva timp să delirez nimic;
sunt straturi şi straturi de guri – ecou, dinţi, limbi, aburi, salivă -
risc până ajung să-mi pierd orice simţ al umorului
şi n-ar mai avea nici un farmec jocul.

în mine înfundat ca-ntr-o sticlă băută repede, la plictiseală,
mimez viaţa sexuală a lui immanuel kant şi sper să-mi revin;
cei câţiva prieteni şi-au închis telefoanele – ei nu mai au guri să răspundă,
le-au aruncat pe toate-n învălmăşeala vulgară de-acolo

***

pe la spatele fiecăruia dintre voi imit câte-un poet celebru;
am câteva poeme preferate, câteva gesturi –
oricând aş putea alcătui o antologie în legătură cu fiecare dintre voi,
oricând v-aş putea obliga, între două două coperţi,

să ascultaţi un vers care numai mie să-mi placă.
nu fac nici o excepţie, credeţi-mă, sunt mai imparţial ca apa :
de două zile, în spatele lui dumnezeu chiar,
mă imit ca pe-un poet celebru

***

de data asta, supărat rău pe mine, dumnezeu m-a-nchis
în craniul propriei mele imaginaţii;
două zile m-am suportat doar, după care,
mai abil ca o femeie frumoasă, m-am refuzat politicos.

am făcut însă greşeala să-mi las numărul de telefon
şi de atunci mă sun în fiecare seară, mai insistent,
mai alambicat ca fumul,
propunîndu-mi tot felul întîlniri indecente în poemele astea

***

dante m-a invitat într-unul din poemele sale; nu m-a-ntrebat
nici dacă l-am mai citit, nici dacă-mi place –
prin camerele lui m-a plimbat doar, urmărindu-mi atent privirea,
ţinîndu-mă de mână mai firav ca o babă uscată.

la sfârşit m-a sărutat pe toţi cei cinci obraji deodată şi m-am simţit
obligat să-l invit, uşor ipocrit, într-unul din poemele mele;
m-a refuzat politicos, mi-a spus făcîndu-mi cu ochiul:
maestre, tu lasă titlul deschis

şi poate mă nimeresc prin zonă una din zilele viitoare

***

ca niciodată mai poet, azi doar îmi joc conceptele
între mine şi dumnezeu; încă mi-e peste mână să-i citesc poemele –
mai bine delirez câteva fantezii, mai bine mă rezum
la câteva gesturi, mai bine citesc doar coperta,

mai bine eu criticul şi dumnezeu poetul

***

la un bloc de-alături, un câine latră o surdo-mută; ea articulează
nişte ţipete stranii; nu te speria, zice unul, vorbeşte-i...
pe mine mă latră câinii lui dumnezeu, însă refuz să vă vorbesc;
şi nici măcar nu-i mai invidiez pe cei fără transpiraţie-n sânge

STERIAN VICOL

- Născut la 09.05.1943, sat Ţuţcani, judeţul Vaslui
- A absolvit Facultatea de filologie – Universitatea Bucureşti
- A debutat în anul 1968 în revista Amfiteatru
- Din 1983 este membru al Uniunii Scriitorilor şi al Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România; preşedinte al Societăţii Scriitorilor C. Negri din România cu sediul în Galaţi
- Fondator şi realizator (din 2000) al revistei de cultură Porto-Franco şi al festivalurilor naţionale Costache Conachi, Grigore Hagiu şi Hortensia Papadat-Bengescu
- A colaborat la Convorbiri literare, Luceafărul, Contemporanul, România literară, Ateneu, Cronica, Dacia literară, Poesis, Viaţa românească, Bucovina literară, Porto-Franco
- A publicat 13 volume de poezie între care: Harfele grâului, 1976, Ed. Eminescu (debut prin concurs); Edena, 1980, Ed. Junimea, Vânătoarea nocturnă, 1981, Ed. Eminescu; Lacrima învingătorului, 1984, Ed. Junimea; Daimonia, 1996, Ed. Geneze; Sunt putred de tine, 1998, Ed. Eminescu; Domnişoara Cucută, 2001, Ed. Cartea Românească; Clipa tăind subţire hohotul zăpezii, 2003, Ed. Junimea; Norul şi inima, editura Junimea, 2006

Antologii: Nu ucideţi pasărea albă, 1985, Ed. Eminescu; Cântecul patriei, 1986, Ed. Albatros; Gândind ode patriei, 1985, Ed. Albatros; Poemele Dunării (român-francez), 1998, Edit Pres, Poezia pădurii, De dragoste – antologia festivalului Internaţional Nopţile de poezie de la Curtea de Argeş, Ed. Academiei Internaţionale Orient-Occident, 2001

Fila de carte

Poetului Radu Cârneci
Marele prieten al poeţilor

Mai orb decât mine cine mai este
alegând mireasa-ntr-o nuntă în sat,
când toate-ncolţesc steaua de păcat
ca-ntr-o nouă şi veche poveste?

Prin beznă mă-nalţ şi sunt înseninat
de ecoul zimţuit de creste,
cui să spun, cui să-i dau de veste
când eu însumi doar iluzii mai străbat?

De pe marginea pleoapei – a moarte ? –
cineva-mi bate cuie în salcâmi
sau poate rupe o filă de carte –

Numai sonetul (ce-l refuz/), salvează
tot ce urcă-n floare sau poate îmi
urseşte noaptea căzută-n amiază!

Aproapele meu

Lunganul de sânge, aproapele meu,
de funii trăgând, ne ţine-n univers,
el scrie luminii noaptea câte-un vers
ori sparge biserici în alt curcubeu

Un orb ca mine cu irisul tot şters
de-un spin ce arde talpa unui zeu,
ascultă vânătoarea altui eu,
prin şiruri de femei, sângerând în mers

Între ţipăt şi arcul de foc, cine
îngroapă litera într-un sonet
pentru cel ce pleacă, cel ce vine,

Cine dacă nu lunganul de sânge
trage corabia vieţii, încet,
salvând firul de iarbă ce plânge?

Sonet în alb (VII)

- Se dedică prietenilor mei, poeţii

N-am fost înger adică nici nu sunt
cum tu nu eşti uşă de biserică
de-aceea femeile ne caută
ca pe-o creangă cu cireşe amare –

N-am fost pritene pe jumătate
niciodată, când iarna o schimb pe-un cuţit,
dar în april, când biciul sângelui meu
vâjâie, adio, sunt al tuturor!

Trag dânsul ca pe-o coardă subţire
la poarta casei pe-unde fecioarele
umblă desculţe pân'n la Sfânt'Ilie;

Şi nu mai ştiu de-am hălăduit cândva
pe-o stradă, de-acum, cu nume de fată,
sau noaptea valpurgică e sora mea!

Sonet în alb (I)

- in memoriam Grigore Hagiu –

Fiindcă e vamă la April, vulturul
sparge pieliţa amiezii rupând crengi

de cireş, şi de cais, şi meri domneşti
prin mâinile mele-n formă de foame –

Însângeraţi în April, o, copiii
aflaţi în grija bătrânului grădinar,
aleargă râzând pe vârfuri de pomi
şi-i plâng femeile că nu-s fecioare –

Şi-aduce aminte bătrânul tăcând,
de orgiile nopţii de demult,
de alte-nsângerări în luna April…

Iar te primeşte grădina, mângâi-o
ca pe-o mamă tânără fără noroc,
sorbindu-i lumina din ochiul ei orb!

Sonet în alb (II)
Sâmburii putrezesc în cuvintele
nerostite vreodată de-un înger,
gurile roşii ale copiilor
scuipă mierea suptă din trestii –

Casa se-nclină şi declină gardul
Peste care lupii sar dinspre iarnă,
Cărarea o leagă cum o centură
Strânge fata gravidă, să n-o ştii…

Departe, în grădina destrămată,
umbra tatălui meu traversează
încă lumina amiezii, transpirând

iarba unde s-a iubit odată,

acolo unde putrezesc sâmburii,
unde nimeni nu mai bate cărarea.

Sonet în alb (II)
Cum atingi cărţile-n bibliotecă
şi ţi-e teamă că ucizi pe cineva,
adio, vin îngerii să culeagă
literele dintr-un alfabet nocturn

Cum furam pletele ei din fereastră
şi coapsele-i ţipau ca-n mănăstire,
adio, cuibul rândunelelor
asurzea rugăciunea mamei în zori.

Cum umbra cărţii răsfoită-n seară
cu pleoapele albastre de cel nedorit
e semnul mirării dinspre trupul EI

Adio, cad între noi crisalide
foşnind iarăşi de-afară
unde biciul domnului ne mână-n rai.

Sonet alb (IV)
Copasele ei dădeau să ajungă
iară cu A din A din mânăstire
căci rănile chiar icoane erau
cu fum prelung răsucit drept rană –

Floriile vin dar fără Nichita
chiar de inima sângerează atunci,
o duminică-nfloreşte nunta
poeziei cu mirele răsaşteptat

Răsfoind copilăria, mâna Lui
mângâie un ied între corniţe
când grâul trage cu săgeţi în nori,

Când, doamne, izvorul cu toate legile lui
ne leagă şi dezleagă totodată
de părinţii care-au fost şi suntem!

Sonet în alb (V)
Fericit cel ce n-are cui s-aducă
laude, nici măcar unui pui de plop
care unduie ca tine-n dans
până în zori, pe marginea râpei

Acolo, sună clopoţelul legat
de mâna Ta ce-mi scrie inelul
direct pe tălpile îngerului meu
înotând în în izvoarele dintâi –

Cu iarbă sub cap, cu cartea-ntr-o parte,
par cerşetorul de stea şi de oglinzi,
mai spre moarte, doamne, mai spre viaţă.

Fericit cel ce-n noaptea de-nviere
Bea lapte, sugând din lăsnicior,
Lăudând alcoolul tot ca pe-o iubită.

FLORINA ZAHARIA

- Născută la 2 decembrie 1975
- A absolvit Facultatea de Litere, Istorie şi Teologie, specializarea română-engleză, Universitatea din Galaţi
- Master "Teoria şi practica textului", Universitatea Galaţi
- Membră a Uniunii Scriitorilor din România din anul 2000;
- Volume publicate:

„Goală pe străzi", Ed. Eminescu, Bucureşti, 1998 (Premiul Uniunii Scriitorilor din România – Asociaţia Iaşi pentru Debut);

„Posssssssster", Ed. Prier, Dr. Tr. Severin, 1999 (Premiul Nichita Stănescu);

„alextandru (manuscris de mângâiat)", Editura Cartea Românească, 2001;

„nueuflorina (jurnalul lui)" Editura Vinea, Bucureşti, 2004;

"1863-1894 aşteptarea fără braţe", Ed. Opera Magna, Iaşi, 2007 (Premiul "Hyperion")

- Prezentă în antologiile: „Poemele Dunării" (română-franceză), „Poeţi la castel", „Carpe Diem", „Europa - km 0", „Opt încercări de a te naşte singur" (română-engleză-română)
- Apariţii literare: Luceafărul, Contemporanul, Convorbiri literare, Ateneu, Bucovina literară, Cronica, Dacia literară, Vatra, Porto-Franco, Tomis, Poezia, Contrapunct, Familia, Tribuna, Dominus, Hyperion
- Coordonator proiect: „trimbulinziipunctro" din anul 2002
- Coordonator proiect: „Opt încercări de a te naşte singur" – antologie de poezie cu CD
- Redactor-şef revista Dunărea de Jos, publicaţie lunară a Centrului Cultural Dunărea de Jos Galaţi

eua

e o lume care n-are mâine
merg numai spre mine
în pantofii roşii inventând sfârşitul...

privesc o lume rănită de altă lume
în care mă doare şi ce nu doare
şi liniştea şi cuiul ce intră şi intră
până în gură
în sângele ei
în sângele a tot ce vei gândi
în sângele a tot ce vei spune
în ciocolată în tresărit
în soare în tot ce-a fost nimic
şi în ce moare

*
aveam paisprezece ani
creşteam pe dinăuntru
îmi curgea din şira spinării...un sirop de fragi din care făceam dâră până la şcoală...

*
tot la paisprezece ani te aşteptam într-un carusel gol... katiuşă cu venele sparte
din care se auzea ca un ticăit... pielea curgând...
dar cu picioarele mai drepte decât liniile geometrice...
...
cu ochii atât de strânşi mă învârteam până când îmi izbucnea din burtă întunericul...

plec. voi găsi locul înghiţit de pântecul din care-am venit....

dimineaţa în care mă-ntorc de la tine
dar nu pe un drum
ci pe o dâră de orizont lucrată de muncitori

senzuală în rochia mea cea mai frumoasă
cu panglici legate direct în lună
cu fardul tuturor panseluţelor din centrul oraşului
sărut binele şi răul
până la epuizare
până se văd unul pe altul prin mine...

aşteptarea (ceva ce nu atingi decât înnodând bătăile aripilor)
aşteptarea
atât de lungă
cât drumul sângelui care nu te ajunge din urmă
oricât ar alerga

aşteptându-te
am devenit adăpost cald
pântec transparent din carne şi mentă roz

te-aştept cu pupilele căscate
cu depărtarea asta crescută la sân hrănită cu laptele copiilor mei...
dezlipite, pleoapele au devenit o faşă umedă
cu care înfăşor venirea ta… nu vreau nu vreau nu vreau să vii
vreau să te găsesc înăuntrul aşteptării
acolo unde camera loveşte în marginile ei
în mine

***
te aştept privind drumul în locul din care ai plecat
e un drum lung din care cresc zile şi nopţi de carne vie…
e un drum pe care nu ajungi
dar care a umplut lumea cu alte drumuri
te aştept cu mâna streaşină la ochi
pe un drum rătăcit fără relief cu îndepărtarea punct de reper
poate nici nu vii
poate urmele paşilor tăi se sărută în iarbă sau au altă treabă şi nici nu mai ajung la mine.

eu te aştept
dar tu ai murit
şi nu ştiu dacă ai existat vreodată
dacă nu te-am văzut în toţi bărbaţii de pe strada domnească

aşteptarea
am trecut-o prin stomac, am mâncat-o cu înghiţituri mici crezând că aşa o distrug…
am mestecat-o… şi ea m-a băut… a făcut din sângele meu ospăţ…

***
e marţi tună şi fulgeră aşteptarea trece prin foc e cerul rămas fără drum
deschid gura şi braţele pe un câmp cu crăiţe plouate proaspete mişcând
sunt acolo cu ele iar aşteptarea a coborât şi a urcat
suflu în ea ca în păpădii
mă învârt
aşteptarea se roteşte cu mine până ameţim şi cădem şi zâmbim şi ne amestecăm...
rămâne cu mine...

aşteptarea
simt cum i se formează inima (suge din mine tot)
mă ocupă total enorm
iar eu sunt culcuşul ei moale placenta şi lumea

sunt o palpitaţie uriaşă un roi de gâze negre urâte
***
privirile bărbaţilor sunt privirile tale… pe care nu le-am întâlnit niciodată…
ele rătăcesc pe strada domnească…
în parcări…
în botul tuturor autobuzelor…
le adun ca pe jucării…
mi-am făcut din ele un buzunar mare şi cald…

street
merg dincolo de carne, cu poemul în mână
strada nu mă mai aşteaptă, intră în mine prin rochia descheiată.
sunt trotuar
crăpătură
îmi iau sandalele-n mână şi păşesc
nu mai păşesc
merge strada
strada pe care în fiecare dimineaţă fugi din sângele meu merge până la capătul lumii.

fuga
eu care fug dar nu ştiu să fug
sunt plină de lumină
şi lumina e o băltoacă la semafor
răstorn drumul pe care umbli
ca să te-aştept la capătul celălalt
carnea mea nu atinge trupul
decât într-un chiot vesel de aşternut negru

nu mă umplu nu mă încap
înlocuiesc sângele cu o după-amiază eternă
mă las peste cuvinte şi simt cerul şi zmeul înălţat de copiii din curte
eu care fug dar nu ştiu când fug
şi mă strivesc de roţile sângelui

ştiu că nu eşti aici... dar strada e plină de tine…
mă ud cu sângele meu ca să cresc
să mă umplu
să-mi crească şi mie inima
până la umărul tău măcar

***
sunt eu
cea care plec
fără să ating drumul
fără să cunosc sfârşitul
cu privirea ta atârnând de oasele zilei
în care am început să scriu din nou
un pământ un cuvânt din viaţa căruia lipseşte o zi lipsesc şi eu
atât de departe am umblat
fără să găsesc fereastra lumina

sunt eu
cea care împotmolesc tăcerile şi dezleg vântul
sunt eu
cea care plec
păzind drumul de ceilalţi.

camera 16
(m-am întrebat cine a locuit acolo înaintea mea şi cine va intra după mine)
camera degetelor tale în care s-au tăinuit scrisori către degetele mele
zidul pe care am scrijelit cu mine e ca spinarea mea e cutia lor de scrisori e masa lor de scris

e noapte şi spinarea e călimara cu lichid amniotic
cu care scriu despre spaimă

numai aici sunt reală
marginile mele se rup de mine
şi vor începe din cel ce va veni

***
masa la care stau e o hârtie moale
şi lumina şi viaţa şi marginea e o hârtie
şi o bucată din mine
e o hârtie sfâşiată
care a căzut peste toate cuvintele moarte
fără putere fără nimic.

florina îşi desenează cerul dar vântul îi împrăştie culorile...
atunci florina face un cer doar din degetele ei şi se gândeşte cum vei căra după tine
norii când o vei ţine de mână...
*
florina nu e cuminte
ea se strâmbă. ea îşi ridică bluza... deasupra oraşului
toate parcurile aplaudă. îşi dau coate. pe ele se depune încet carnea ei înmugurită.
uite-o uite-o nu-i mai este frică... sângele ei îmbracă depărtarea
florina îşi dezleagă toate pansamentele şi face din ele un leagăn...

acum din florina ies fluturi...

*
el îmi spune să umplu golul
eu îl ascult
şi îmi pun peste rochie... inima...

*
uuu... gata... am reuşit... am înnodat bătăile inimii...
mă întorc... în sfârşit... în fetiţa inimii mele... care dormea şi...visa...somnul...

*
florina vrea să oprească întunericul... se ascunde în el... îi face un gol... îi înghite carnea şi tot ceea ce se află sub ea... florina nu ştia că lumina e o gaură...
*
florina scormoneşte lucrurile... chiar dacă i-au legat mâinile la spate...
florina ascunde ceva
o altă carne pe dinăuntru... un traseu neştiut
o altă florină
tresăririle ei din levănţică şi...sânge sunt lighioane...
florina ascunde ţesuturi din care mamele croşetează macrameuri
florina ascunde cuvinte... din care se scrie povestea

florina îşi ascunde lumea adevărată... făcând o groapă mare în pământ...
acolo e cerul

*
pentru tine scriu
pentru tine cuvintele au un mers al lor
o cădere în gol... o rotire...
o împreunare cu toate alunecările mele... cu trupul...
florina se muşcă de inimă
cât e nevoie să înghită din ea ca să nu mai curgă cuvinte?
florina se apropie de sânge
râde cu el... îi umblă prin piele... s-au contopit...
*
florina te-a părăsit
acum ea creşte un nor imens apăsător...
în braţele ei se răstoarnă tunetele lumii

florina e strivită sub ea

ADRIAN ZĂINESCU

- Născut la 25.10.1975, Galaţi
- A absolvit Facultatea de Ştiinţe ale Comunicării (2005-2008); precum şi Facultatea de mecanică (1994-1999)
Redactor Şef, funcţionar administrativ, la Revista Danubius Universitas, Galaţi
- Redactor la Editura Lumedia, Galaţi, săptămânal Siderurgistul
- A obţinut următoarele premii: premiul 1 Sesiunea de comunicări ştiinţifice „Integrarea europeană, realităţi şi perspective”; Premiul Special Sesiunea de Comunicari Stiintifice Universitatea Danubius ; Galaţi 2007 ; Premiul 1 anul universitar 2006-2007
- A publicat volumul de versuri: «Te văd doar», ed. Zigotto, Galaţi, 2007

1.**Intrarea liberă**
Mi-am deschis muzeu.
Intrarea liberă, lunea închis.
Găseşti aici,
iubito,
primul nostru sărut,
atât de nepreţuit acum,
încât e pus bine, sub paza
tristă a amintirilor.
Ceva mai încolo,
prima noastră îmbrăţişare,
ferecată de groase bare de fier,
încă mai smulge
lacrimi de admiraţie.
Iar pentru vizitatorii obosiţi,
e banca aceea
pe care ai stat atunci,
la întâlnirea de pe urmă,
cu tot cu lacrimile mele
adânc săpate-n carnea ei de marmură.
Şi, de cauţi atent,
mă găseşti şi pe mine,
undeva, lângă uşă,
tot căutându-te cu privirea,
tot aşteptând să-mi treci pragul,
dar,
probabil,
nimereşti mereu lunea.

2.**Vânat**
Mă întreb: chiar nu-mi auzi dragostea,
cum urlă, somnambulă, a lună plină?

De câtva timp,
se pripăşise într-o haită
de doruri flămânde
şi, amuşinând, te tot căuta
să-ţi sfâşie inima.
Acum însă, urlă,
urlă şi-şi roade laba stângă,
să scape din laţul ce l-ai pus mai demult,
pe vremea când îmi vânai dragostea.
Probabil, cu tolba plină,
nu mai iei în seamă
vânatul ăsta mic,
care acum, disperat,
îşi tot roade laba stângă,
până la sânge,
până la os,
până la inimă.

3. **Paşi greşiţi**
Ceva timp în urmă,
am căzut, prosteşte,
în apele privirii tale.
Aproape m-am înecat,
surprins probabil de aşa căzătură,
noroc că m-am salvat la timp,
îndrăgindu-te.

Cu câteva zile în urmă,
m-am împiedicat şi, hop,
am căzut în inima ta
cât sunt de lung…
Cu greu, de data asta

cu mare greu,
am ieşit gâfâind la mal,
adorându-te.

Ieri, însă, ieri,
(fatidică zi)
am alunecat înspre sufletul tău.
Am tot încercat să mă prind de ceva,
dar nimic nu m-a putut ţine.
Acum, să ies,
nu mai e cu putinţă,
aşa c-am zis să te iubesc,
să te iubesc, să tac
şi să mă resemnez.
Iar altă dată,
să fiu mai atent pe unde calc!

4. **Catapulta**
În sfârşit,
Cupidon a abandonat arcul acela bătrân,
supărat poate
pe mugurii ce i se iţeau pe la noduri.
Acum, s-a înarmat vitejeşte
cu ditamai catapulta
şi-ncearcă să arunce
peste meterezele inimii mele
măcar un dram de iubire.
În câteva luni, se gândeşte probabil,
mă voi contamina cu siguranţă
şi-ncet, încet, am să deschid odată
porţile astea blestemate
ale sufletului meu,

căutând cu disperare
leacul buzelor tale.

5. **Blestem**
Blestem ai aruncat în urmă-ţi,
când ai plecat, femeie,
iar inima mea te-a ascultat, naiva,
ca un câine de pază
gudurându-se la piciorul stăpânului.
Ascunsă prin unghere stă de atunci,
cu colţii rânjiţi a turbare,
tot căutând să-nşface pe oricine
se nimereşte să-mi treacă pragul
către dragoste.

6. **Ce uitare…**
Îmi miroase a iarbă
şi a părul tău ud, aşa cum şedeai atunci,
cu tâmplele în roua dimineţii,
privind florile de jos în sus
să-ţi pară ceva mai înalte.
Ce uitare căzuse atunci peste noi
şi ce linişte ne aluneca prin urechi
de-ai fi spus că-s nişte melci aurii şi posaci.
Eu auzeam doar iubirea ta,
iar tu, o auzeai pe a mea,
cum se priveau, galeş, ochi în ochi.
Aş fi vrut să mă ridic
şi să te sărut, dar nu era chip:
ce educaţie aş fi dat sfioaselor flori?
Şi doar ele erau singurele
ce susţineau cerul

să nu cadă peste frunţile noastre.

7. **Strigăt**
Iubito,
uneori mă gândesc
că auzul
îţi cam joacă feste…
Uite, sunt atât de aproape de tine,
iar tu nu-mi auzi inima
cum îţi şopteşte numele
cu fiecare picătură de sânge.
Nu-mi auzi nici ochii,
cum strigă după imaginea ta
cu fiecare clipire.
Nu-mi auzi palmele,
transpirate de emoţia întâlnirii,
cum îţi caută apropierea.
Oare să vorbesc mai tare,
să urlu,
ori să-mi înec cuvintele
într-o dragoste ascunsă?

8. **Sens unic**
Privirea ta dulce
sapă cărare în inima mea.
Ce ieri era doar o mică potecă,
e azi un ditamai bulevardul…
Tu, dezinvoltă,
îţi fluturi codiţele de colo până colo,
mergi fredonând un şlagăr la modă,
şi toate astea,
pe contrasensul inimii mele,

deşi indicatoarele arată clar
unicitatea acestuia.
Paşii tăi,
chiar dacă în direcţie opusă,
sapă, sapă adânc,
forează benzi de circulaţie,
iar inima, săraca,
abia de se mai ţine.
A mai rămas doar un petic liber,
pe care vreau să-l păstrez
pentru când ai să oboseşti.
Şi-atunci, doar atunci,
îţi voi prezenta
situaţia arterelor de circulaţie:
banda de urgenţă,
pentru cazul când dragostea mea
e prea încinsă
şi are nevoie de puţin răgaz,
banda din mijloc,
pentru situaţiile de compromis
şi banda de viteză,
pentru clipele care ne prind împreună,
dar care trec cu peste 200 la oră
înspre amintiri înrămate.
Şi toate astea,
doar pentru paşii tăi,
care, acum, se-ndreaptă agale,
fără să ştie,
către o coliziune iminentă
cu iubirea mea nerostită…

9.**Salt cabrat**
Te iubesc pe furiş
din întunericul unei platoni**c**e apropieri.
De acol**o**, îţi pândesc mişcările,
gestu**r**ile, zâmbetele, dar ma**i** ales oftatul,
tot aşteptâ**n**d c**a** o felină
momentul potrivit
să-mplânt colţii dragostei mele în jugulara dulce a inimii tale.
Mă-ntreb, de m-ai vedea în întuneric,
transpirat, cabrat, gata de săritura de graţie,
cât de departe ai fugi de mine?
Cât de mult ai fugi, şi eu, cât de singur…

10. **Se sinucid stelele**
Se sinucid stelele,
se sinucid tot mai des, tot mai multe.
Ieri, un cer întreg îţi lumina fruntea, azi, doar una…
O singură stea, şi ea în prag de nevroză,
tot căutându-şi moartea,
tot încercând tăria venelor
cu ascuţişul unei lumini depărtate…
Cu fiece clipă,
oase fine de umbră
o pătrund uşor,
lăsând-o din ce în ce mai întunecată,
mai tristă, mai singură,
în pragul ultimei renunţări.
Împreună cu ea, iubito,
voi pleca şi eu,
nesuportând să nu-i văd licărul în ochii tăi
o eternitate,
aşa cum îmi doream odată…

ION ZIMBRU

IONEL CREŢU
- Pseudonim: ION ZIMBRU
- Născut la 01.09.1952, satul Zimbru
- Cititor şi publicist
- A debutat: editura Junimea sub sfânta aripă a poetului Ioanid Romanescu, 1989
- A colaborat la: Convorbiri literare, Luceafărul, Dunărea de Jos
- Debut editorial:
Sacoşa cu privighetori, Junimea, Iaşi, 1989;
Vesel pe fond nervos, Noduri şi semne, Galaţi, 1996;
Nimic în mişcare, Noduri şi semne, Galaţi, 1997;
Lăsaţi psihiatrii să vină la mine, Dominus, Galaţi, 1999;
„Ce zgomot face cântecul când moare", Editura Altis, 2006.

Odorul meu
(fără rând)
O, dorul meu, atâtea odoare am adus
nemulţumirii tale, poate îţi vin de hac
sau poate mă vei crede că sunt un presupus
liman al minţii tale, spurcat şi fără leac!

Da, ţi-am adus de toate şi te-am rugat să mor,
dar tot mă râzi, mă cauţi, mă plângi şi mă înduri,
stai fără rost, ca moartea, picior peste picior,
şi dai încet să-mi treacă amare lovituri.

Îmi dai exact în mură, că ştii unde să dai,
ştii unde clocoteşte în veci adâncul tău,
şi nu ai nici o milă de bietul putregai
plin de eratosânge, dar sânge foarte rău.

O, dorul meu, ce rugă, şi câte mori de vânt
mai vrei, să-mi pleci din cale, ce suflet crezi că am,
dacă nici împăcare nu-mi dai şi nici mormânt,
nu-mi iei singurătatea şi lacrima din geam?

Te doare-n pălărie de lăcrămarea mea,
de florile pe care cu gâtul pe cuţit
le ţii, să mi se pară că sunt un fleac de stea,
nici moartă şi nici vie, departe pân-la mit!

Te doare-n cot de Luna curată, raza ei
se taie în fereastră, se spânzură de când
îţi aducem de toate, odorul meu, sub tei,
podoabe fără seamăn, fără să stau la rând!

Eu
(şi nişte flori de câmp)

Vine trenul plin cu iarnă, vine tocmai din Bârlad,
locurile-s ocupate cu omăt din ăla bun,
de când sunt în lumea asta, n-am văzut tren mai curat,
o să-l văd acum, fiindcă am răbdare şi tutun.

Vine, aştept în gară, am şi flori de când aici
era câmp până în zare, până-n dealul celălalt,
erau fluturi, greieri, păsări şi bezmetici licurici,
dar erau şi haimanale cu ochi blânzi şi sânge cald.

Şi erai şi tu acolo, doamnă cu picioare lungi,
cu ochi mari cât să încapă toată viaţa mea în ei,
mă iubeai fără simbrie, cred că eu eram, atunci,
fătfrumosul din greşeală şi tu pupăza din tei.

Dar acum (iartă-mă Doamne) sunt un fătfrumos coclit
şi uitat în gara asta, unde-aştept un tren curat,
trenul care îmi aduce vreme bună de murit,
de murit încet şi sigur, dar nu accelerat.

Vine (zice o femeie cu lanternă şi cu steag),
vine, dă-te mai încolo că te face iarna praf,
n-are milă, nici mecanic, o conduce un beteag
om bătrân şi de zăpadă, fost profesor şi seraf!

Vine (zice înc-o dată)… Ochii mei cată în sus,
unde ştiu că e Bârladul, unde ştiu c-ai fost şi tu,
dar te-ai apucat de iarnă, într-o vară, şi mi-ai spus
c-o să fii mireasă rece, mult mai rece decât nu.

Gata, nu mai am răbdare, nici tutun… Ninge încet,
şi zăpada se înalţă pân'la cerul mic şi strâmb…
Sunt o haimana rămasă în trecut, nu am bilet
să ajung în altă iarnă; eu şi nişte flori de câmp.

Morgana
(de la începutul tunelului)
Ce zgârcit ai fost cu mine, Doamne, fir-ai tu să fii,
că mi-ai dat în astă lume numai două-trei Marii!

Prima a fugit cu-n fante de spatie, de obor,
cum zicea poetul care m-a silit să nu mai mor.

A fugit în lumea largă, pe un picior de plai,
o aud mereu cum plânge, cum râvneşte cirlilai.

Iar a două, dintr-o clipă, a murit pe-un câmp cu flori,
şi era foarte frumoasă şi-avea ochi începători.

A rămas numai o cruce veştedă sub vânt şi ploi…
Lemnul mai păstrează scrisul: nu există înapoi!

Şi a treia, fără milă, s-a ascuns şi tace greu…
E aici, foarte aproape, dar prea mare-i jurul meu.

Nu mai caut, nu mai caut: nici un drum nu e mai scurt,
Cred că este mult mai bine să fiu prost şi chior şi surd.

Ultima este morgană printre morţi şi printre vii…
Ce zgârcit ai fost cu mine, Doamne, fir-ai tu să fii!

Împărat în râpă
(ierburi amare)
Mă simt rău. Am venit să te văd.
Va să fie frumos. Va să fie prăpăd.
Mă simt prost. Am venit să vezi
cum de ochi se usucă atâtea livezi.

A fost linişte acolo, în râpă.
Cerul tăcea curat cu tristeţe de cârpă.
Aveam orizontul aproape de nas.
Hei, Doamne, nimic nu a mai rămas!

Vaca păştea cu viţelul pe mal.
Ce botanică ştie regnul animal!
Nişte apă trecea nesimţită la vale.
Încă nu se născuseră mânurile tale.

Greierii umblau pe mine ca pe cărare.
Numai şopârle prin ierburi amare.
Ierburi de leac şi triluri duium.
Hei, Doamne, nimic nu mai este acum!

S-a dus orizontul departe, s-a dus.
Trebuie să vină înc-o dată Iisus.
Trebuie să mă ştie mânurile tale,
să mă scoată din aceste flăcări haimanale.

De ce n-am uitat, oare de ce n-am uitat
că acolo, în râpă, eram împărat
cu păsări sclave şi multe-n salcâmi?
Hei, Doamne, mă vezi şi nu îmi!

O nuntă extemporală
(tandreţe dincolo de minus şi plus)
şi domnişorul mire se vede rege-n luvru
şi domnişoara miră visează notre dame
e stranie şi tandră legarea-n jocul dublu
nuntire începută de eva şi adam

şi numai mântuire în jur şi numai ave
explozii de garoafe de rod şi flori de câmp
frumoasă rătăcire şi adormiri suave
în despletirea lunii pe curcubeul strâmb
doar păsări lungi şi albe în zbor săgeţi curate
le trec des cântătoare-n părerea că nu sunt
departe de misterul iubirii vertebrate
aproape de blesteme aproape de mărunt

alămuri plictisite înalţă pân-la ceruri
iluzii bine strânse în fericirea lor
şi mirele adună-n ogradă lerui-leruri
să aibă mira-n zile şi nopţi cu somn uşor

o vezi în gară străină şi banală
îl vezi apoi cum zvârle viteaz cu barda-n sus
începe altă nuntă în veci extemporală
ce nuntă fără minus ce nuntă fără plus

prea repede se-mparte în două ce lugubru
e zarul adunării de una şi de un
şi mira de spatie rămâne fără luvru
şi mirele de pică rămâne rămas bun

Fabrica de gloanţe rătăcite
(mult şi frumos)
Mi se face limpede-n uitare: dau frumos şi mult la fiecare.
Doar atât vă rog: să nu s-audă c-am iubit o biată paparudă!
Am iubit-o şi mi-a pus de toate în cuvânt, în viaţă şi-n păcate,
mi-a pus ploaie pe pământ şi-n minte, înapoi mi-a pus doar înainte.
Înainte de a fi ce este, când păcatul nu era poveste,
o visam – haiduc la drumul mare – paparudă tămăduitoare.
Stau acum şi număr pe-ndelete: câte mori de vânt, câte regrete
să mai port în inima pe care mai încet o dau la fiecare?
Fiecare zice despre mine că sunt rău de vorbe para/fine.
Am, vă rog – de teamă, pasă-mi-te – fabrică de gloanţe rătăcite.
Mi se face, iată, mi se face sufletul încolo şi încoace:
nimeni, însă, nu vrea s-audă c-am iubit o biată paparudă!

Acasă
(poem fost mortem, dictat de Ion Creangă pentru Mihai Eminescu)
vino să mergem acasă pe drumul ce n-are întors
ne pară mai lung începutul vom merge încet şi pe jos
pe jos nu-i putinţă să fie pericolul noastre căderi
în mult mai înjosul în care de azi şade ultimul ieri
ieri ştii cum era prea aproape de marginea nostrului gând
ardeau vorbe moarte de sete biserici umblau fumegând
acasă n-am fost niciodată de frică pe loc ne-a ţinut
doar ştim că acolo nu-i nimeni din hohotul micului sud
vreo spaimă vreo silă vreo lene de farmecul celui mister
vreun scâncet al dezamăgirii că n-are sfârşit doipier
nu cred că se poate vreo teamă de ceea ce-am necunoscut
e gândul că nu se întâmplă acelaşi mereu început
e gândul că dinspre iubire măcar ce-i frumos n-a rămas
măcar o secundă acolo de hrană al ultimului ceas

aştept cu merinde la poartă cu mirt lumânare şi ort
vino să mergem acasă vino să mergem la nord

Cealaltă

……
Un trăsnet aprinsese vişinul din faţa şcolii
şi a căzut pe alee privighetoareacu aripile-n flăcări.
Dispensarul şi Miliţia şi-au îndoliat convingerile
Şi aparatele de radio, preotul l-a bârfit pe Dumnezeu,
Iar ţăranii au început să moară de dor.
Toţi elevii şi-au aruncat prăştiile,
iar eu am plecat cu învăţătorul Răşcanu
să căutăm loc potrivit pentru cimitirul de păsări.

Pe Valea Zimbrului, ca o tragedie între coperte de carte,
rămâne un sat cu securi înfipte-n pământ
şi în fiecare cuib câte o lumânare strigătoare la cer.

Aceasta

……..
Uitau să plece păsările toamna,
Şi nimeni, nici chiar Dumnezeu nu mai ştia să ningă.
Nopţile erau adevărate victorii ale luminii
şi nu se auzea decât Luna
proaspătă şi rotundă ca o mirare.

Aşa de mult o iubeam pe aceasta!

SUMAR

Cezarina Adamescu - 5
Saint- Simon Ajarescu- 13
Stan M.Andrei - 25
Ruxandra Anton - 29
Corneliu Antoniu - 37
Ion Avram Dunăreanu - 41
Angela Baciu Moise - 47
Eugen Banţa - 57
Paul Blaj - 61
Nina Cassian - 67
Ionel Florin Cernat - 75
Alina Beatrice Cheşcă 83
Victor Cilncă - 89
Vali Crăciun - 97
Alexandru Cvitencu - 103
Adina Dabija - 107
Eugenia Delad - 113
Viorel Dinescu - 119
Constantin Doca-Trincu - 127
Dionisie Duma - 131
Alina Comşa Durbacă - 138
Constantin Frosin - 147
Simona Frosin - 155
Mihaela Galu - 159
Mihail Gălăţanu - 163
Grişa Gherghei - 173
Marius Grama - 177
Iulian Grigoriu - 185
Ion Grosu - 191
Cătălin Angelo Ioan - 197
Stela Iorga - 201
Leonard Matei - 211

Diana Marandici Mănăilă - 217
Nicolae Grigore Mărăşanu - 223
Luminiţa Mihai - 229
Laura Andreea Păunescu - 235
Coriolan Păunescu - 241
Ionuţ M.Petică - 249
Maria Petra - 257
Ioan Dan Pintilie - 263
Ion Potolea - 269
Dana Potorac - 277
Carmen Racoviţă - 285
Petre Rău - 293
Angela Ribinciuc - 299
Tudor Cristian Roşca - 303
Costică Oancă - 307
Vasile Savin- 313
Adi George Secară - 319
Vasile Sevastre Ghican - 331
Paul Sân Petru - 339
Eleonora Stamate - 345
Săndel Stamate - 353
Aurel Stancu - 359
Elena Maria Stara- 367
Corneliu Stoica - 371
Georgia Tatu - 379
Constantin Tănase- 385
Dănăilă Tănase - 391
Lenuţa Tănase - 397
Ioan Todericiţă - 401
Mircea Tofan - 407
Vasile Tudore - 411
Roxana Tumurug - 415

Virgil Nistru Ţigănuş - 419
Valeriu Valegvi - 427
Andrei Velea - 433
Sterian Vicol - 437
Florina Zaharia – 443
Adrian Zăinescu – 451
Ion Zimbru - 459

POEZIE
PROZA
ESEU
DRAMATURGIE